54

SAN-ANTONIO

TEMPERAMENTALI, TIPII !

Editura FORUM

SAN-ANTONIO

TEMPERAMENTALI, TIPII!

SAN-ANTONIO

TEMPERAMENTALI, TIPII!

În românește de
Mărgărita Vavi Petrescu

Editura FORUM
București • 1999

Editor PETRE ISPAS

ISBN 973-584-111-8

© SAN-ANTONIO – *Chauds, les lapins!*
Éditions **Fleuve Noir**, 1986, Paris

Pentru versiunea românească toate drepturile
rezervate Editurii FORUM • Bucureşti
str. I. Câmpineanu nr. 20, tel/fax 312 67 31

De mult nu te-am mai prevenit: exceptând majoritatea, toate personajele cărţilor mele sunt fictive. N-are rost să-mi uzezi nervii cu vreun proces de defăimare, ţi l-aş băga pe gât!

San-A.

Lui Marc Bonnard
a cărui inimă e la fel de muzicală ca şi vocea,
cu admiraţia, recunoştinţa şi toată dragostea mea.

San-A.

PARTEA ÎNTÂI

TOATE VIN... PE ARIPILE VÂNTULUI

I

Ciudata păţanie survenită soţiei unui ministru, cu urmări grave, doar atât îţi spun.

Şeful protocolului olandez, un bărbat înalt şi blond, purtând un Rollex cu cadranul de culoarea şampaniei, îl întâmpină pe ministrul francez pe aeroportul din Amsterdam, cu puţin înainte de prânz. Omologii europeni ai acestuia din urmă sosiseră cu toţii, care din ajun, care în cursul dimineţii, conferinţa europeană organizată de Interpol fiind prevăzută să debuteze printr-un dejun fixat pentru ora 13.

Şeful protocolului purta, în afara Rollex-ului menţionat mai sus, un costum gri închis cu dungi şi mai închise care-l făcea să semene cu un platan parizian lipsit de grilajul lui protector.

Excelenţa îşi făcu apariţia în capul pasarelei. Nu era singură: îl escorta o damă; la fel de voluminoasă ca şi Domnia sa. Ministrul era

îmbrăcat într-un pantalon maro şi o haină neagră pe care o încheiase în nasturi cu multă trudă, fiind mai strâmtă cu cel puţin zece centimetri. O dâră mare, băloasă îi murdărea unul dintre revere, precum şi partea din faţă a cămăşii, plus partea de jos a cravatei bleu ca cerul, ca să nu pierdem nimic din vedere. Cât despre persoana de sex (expresia a fost creată anume pentru ea) care-l acompania, aceasta era înţolită din cap până în picioare în roz. Rochie, mantou, ciorapi, pantofi, totul era de un roz exaltat, ca un măceş în floare. Doar machiajul se situa în tonuri de siclamen.

Cuplul rămase o clipă nemişcat pe piedestalul lui pentru a admira pământul olandez; apoi, ministrul salută cu un gest roman mai înainte de a coborî pasarela. Consoarta se luă după el, dar îi scăpă piciorul de pe o treaptă şi se transformă în avalanşă antrenând-o şi pe Excelenţă până la picioarele şefului de protocol. Nefericitul privi cu o incredulitate paralizantă la cele două pachiderme răsturnate: zvârcolire greoaie, punctată de strigăte şi imprecaţii.

Dama nu purta chiloţi şi absenţa lor fascina asistenţa. Cu toate astea lumea se precipită, mâini olandeze apucară mâini franceze şi le traseră în sus. Cuplul îşi regăsi verticala.

Ministrul se scutura de praf furios, invectivând avalanşa:

– Hei, Grăsano, n-ai să te schimbi niciodată: suplă ca o grămadă de rahat, fir-ar al naibii! Când nu eşti în stare să cobori scara unui avion, stai acasă!

– Mi-a intrat tocul într-o crăpătură! începu să pledeze persoana în roz.

– Lua-l-ar dracul de toc! Încalţă ghete dacă nu te pricepi să mergi cu escalpini!

Excelenţa se calmă dinaintea feţelor stupefiate care-i înconjurau.

– Scuze pentru interludiu, domnilor, rosti ministrul zâmbind, dar soţia mea, pe care îmi permit să v-o prezint, nu excelează în gimnastica aerobică.

– N-am ştiut că doamna ne va face onoarea să vă însoţească, Excelenţă, se bâlbâi şeful protocolului, vizibil contrariat.

Noul-sosit îl asigură:

– N-are rost să-ţi faci sânge rău, băiete; nu-i cazul să mai puneţi

un tacâm, nevastă-mea a profitat doar de călătorie. Vrea să viziteze Amsterdamul despre care a auzit vorbindu-se că ar avea un cartier de târfe în vitrină. Pur şi simplu, vrea şi ea să-l vadă; ştiţi cum sunt muierile? Când e vorba de amor, li se aprind călcâiele. Bun, Berthe, n-are rost să-l mai batem la cap pe domnu'. Ţine aici o hârtie de o sută de florentini; distrează-te şi tu, iar diseară să-mi aduci restul. Ne vedem la hotelul care ţi-am scris numele pe o bucată de hârtie; ai grijă să n-o pierzi. Ia un taxi, dacă nu cumva domnu', n-ar vrea să te ducă până în oraş? Da, într-adevăr, nu te deranjează, băiete? Mersi, eşti foarte serviabil. N-aveţi cumva puţină apă în maşină? Trăsniţii ăia din avion ne-au servit gustări şi m-am mânjit cu maioneză, aşa cum puteţi vedea. Mi-ar plăcea să ajung freş la conferinţă. N-aveţi? Nu-i nimic. Să mă opriţi la o drogherie.

În cele din urmă, cortegiul se formă.

Apoi, se puse în mişcare.

* * *

Soţia ministrului francez fu coborâtă chiar în inima oraşului. Drăgăstosul ei soţ îşi suci capul după ea, făcându-i semne afectuoase prin portieră, cu braţul întins, palma întoarsă şi degetul mijlociu ridicat. Părăsea această enormă pralină în mijlocul unei populaţii velocipediste şi inima lui generoasă de bărbat i se strângea.

Îşi trase în cele din urmă mâna în habitacul şi-i declară şefului de protocol:

– Are şi ea hachiţele ei, da-i fată bună, bătrâne, iar la pat, nu găseşti două ca ea!

Rămasă singură, se răsuci în loc, descriind o sută optzeci de grade, pentru a-şi lua ceva repere. Mulţimea mişuna pe biciclete negre cu forme arhaice. Cu toate astea, nu puţine erau şi maşinile. Grăsana în roz nu băgă de seamă un Opel albastru, oprit nereglementar ceva mai departe. Maşina aceasta o filase pe a lor încă de la aeroport. La bordul ei se aflau doi bărbaţi. Şoferul purta ochelari cu lentile colorate, aproape negre. Pasagerul, aşezat pe bancheta din spate, era voinic, cu tenul cărămiziu,

părul blond, rar, lipit de țeastă. Fuma un trabuc lung și subțire, ținut între degetele înmănușate.

Un polițist în uniformă neagră le făcu semn celor din Opel să nu staționeze. Șoferul încuviință. Era tânăr, ras în cap și cu un maxilar pur și simplu pătrat, ca un sertar. Pielea craniului defrișat făcea o pată palidă, neplăcută la vedere, aidoma unei eczeme capilare.

Se supuse ordinului agentului de circulație și demară foarte lent. Dar nu se depărtă prea mult, fiindcă, providențial, o furgonetă pentru livrări părăsi șirul mașinilor staționate, iar el manevră ca să-i ia locul.

În acest timp, grăsana în roz îl abordă pe polițist.

– *Scuzați, por favor, do you sprechen franțuzește*? îl întrebă ea cu un surâs precum sexul unei vaci în perioada rutului.

Polițistul clătină din cap încurcat, de parcă ar fi fost prins cu mâța în sac. Își petrecea toate concediile într-un gulag pentru caravane, pe Coasta de Azur a Franței, și își însușise niște vagi rudimente ale celei mai frumoase limbi din lume[1], cu toate astea nu putea pretinde că o vorbește.

– Eu *petit peu*, făcu el înroșindu-se în fața privirii avide a interlocutoarei, care-l găsea răpitor în uniforma lui cu nasturi de argint.

– Nu mi-ați putea arăta unde-i Piața Târfelor? întrebă soția ministrului. Sunt în trecere pe aici și n-aș vrea să pierd spectacolul. Lumea vorbește că, pe lângă piața de brânzeturi, asta ar fi tot ce aveți mai bun.

Polițistul nu putea pricepe ce i se cerea. Își încrunta sprâncenele și ridica din umeri sacadat pentru a-și exprima perplexitatea. Trandafirul în trecere începu să-i explice prin planșe colorate.

– Vitrină? You pricepi? Magazin mic? Înăuntru: demoazele frumoase. Curvuliță, te prinzi?

Își ridică o pulpană a fustei până în talie, prezentându-i ostentativ nefericitului polițist siderat un ciorap de mătase mare cât un tobogan de gunoi, susținut de o jartieră cu floricele. Deasupra, se vedea o pulpă formidabilă, numai șențuleță adânci, celulită bine instaurată, vergeturi și aluniță păroase.

---

[1] Vă rog să mă credeți: chiar un francez mi-a spus-o. (n.a.)

Dezvăluindu-i aceste comori inestimabile în plină stradă, soţia Excelenţei, şi deci Excelenţă prin alianţă, îşi întredeschise gura şi scoase o limbă ascuţită, de cel puţin o livră şi jumătate, care începu să se zbată ca un peşte în capătul undiţei. Organul cărnos demonstra o agilitate de veveriţă; era limpede că linsese până atunci mai multe penisuri decât timbre o poştăriţă ieşită la pensie pe parcursul întregii cariere. Impresionat, poliţistul se trase înapoi.

– Dudui stricate! preluă consoarta ministrului, după ce-şi recuperă limba. Amor, regulat very god, pe bani! You pricepi?

Se străduia cu atâta obstinaţie că până la urmă interlocutorul ei îşi dădu seama despre ce era vorba. O asigură că locul cu pricina se afla aproape şi-i arătă, în depărtare, podul arcuit care ducea într-acolo.

Dama îi mulţumi călduros. Se parfumase în aşa hal înainte de a părăsi Parisul că întregul Amsterdam începuse de pe acum să miroasă a „Gerbe de Printemps" casa Croquignol şi Bézu. Agentul strănută în cincisprezece reprize mai înainte de a se reinsera în trafic.

Cei doi ocupanţi ai Opel-ului părăsiră maşina şi începură să strănute la rândul lor luând-o pe urmele femeii în roz.

Erau căi liniştite, înguste ca cele ale Domnului, pietonale cu precădere. Pe o parte, un canal romantic mărginit de arbori. Pe cealaltă parte, case scunde cu parterul format din vitrine. Fiecare dintre ele era încadrată de draperii elegante. Dincolo de geamul mare, se putea descoperi un interior intim, reprezentând un salon cochet.

Fiecare salon era ocupat de o femeie sau de mai multe. Unele erau cu sânii goi, altele în corsete şi ciorapi din plasă, ori în déshabillé-uri vertiginoase. Dimpotrivă, câteva erau bizar îmbrăcate în costume de piele în care erau practicate deschideri pentru sâni şi sex. Puteai vedea – dar mai rar – fetiţe gătite în rochii de seară, imitând tinerele de familie bună, potrivit concepţiei pe care şi-o fac despre ele midinetele, chelneriţele sau măcelarii.

Aceste persoane propuse simţurilor exacerbate ale masculilor olandezi şi ale turiştilor ahtiaţi după exotisme nu făceau nimic pentru a-şi

agăţa clienţii. Ceea ce te frapa la ele era cuminţenia lor exemplară. Cele mai multe brodau sau tricotau, câteva citeau benzi desenate[1], altele moţăiau, languros lungite pe canapele acoperite cu satin, printre păpuşi de bâlci şi animăluţe din pluş.

Soţia ministrului contempla fiecare alveolă cu interes. Era singura femeie de pe stradă (în exterior), dar ginta masculină nu-i acorda nici o atenţie, crezând că e vorba de o damă din interior ieşită să se aerisească.

Ea urmărea comportamentul masculilor care treceau vitrinele în revistă, pândind chipurile încordate ale acelora care doreau să consume şi care brusc dinamizaţi de pofte, deschideau o uşă şi pătrundeau într-unul dintre studiourile de lucru. Prostituata aleasă îl întâmpina morocănoasă şi trăgea draperiile. Această ocultaţie a vitrinei nu-i gonea pe clienţi, dimpotrivă, vitrina opacă îi fascina, pentru că începeau să-şi imagineze ce se petrecea în interior. Era un ecran pe care îşi proiectau filmele porno ale visurilor lubrice ce-i stăpâneau; suportul plisat al fantasmelor lor. Cei mai avizi încercau să descopere o deschidere a draperiilor şi se contursionau fără ruşine, mergând până a se ghemui pe stradă pentru a izbuti să utilizeze o crăpătură sau vreo bucată de stofă deşirată.

Toate astea o incitau pe vizitatoare, ale cărei simţuri, în general, demarau la sfertul de cheie. Era o persoană foarte înclinată spre această latură a vieţii, mai ales când ea era groasă. Astfel încât, atunci când simţi pe crupa ei impetuoasă o atingere aidoma unei mângâieri, un frison delicat se propagă în întreaga-i fiinţă, stabilind capete de pod pentru centrii nervoşi.

Încercă mai întâi să capteze fizionomia celui interesat de posteriorul ei în geamul care izola o admirabilă târfuliţă travestită în îmblânzitoare de animale (cizme negre foarte înalte, chilot negru foarte sumar, taior roşu cu brandemburguri foarte decoltat). Desluşi neclar un chip de tânar S.S. cu capul ras şi ochelari negri. Până atunci nu-şi acordase favorurile decât unor bărbaţi mai curând cumsecade sau unor amorezi de bâlci. Aspectul personajului îi intimidă glandele. Creatura asta atletică şi rece avea un aspect oarecum sadic care o neliniştea şi tulbura în acelaşi timp.

---

[1] Se poate pretinde că o bandă desenată e „citită"? (n.a.)

Cum ea nu-l respingea, bărbatul îşi accentuă avansurile. Mâinile lui mari, se lipiră de fesele soţiei ministrului. Le mângâia, descriind cercuri simetrice pentru a se reuni la baza cărării mediane. Şi acolo, degetele mari deveneau autonome în raport cu restul mâinii, conformaţia lor pretându-se de minune, şi manifestau intenţii parazitare certe. Manevra dovedea o anumită tehnică, fiind de bun augur pentru o posibilă urmare a evenimentelor.

Dama în roz îşi răsuci capul cât mai mult posibil pentru a întâlni privirea viciosului ca să-i citească intenţiile. Ar fi putut să fie vorba de o simplă atingere cum se întâmplă în înghesuială cu bărbaţii care fac cu mâinile şi sexul promisiuni rămase fără viitor. Dar lentilele ochelarilor erau atât de negre încât ea nu-şi zări în ele decât propriul reflex. Însă bărbatul îi adresă un surâs uşor.

Turista îi răspunse spontan.

– V-ar face plăcere să vizitaţi unul dintre studiourile acestea? o întrebă el cu un puternic accent germanic.

– De ce? întrebă persoana în roz.

Pieptul ei monumental se ridică; cele douăzeci şi cinci de kilograme ale glandelor mamare ajunseră până în dreptul bărbiei, apoi coborâră uşor.

– Păreţi interesată, murmură bărbatul cu craniul ras; merită să vedeţi totul mai de aproape.

– Credeţi? se sclifosi invitata.

– Sunt sigur că veţi resimţi o deosebită plăcere, afirmă tipul lipindu-se de cucerirea lui.

Dama în roz simţi ceva tare prin stofele hainelor şi ultimele ezitări cedară.

– Poate că nu-i tocmai rezonabil, dar oferta e făcută cu atâta sinceritate..., făcu ea.

Bărbatul cu craniul ras o apucă de braţ, aproape tandru. Dama se simţi emoţionată.

– Să mergem!

O antrenă spre o stradelă perpendiculară pe chei, unde se aliniau alte vitrine.

– Nu vă prea pierdeţi timpul, gânguri ministresa.

Noul ei însoţitor nu-i răspunse. Ghiceai în el o fiinţă cu simţul verbului şi, deci, îl economisea pe al său. După vreo câteva sute de metri, el se opri în faţa unei case încântătoare din secolului al şaptesprezecelea, cu grinzi exterioare şi ferestre cu ochiuri mici.

– Aici e, făcu el, deschizând uşa.

Pătrunseră într-un hol pietruit unde pluteau adieri de parfum ieftin, de hering afumat şi de dezinfectante. Bărbatul se răsuci pentru a bate într-o uşă de pe stânga. I se deschise. Plesni din degete mai înainte de a intra şi amfitrioana se duse să tragă draperiile. Individul îşi invită cucerirea în interiorul studioului.

Dama în roz se excitase ca o nebună. Încăperea confortabilă îi zgândărea simţurile. Ca o expertă în ale amorului regăsea aici, condensat, mirosul tare şi ameţitor al fornicaţiei.

Persoana care-i întâmpinase era metisă şi purta un veşmânt amplu din mătase asemănător unui chimono şi o tunică uşoară. Buzele ei sulemenite din belşug aveau ceva aproape suprarealist, atât erau de mari şi groase.

Parcă ar fi fost un desen de Man Rey.[1] Albul ochilor ei era galben; o cicatrice ca un fermoar îi străbătea obrazul stâng.

Nu salută pe nimeni şi nu se despărţi de expresia ei indiferentă, până la limitele ostilităţii. Plutea ca într-o ceaţă pe bază de haşiş sau poate de ceva şi mai tare.

– Teddy e aici? întrebă omul cu craniul ras.

Femeia încuviinţă (doar pentru asta se afla acolo, nu?) şi apăsă pe un clopoţel electric. O uşă tăiată în fundul încăperii se dădu la o parte. Soţia ministrului, aşezată într-un fotoliu, se uită dar nu văzu nimic, fiindcă între ea şi uşă se interpunea o canapea. Crezu că fusese împinsă de un câine şi tresări zărind că-şi face apariţia un pitic. Nu mai văzuse niciodată unul aşa de mic. Ca majoritatea oamenilor atinşi de nanism, creatura în chestiune avea capul de dimensiuni obişnuite, plasat pe un trunchi mic şi îndesat. Picioarele îi erau crăcănate, iar braţele ca de păpuşă. Era

[1] *Man Rey* (1890-1976) – pictor şi fotograf american. (n.tr.)

îmbrăcat doar într-un halat de mătase galbenă cu guler albastru, culorile unei faimoase firme de lichioruri pe bază de anason.

Piticul avea o faţă ca de notar, părul cărunt, iar pe nas purta o pereche de ochelari eleganţi, cu ramă de aur.

Le adresă un „Hello" cu gestul unuia care şterge o tablă.

Băiatul înalt cu ţeasta rasă se aşeză pe braţul fotoliului unde se prăvălise cucerirea lui.

– Să vedeţi ce fascinant are să fie, îi promise el.

Vorbind întruna, îşi strecurase mâna în decolteul damei în roz şi începu să-i palpeze sânii cu o insistenţă minuţioasă, cvasiclinică.

Amfitrioana îşi desfăcu chimonoul. Avea un corp superb, strălucitor, nervos.

O coamă neagră, creaţă şi luxuriantă îi acoperea în întregime partea de jos a pântecului. Se apropie de cuplu şi-şi ridică piciorul pe braţul fotoliului rămas liber. Se scurseră câteva clipe. Bărbatul cu craniul ras continua să-i administreze damei în roz mângâieri lascive. Aceasta respira din ce în ce mai puternic, dând impresia că o locomotivă fără vagoane se aventurase în studio. Târfa lăsă să i se admire intimitatea după pofta inimii şi, după un timp interminabil, îi făcu semn piticului care dădu fuga şi se lipi între picioarele ei, scoţând la iveală o limbă de cameleon, dement de activă. Metisa păru să iasă din letargia ei morocănoasă şi chipul i se crispă. Piticul o părăsi pentru a sări pe genunchii soţiei ministrului. Se cuibări în braţele ei ca un copil înspăimântat, după care îşi dădu la o parte puplanele halatului. Dama scoase o exclamaţie care se auzi probabil până la Haga.

– Oh! Să fie cu putinţă posibil! se bâlbâi ea.

Ţinea pe jamboanele ei o creatură hiperfalică în comparaţie cu care statuia zeului Priape[1] ar fi semănat cu un tirbuşon.

Dama în roz nu-şi putea veni în fire de stupoare.

– Mai ceva ca un bărbat! îi mărturisi Craniului-Ras. Mai ceva ca un bărbat! Şi totuşi...

Teddy, piticul, se amuza de surpriza ei. Îi luă mâna şi i-o plasă pe

[1] Zeu greco-roman al Fecundităţii, Fertilităţii şi Virilităţii fizice. (n.tr.)

monumentul lui încă neclasat, dar faptul nu avea să întârzie. Dama în roz nu izbutea să-şi apropie degetul mare de cel mijlociu, mai lipsea încă mult.

– Cred că a sosit timpul să ne distrăm ceva mai serios, ce părere aveţi? îi şuflă în ureche omul cu ochelari negri.

Şi adăugă:

– Hai, dragă, dezbrăcarea; ai să vezi ce frumoasă e Olanda. Pe aici nu sunt doar lalele şi mori de vânt.

Dama nu putea rezista, gâfâind din ce în ce mai zgomotos. Era la fel de gălăgioasă ca un nod de cale ferată în plină efervescenţă.

Galant, mentorul ei o ajută să-şi scoată hainele.

II

Calvarul unui ministru şi groaza regimului pe care-l serveşte cu devotament. Apel patetic către prea ilustrul şi prea seducătorul comisar San-Antonio.

Excelenţa sa mi-a dat întâlnire la *Finfin*, o cârciumioară a manufacturilor regale Gobelins, pitită într-o stradelă care mirosea a cărbune ud şi a zugrăveală proaspătă. O frecventam pe vremuri, la debuturile noastre profesionale. Era un restaurant mic de şase mese şi un contoar încă acoperit de zinc veritabil, decorat fin. Zidurile, care băteau în cafeniu, se închideau la culoare din an în an, iar cele câteva trofee ale unor obscure societăţi de gimnastică, ce le decorau, se confundau acum cu tapetul aidoma rahatului uscat. Un fanion tricolor, cu o siglă aurită pe mijloc, denatura drapelul francez. Să nu-ţi vină a crede: în loc să fie albastru, alb şi roşu, culorile noastre deveniseră violet, galben, maro. Cochetul local era girat de moş Finfin care mergea şontâc-şontâc pe cel de-al şaptezeci şi cincilea an.

Bătrânul cu pielea roşie şi părul alb nu se arăta îmbrăcat decât în albastru muncitoresc. Pantalonul, cămaşa, şorţul de pivnicer şi venele groase de pe nas erau de acelaşi albatru intens, precum şi dedesubtul mustăţii galice pe care o punea perpetuu la macerat în vin roşu. În spatele tejghelei de unde domnea, se afla o bucătărie mare ca cea de pe un F4, despărţită de local printr-un geam afumat prin care se vedea trebăluind Rirette, muza bătrânului, o zdrahoană obeză, şchioapă, dotată cu cei mai enormi sâni din arondismentul treisprezece.

Această persoană, de origină savoyardă, gătea feluri de bucate ca mama-mare, bogate în colesterol dar bune la gust, dacă îţi plăceau organele, sufleurile dauphineze cu smântână şi salatele creţe garnisite cu trufe, crutoane, ouă moi şi slăninuţă.

Un soi de Cosette, cu sănătatea debilă, o făcea pe chelneriţa în această piesă cu trei personaje. Trebuie că se apropia de patruzeci de ani, dar părea de douăzeci, atât era de rahitică. Clienţii o porecliseră „Floare de Mucegai" fiindcă, cu toate că se străduiseră, nu fusese chip să-i găsească altceva mai potrivit. Ea asigura furtiv serviciul în restaurant. De câte ori trecea prin dreptul tejghelei cu braţele încărcate, Finfin îi băga mâna pe sub fuste, bodogănind:

– Mai împlineşte-te şi tu, ţânţarule.

Imediat, grăsana Rirette, căreia nu-i scăpa nimic, mugea din dreptul cuptorului:

– Hei! Las-o mai uşor cu pipăitul, patroane! Nu dormi deasupra fripturii!

Numai Floarea de Mucegai tăcea, fiind pasivă de fel, resemnată, dar mai ales asexuată.

Aştept de zece minute dinaintea unui rachiu de coacăze, aperitiv obligatoriu la Finfin. Bătrânul s-a schimbat atât de mult de pe vremea când noi îi frecventam localul încât abia m-a recunoscut. Când „a venit de-acasă", un zâmbet larg, galben şi negru, i-a săltat mustăţile.

– Salut, băiete, ce mai faci, tot în poliţie?

Trebuie spus că Finfin nu citeşte decât *Le Cantal à Paris*. Îl doare-n cot de marile frământări ale societăţii, de glorii, de evenimente.

Glasul lui spart de vinişorul de pe Rhône, elixirul lui favorit, a ajuns şi mai răguşit. De cum articulează câteva cuvinte, se produce în el o sfârâială ca şi cum cumătra Rirette ar pune cartofi pai la prăjit.

I-am rezumat sobru viaţa mea profesională. N-a auzit sfârşitul (provizoriu) fiindcă m-a întrebat:

– Şi prietenul tău, grăsanul ăla?

– O să-l vedeţi numaidecât, trebuie să mă întâlnesc cu el aici.

– Şi el a ajuns comisar?

– Nu: ministru.

– Ce vorbeşti!

Pe Finfin nu-l puteai epata cu una cu două. Nimic nu-l emoţiona cu adevărat, în afara unui vin oţetit sau a unui control fiscal. Nu ieşea

niciodată şi eu chiar mă întrebam dacă i s-a întâmplat să păşească peste pragul stabilimentului său de la armistiţiu încoace.

Mă uit la el cum dă expres peste cap un pahar cu vin roşu, ţinându-şi cotul ridicat mai sus decât urechea, cu degetul mic în vânt, şi ochii închişi ca să savureze extazul. Buza inferioară i-a acoperit mustaţa, s-o stoarcă bine. Plescăie din limbă şi îşi spală paharul la chiuvetă. În fond, nu înseamnă asta fericirea? O viaţă închisă, redusă la exces? O slujbuliţă imobilă, o ebrietate endemică, nişte funduri la îndemână... Viaţa i se prezintă sub forma obişnuinţelor şi a furnizorilor. Domneşte peste imperiul lui de patruzeci de metri pătraţi, ca un potentat sigur de el şi dominator. Amor cu madam Rirette, a cărei opulenţă a formelor îl încântă, câteva mângâieri îndrăzneţe administrate Florii de Mucegai, pentru a se menţine în formă cu perversităţile; de dimineaţă până seară îşi degustă vinul, noaptea socoteşte încasările, iar mâine e aceeaşi zi; nu alta, cum îşi închipuie prostănacii. Una complet la fel, programată la minut, cu aceleaşi senzaţii, aceleaşi sunete, aceleaşi mirosuri. Puţin îi pasă de timp lui Finfin. Anotimpurile, e treaba altora. În ceea ce-l priveşte, nu există primăvară şi nici iarnă.

Ceea ce mă preocupă e motivul care l-a împins pe domnul ministru să-mi dea întâlnire într-un loc atât de umil. Nostalgia trecutului? Precauţii de discreţie? Dis-de-dimineaţă m-a trezit brigadierul Poilala, factotumul lui din minister.

„– Domnule comisar, scuzaţi dacă vă cer pardon pentru ora nepotrivită, dar e în legătură cu Bér..., cu domnul ministru care vă roagă să vă întâlniţi cu el la prânz în cârciuma lui *Finfin*, pentru o urgenţă de cea mai mare importanţă. Domnul ministru m-a sunat din Amsterdam, unde a luat parte la conferinţa internaţională a Interpolului. Contează pe prezenţa dumneavoastră neapărată."

Aştept. Ceasul meu arată douăsprezece şi douăzeci. Atac cel de-al doilea rachiu de coacăze. O muscă uricioasă, mare, îndopată, soseşte din bucătărie şi-mi dă târcoale. Îi fac semn că nu sunt liber. Se abate asupra unui zidar pe cale să clămpăne fripturica cumetrei Rirette, la o masă din fund. În aceeaşi clipă, încep bubuituri pe strasse. Doi

motocicliști în mănuși albe. O mașină mare neagră... Domnul ministru coboară din ea. Își bagă capul în cârciumă și mă zărește.

– Mda, e acilea, face el către șofer; să vii după mine peste o oră fix, ai înțeles?

Și intră în local cu burta înainte, îngrijorat, cu fruntea în acordeon, privirea pe jantă, buzele umflate.

Taica Finfin dă să-i iasă în întâmpinare pentru felicitările de rigoare, dar cu un gest, Excelența îl blochează la tejghea.

– Fără infuziuni, Finfin, am venit aici incolito.

Îmi strânge dreapta și se așează în fața mea. Expresia lui mă alarmează. Cred că îi deslușesc lacrimi printre gene și bărbia îi tremură.

Îmi las mâna peste a lui.

– Ce-i cu tine, Grasule? Parcă te-ai întoarce de la Berezina![1]

– Chiar așa, confirmă el.

Și își cuprinde fața în palme pentru a plânge în hohote, fără nici o reținere.

Niciodată nu l-am văzut în halul ăsta pe grasul meu patapuf! O durere ca de copil. Plânge cu sughițuri.

Moș Finfin se apropie urgent cu un rachiu dublu.

– Hai, bea repede asta, dom'le Bérurier.

Maiestatea sa își deschide degetele, zărește paharul și-l gâlgâie prin perdeaua de lacrimi.

– Am să vă mai aduc unul, decide Finfin, ca să vă remontez moralul. Floare de Mucegai! Pentru Dumnezeu, adu lista de bucate domnilor ca să poată alege între cârnăciori prăjiți și sângerete cu cartofi.

Procedează bine, Finfin. Creează în felul ăsta diversiunea bine venită. Alexandre-Benoît se scutură și își revine. Cum Finfin e la dispoziția noastră, ne ia comanda. După salata cu slăninuță, optez pentru sângerete. Béru decide să intercaleze cârnăciorii prăjiți între celelalte două feluri. La sfârșit, brânză *Saint-Marcellin*, pere în vin și beaujolais-ul pentru a stropi toate bucatele.

---

[1] *Berezina* – afluent al Niprului (Bielorus) – pe unde s-a retras armata lui Napoleon în 1812. (n.tr.)

Finfin intră în viteză. Mucegaiul aduce bucăţi de cârnăciori. Miroase puţin a rânced, biata fată, şi are o mutră de mucenică.

– Ei, îi dai drumul, Grasule?

Domnul ministru nu se simte ofensat de familiaritatea mea.

– Aşa cum mă vezi, sunt în plină agonie! rosteşte el.

Înşfacă trei bucăţi de cârnăciori, şi-i îndeasă în gură pentru a-şi facilita elocuţiunea.

– Am participat la conferinţa...

– Interpolului, ştiu.

– Berthe a mea a ţinut să vină cu mine ca turist, să viziteze oraşul în vreme ce eu urma să-mi sparg capul discutând cu imbecilii ăia. Am lăsat-o în centrul oraşului, după ce i-am notat adresa hotelului unde locuiam. Ziua trece în banchete, discursuri, pălăvrăgeli... Am dormit tot timpul ca un prunc. Puţin îmi păsa mie de tehnicile lor noi! Eu le am pe ale mele, tu ştii. Ca să n-o mai lungesc, pe seară am reuşit să scap şi m-am întors la hotel. Nici urmă de Berthy. În locul ei, o scrisorică şi un album cu fotografii. Uite aici misiva.

Scoate din buzunar un dreptunghi de hârtie mototolit.

Încep să citesc:

Excelenţă,

N-o mai aşteptaţi pe soţia dumneavoastră, am răpit-o şi nu se mai află pe teritoriul olandez.

Albumul alăturat vă va demonstra că are temperament nu glumă, în cazul în care nu ştiaţi.

Dacă nu veţi accepta să subscrieţi condiţiilor pe care vi le vom dicta ulterior, un set al acestor fotografii va fi adresat Palatului Elysée şi tuturor marilor cotidiene franceze şi internaţionale.

Aceasta pentru început.

Ca a doua măsură, fermecătoarea dumneavoastră soţie va fi lichidată.

Sperăm să nu fim constrânşi a recurge la asemenea măsuri, iată de ce contăm pe tăcerea şi cooperarea dumneavoastră.

Vă vom contacta de îndată ce veţi ajunge în Franţa.

Vă asigurăm, Excelenţă, de toată consideraţia noastră.

Mişcarea Justiţie şi Fraternitatea

Îi înapoiez scrisoarea lui Bérurier, fără a-i dezvălui sentimentele.

– Îţi dai seama? articulează Grasu. La ce bun să te ridici în posturi de onoare dacă trebuie să le plăteşti aşa de scump! Eu, văduv! Pricepi? Şi nu văduv după fitecine! Văduv după Berthe! O femeie ca ea! Na, uită-te şi tu! Straşnic de frumoasă mai e!

Scoate dintr-o mapă de piele neagră un album cu fotografii despre care bănuiesc că sunt cele anunţate în misivă.

Îl deschid şi încremenesc, siderat.

Fotografiile (în culori, vă rog frumos) constituie un rar documentar asupra manierei în care Balena îşi face de cap. Progresia e savantă. Se porneşte de la discretul ei costum roz bombon. În următoarele două poze se vede cum e scos. Treburile au mers probabil rapid, fiindcă pe nicăieri nu găseşti urmă de lenjerie: sutien, chilot şi cu atât mai puţin combinezon. Iat-o pe Berthy în pielea goală, dar să avem pardon: fiindcă Dumnezeu ştie (şi eu acum) cât e de păroasă! Nudul ei e impresionant. Imaginează-ţi patru saci de făină, închipuind sânii şi fesele, amaraţi de un butoi. Sfârcurile sunt cât măciulia de la uşă. Burta i-ar atârna dacă n-ar fi până într-atât de voluminoasă; dar abundenţa ei exagerată dă impresia de carne vânjoasă.

Întorc pagina.

Ei, acum devine interesant. Berthe plonjează în decolteul din sud al unui domn al cărui cap nu se vede.

În poza următoare, scoate un mădular cinstit, căruia, în imaginea următoare, îi aplică o felaţiune controlată pentru a-l conduce spre succes.

Dar ce se întâmplă în fotografia care succede? Ce este chestia asta fenomenală, de nedescris, violacee, care intră în câmpul vizual? Să fie cu putinţă ca...? Ei bine! Da, bătrâne consătean! Membrul secolului! O piesă de muzeu! Ceva nemaivăzut! De neconceput! O spadă formidabilă! O ogivă detectoare! Păşeşti peste pragul iraţionalului! *The monster!*

Ce are să se întâmple acum? O ustensilă atât de supradimensionată la ce ar putea servi? Măcar e utilizabilă? Ce funcţie i s-ar putea găsi? Unde s-o pui?

Fotografia următoare: Berthe răspunde la ultima mea întrebare. Deci, e posibil să conservi acestui penis calitatea lui esenţială.

Béru, care urmăreşte din partea opusă succesiunea pozelor, îmi arată o imagine în măsură să probeze plasarea intrarea pe orbită.

– O chestie de amploarea asta, numai Berthe ar fi în stare! declară el sobru, stăpânindu-şi mândria. Un centru de cazare ca al doamnei Bérurier e unic în lume; e ca intrarea într-un feribot.

Îmi mai rămân patru fotografii de descoperit; sunt dintr-acelea care ar băga în păcat pe cel mai cast călugăr. Fiind, în mod cert, un scriitor galic, dar nu licenţios, mă abţin să ţi le descriu. Află doar, nefericit cititor (sau -toare), că ele implică patru personaje în posturi atât de lubrice că, dacă ţi le-aş arăta, ai citi cartea asta doar cu o singură mână.

Un aspect important, dintre cele patru personaje numai Berthe Bérurier îşi arată faţa, ceilalţi mulţumindu-se să prezinte acea parte a trupului lor de obicei ţinută la umbră.

Floarea de Mucegai, care ne aduce salata cu slăninuţă, aruncă maşinal o privire peste umărul meu şi se pune pe tremurat.

– E dezgustător! strigă ea.

Păstrez exclamaţia ei în chip de concluzie şi închid albumul.

Grasu pune la loc în mapă documentul probator.

– În fine, dacă are să i se întâmple ceva lui Berthy, ăsta o să-mi rămână ca amintire, suspină acest om cumsecade.

Presupun că, dacă bătrânul meu coechipier mi-a cerut să las totul baltă, înseamnă că are nevoie de ajutorul meu. E bine ca eu să preiau iniţiativa. El nu-i decât ministru, eu sunt comisar. Dispun, prin urmare, de mijloace de acţiune mai performante şi de o mai mare libertate de mişcare.

– Te-ai întors de multă vreme din Amsterdam?

– Numai ce am coborât din avion.

– Deci, n-ai fost contactat până acum?

– Până acum, nu.

– Şi de aseară n-ai făcut nimic în Olanda pentru a-ţi recupera consoarta?

– Ce-ai fi vrut să fac, strâns cu uşa cum am fost de protocolul diplomatic? Cu tipii ăştia lipicioşi ca nişte muşte de rahat şi cu agentii de securitate care se ţineau de curul meu, plus o tipesă fainâ, oferită de comitetul de organizare, ce-aş fi putut să fac? Şi nu uita că viaţa nevesti-mii e în pericol. O simplă manevră greşită şi o găsesc pe Berthe a mea cu o pralină în coafură. Trebuie s-o iei uşurel cu ăştia din Ţările de Jos! Să mergi cu espradile în afacerea asta, tipule! Imediat, m-am gândit la tine. Mi-am zis: „Numai Sana e în stare să mă scoată din beleaua asta."

– Mulţumesc pentru încrederea dumneavoastră, domnule ministru.

Îşi bagă în gură o furculiţă încărcată de salată înainte de a-mi răspunde, ca să-şi limpezească dicţia:

– E o nimica toată. Deşi am urcat pe scara sociabilă, n-am uitat unde sunt adevăraţii mei prieteni!

Mestecă, înghite, dă pe udătură, iar înghite.

Finfin continuă să tragă la măsea din spatele tejghelei, palpând la fiecare trecere biata scoică a Florii de Mucegai, iar cumătra Rirette să latre în mijlocul norului de grăsime, ca o divinitate a bucatelor.

Câţiva obişnuiţi ai localului au ocupat mesele vecine. Se sporovăieşte în surdină. Aromele de unt topit, acea pace a pântecelor puse pe treabă, ne învăluie ca un prosop pluşat călduţ.

– Ce crezi că ar putea să pretindă de la mine? mă întreabă Béru. Bani n-am. Doar câţiva franci acolo pe carnetele de economii.

– Ei n-aşteaptă marafeţi de la tine, Grasule. Pretenţiile lor se vor situa pe un alt teren.

– Ce teren?

– Nu-l ştiu încă, dar ai să afli tu în cursul zilei.

– Ce-ai face tu în locul meu?

– Aş începe prin a demisiona.

Tresare.

– Ştii că eşti bine?!

– Gândeşte-te puţin: renunţând la funcţiile tale ministeriale, te plasezi în imposibilitatea de a le da satisfacţie.

– Şi, ca să se răzbune, âu să trimită pozele Preşedintelui şi ziarelor, după care au să-mi omoare păpuşica.

– Dacă vor da în vileag fotografiile astea, ele nu vor mai privi soţia unui ministru, ci pe cea a unui fost ministru; demisia ta imediată va diminua cu mult impactul, cu mult mai mult: vei devansa scandalul, înţelegi? Dar nu trebuie să pierzi nici o secundă!

– Şi dacă mi-o omoară pe grăsană?

Ridic din umeri.

– Aici e riscul; dar am să-ţi pun o întrebare, Alexandre-Benoît: admiţând că aceşti indivizi pretind de la tine o anumită trădare pe care ţi-o permite funcţia, ai fi dispus s-o comiţi pentru a salva viaţa nevesti-tii?

Pentru moment, furculiţa lui bine încărcată coboară lent pe farfurie. Reflectează.

– Tu ştii că noi ăştia din familia Bérurier, suntem prea tâmpiţi ca să putem vedea în mare. Murim la Verdun! Nu vânăm fără permis! Ne plătim impozitele! Şi când cineva se îneacă, sărim în apă fără a şti să înotăm. Deci, nu se pune problema să fac vreo porcărie, chiar dacă splendida mea Berthe ar fi decupată în rondele.

Vorbirea lui e hotărâtă, fără tremolo.

Îl bat pe mână.

– Atunci, fă aşa cum ţi-am zis eu!

Îşi clatină vasilca colorată în roşu de vinişor.

– Asta nu înseamnă că nu mă doare sufletul să renunţ la portofoliul de ministru.

– Ştii prea bine că funcţia asta nu-i decât provizorie. Important e că ai vrut să fii, iar apoi că ai fost; altminteri e vorba de o clipă de falsă glorie, fără consistenţă şi fără viitor. Te-ai bucurat de toate onorurile, bravo. Acum e timpul să te trezeşti.

Cârnăciorii prăjiţi se prezintă la momentul oportun pentru a-i împrăştia cohorta neagră a gândurilor triste.

*
* *

Preşedintele închide albumul cu un gest brusc, îl împinge de parcă

ar exala miasme insuportabile, apoi, cu mâinile împreunate şi privirea codificată, începe să reflecteze. Îi respectăm meditaţia, natural. Un preşedinte care gândeşte, ce părere ai, te-ai duce să-l gâdili la subraţ?

La capătul traiectoriei lui mentale, se scutură de parcă i-ar fi sunat deşteptătorul (cu siguranţă posedă un ceas deşteptător).

– Ceea ce mă frapează mai mult în toată povestea asta, începe ilustrul, e abundenţa sistemului capilar al doamnei Bérurier, dragul meu ministru. Mi s-a întâmplat pe vremuri, când eram studenţel, să răstorn câteva fetiţe păroase, dar nici una dintre ele nu mi-a dezvăluit o blană atât de deasă.

Trage albumul spre el, îl deschide la o pagină revelatoare şi începe s-o contemple.

– N-a fost niciodată tentată să se epileze? întreabă acest om curtenitor.

– Nu era cazul să rişte, domnule preşedinte, ripostează Béru. M-am însurat cu ea tocmai din cauza blănii ei negre, ce părere aveţi! Părul îmi zgândăre simţurile, e ceva bestialist. Dacă v-aş spune că singura dată când n-am putut juca o polcă a fost din pricină că nebuna îşi răsese şorţuleţul. O socoteală cheală îmi taie pofta! Să nu-mi ziceţi, domnule preşedinte, că o chestie ca a Berthei nu vă răscoleşte senzorialul! Aţi observat ce peluză are? Pleacă de la buric şi se întinde mai jos de jamboane! Ceva pe cinste! Când dai s-o pupi, ai impresia că-l săruţi pe gură pe bietul nostru Hernu! Dacă reuşesc s-o recuperez, scumpa de ea, am să vă arăt păsărica ei între patru ochi şi atunci o să vă daţi seama că o fotografie e o fotografie, nu poţi s-o atingi, rămâne netedă. Berthe a mea, dacă vă plimbaţi mâna prin furajele ei vă credeţi Rambo în jungla africană: se închide în urma dumneavoastră. Are câteodată nişte fire aşa de creţe că mă văd obligat să-mi croiesc drum cu foarfecele pentru ca domnul Bigbraque să se poată zbengui prin mlaştinile ei, că altminteri bietul de el ar fi vătămat. N-am să vă învăţ eu pe dumneavoastră, domnule preşedinte, dar un fir de păr ca ăsta poate fi tare păcătos. Când ţi-a intrat unul în gură te simţi de-a dreptul handicapat. V-aţi putea pronunţa vreun discurs cu un fir de păr între dinţi, domnule preşedinte? Dumneavoastră, care aveţi dinţii aşa de rari, trebuie că vi se întâmplă adesea. Dacă aţi

merge la păscut cu nişte dinţi ca ăştia ar fi egal cu greblatul fânului. Să nu-mi ziceţi că nu-i aşa, nu v-aş crede. Uite, îmi aduc aminte că odată vorbeaţi la tembelizor. Era mai înainte să ajungeţi preşedinte, domnule preşedinte, şi atunci am remarcat că vă sugeaţi dinţii. Mi-am zis: „Omului ăsta nu-i dă pace un fir de păr pe care nu reuşeşte să-l scuipe."

Preşedintele surâde nostalgic.

– Mă amuzi, Bérurier; cred că am să te regret, şi cu toate astea eu nu prea regret multă lume.

Apasă pe un clopoţel. Îşi face apariţia un secretar.

– Spune-i lui Bajazet să vină la mine! i se adresează Monarhul.

Aproape imediat se prezintă consilierul lui din Curtea Imbecililor. Ţi-am mai pomenit de el în opera mea precedentă; nu mai revin, n-ai decât să mi le citeşti pe toate. Le-am scris foarte bine!

Îţi amintesc doar că tipul e un intelectual pur sânge. Cu mintea pe roate. Un creier într-un trup omenesc. Poţi să nu-i spui nimic: el gândeşte pentru tine.

Ne surâde palid, considerând superfluă această cheltuială de energie. Tipul ăsta e incomodat de aspectul material al lucrurilor. Mâncatul, regulatul, somnul sunt tot atâtea constrângeri care-l perturbă. Mai înainte de a deveni oracol de stat, se plictisea în activităţi colective. Acum, şi pe durata septenalului, a luat loc într-un birou, putând să gândească după pofta inimii. Liber cugetător, ce mai. Din când în când, preşedintele îl cheamă pentru a-şi pune meningele în funcţiune. Bajazet se execută, după care se întoarce să gândească în continuare. La prânz, i se prezintă o farfurie bine garnisită pe care nu gândeşte întotdeauna că ar putea-o consuma, fiindcă el gândeşte prea mult pentru a se mai gândi şi la mâncare. Absent prin suprameditaţie! El nu există pentru că gândeşte, înţelegi? Contrariul nostru, al celorlalţi, care nu ştim să ne folosim de materia cenuşie.

Bun, iată-l deci pe Bajazet.

Preşedintele se întoarce spre mine.

– Rezumaţi pe scurt situaţia fără a indica totuşi la ce concluzii personale aţi ajuns, domnule comisar.

Fiind de felul meu sinucigaş, mă execut.

Cu o mare zgârcenie de cuvinte. Povestesc totul şnur.

Nimic mai greu decât să ajungi la esenţial şi să mai şi rămâi acolo.

Bun: călătoria Grasului la Interpol-Amsterdam. Consoarta care insistă să-l însoţească. Cineva o seduce, probabil, o antrenează într-un amor colectiv, după care o răpeşte. Şi iată mesajul şi albumul care rezultă.

Bajazet pufăie pe nas de două ori ca să-mi dea de înţeles că mă urmăreşte. O privire aruncată peste misivă. Frunzăreşte rapid albumul fără să se oprească, indiferent faţă de fundul păros al Berthei şi de membrul guliverian al unuia dintre cei doi protagonişti masculi.

Cu arătătorul îşi fixează ochelarii rotunzi la baza nasului. Privirea îi e vagă în spatele lentilelor groase. Ai zice, doi peşti din mările calde intrigaţi de hublourile unui batiscaf.

– Ce tactică să adoptăm faţă de o asemenea situaţie, Bajezet? îl întreabă preşedintele, ciocănindu-şi dinţii cu vârful unghiilor.

– Revocarea imediată a domnului ministru, declară Bajazet cu vocea lui dulce şi calmă. Apoi, dommul ex-ministru intră într-o casă de odihnă câteva zile, pentru a fi inaccesibil. Dumneavoastră, domnule preşedinte, faceţi o declaraţie presei că ministrul n-a comis nici o greşeală profesională, dar că anumite persoane din anturajul lui au un comportament incompatibil cu funcţiile lui. Asta-i tot. Foarte sec şi foarte scurt! Să se simtă supărarea dumneavoastră! Sunteţi oripilat!

Tăcerea revine.

– Păi, şi cu onoarea mea? se bâlbâie Mamutul.

Neîndurător, Bajazet îşi lasă mâna pe album, ca pe o biblie pentru a depune jurământul.

– E îngropată aici, domnule ministru! face el cu blândeţe.

Risc să iau cuvântul:

– Mă gândem că demisia lui Bérurier...

– Insuficientă, prea *cool*, dragul meu comisar. O demisie înseamnă un compromis, un aranjament. Numai destituirea va fi eficace.

Preşedintele îşi netezeşte părul pe tâmplele inestimabile. Bajazet a şi început să se gândească la altceva. Îmi place tipul ăsta, ghicesc în el un univers pe care mi-aş dori să-l vizitez.

– Mulţumesc, Bajazet, articulează Mai-Marele.

Acesta ne părăseşte după o înclinare a capului.

– Dacă mi-aţi permite, domnule preşedinte, atac eu, v-aş reaminti că Bérurier a venit la dumneavoastră să vă dezvăluie spontan toată afacerea. Ar fi putut să aştepte, să-i ducă pe oamenii ăştia cu vorba, să încerce o ieşire fără prea mult tam-tam şi oale sparte.

– Apreciez, declară Împăratul. Asta-i o dovadă că ştiu să mă înconjur de oameni curajoşi şi devotaţi pe deplin.

– Atitudinea lui merită să-i acordaţi demisia, domnule preşedinte. Punctul de vedere al domnului Bajazet mi se pare prea clinic şi ignoră factorul uman.

Mă aprobă.

– S-ar putea, dar raţiunile de stat, domnule comisar? Ce facem cu raţiunile de stat?

Atunci asist la o scenă de toată frumuseţea, care ar merita să fie înregistrată pentru posteritate, fără a intenţiona să fac apologia efemerului.

Bérurier, în fine palid (e pentru prima oară), se ridică.

– Domnule preşedinte, face el, ţin să vă mulţumesc pentru încrederea pe care mi-aţi acordat-o numindu-mă ministru. Mi-aş fi făcut meseria cum nu se poate mai bine. Dar, fiindcă nevastă-mea a călcat cu stângul, fie, am să suport consecinţele; să n-o împingeţi însă pe Berthe în urzici. Am venit aici să vă prezint demisia mea, şi cu asta basta. Că aveţi de gând să mă debarcaţi după asta, puţin îmi pasă. Eu am şi demisionat. Am şi un martor: uite-l aici. Comisarul Santantonio, vă rog frumos. Ofiţer de poliţie cu jurământul depus, şi o reputaţie fără pată. Sana, nu mă îndoiesc de integralitatea ta, băiete. Ai fost aici martor, raţiuni de stat ori nu, că mi-am dat demisia?

– Am fost, Alexandre-Benoît, confirm eu.

– Mersi.

Colosul se apropie de birou.

– Ce mă interesează pe mine, domnule preşedinte, e că femeia mea a dispărut şi probabil că n-am s-o mai văd niciodată în viaţă. Una la mână. A doua: nici măcar nu ştiu ce vrea de la mine răpitorii. Părăsesc

ministerul mai înainte să fiu contactat. Deci, ceea ce se va întâmpla de acum înainte nu mai priveşte statul ci pe mandea în persoană şi oclusiv. Nici măcar nu mai dau pe la birou; fiţi aşa de gentil şi dispuneţi să-mi fie lăsate la tutungeria din colţ, efectele personale, adică o ladă de beaujolais Dubeuf, câteva conserve cu măruntaie pregătite după tipicul din Caen, păslarii şi un slip în care m-am scăpat din cauza unei băşici perfide, vă rog să mă scuzaţi; vă semnalez că totul se află în sertarul de jos al biroului meu. Cât despre casa de odihnă, nu contaţi să merg acolo atâta vreme cât soţia mea e în pericol. Din clipa de faţă, mă arunc în căutarea ei. Cu aceasta, transmiteţi doamnei gândurile mele bune, iar pe dumneavoastră vă rog să primiţi salutările mele respectuoase, grăbite, distinse, şi deosebit de franţuzeşti.

Şi iese.

Rămâne miasma lui. Duhori de vânat, de sudoare proletară, de cârnăciori prăjiţi, de şosete surmenate, de abator în efervescenţă, de...

Preşedintele îşi lasă vârful degetelor pe marginea mesei pentru a-şi contempla unghiile.

– Omul ăsta e periculos, domnule comisar, rosteşte el. În starea în care se află, e capabil de orice act lipsit de sens; ocupaţi-vă de el! Să nu-l părăsiţi sub nici un pretext.

Mă ridic şi eu.

– A demisionat sau a fost revocat, domnule preşedinte?

Monarhul îmi aruncă o privire ca fasciculul lanternei unei plasatoare.

– A demisionat, oftează el.

– Mulţumesc, domnule preşedinte; în acest caz, mă voi ocupa de el.

III

Debutul anchetei întreprinse asupra dispariţiei doamnei Alexandre-Benoît Bérurier. Primele dispoziţii. Primele deducţii. Primele manevre.

Ştiind bine că aveam să vin după el, Grasu mă aşteaptă pe peronul palatului Elysée, pălăvrăgind un moment cu un funcţionar. Şoferul ministrului lustruieşte cu o piele de căprioară parbrizul maşinii şi piesele cromate. Când apar, Bérurier îşi îndeasă mâinile în buzunarele pantalonilor şi coboară treptele cu capul între umeri în atitudinea unui muncitor de la canalizare ieşind dintr-o cârciumă. Se abate spre fosta lui maşină şi-i strigă şoferului:

– Eşti liber, Gégéne, din seara asta ai să ai un alt patron; eu mi-am lăsat şorţul.

Năucit, şoferul rămâne stană. Maiestatea sa îşi scoate mâna din buzunar pentru a-l plesni uşor pe obraz.

– Ai o meserie care face toate paralele, băiete, păstreaz-o; ca să fiu sincer, te-am invidiat teribil cât am fost ministru. Mai ales după vreun nenorocit de banchet unde eram obligat să mănânc ce nu-mi plăcea, iar ţie îţi dădeau pe gât melci à la parisienne sau friptură de văcuţă cu usturoi care-mi îmbălmăsau maşina. Oamenilor nu le vine a crede, dar slujba ideală nu-i cea de ministru, ci de şofer de ministru.

Îi strânge dreapta.

– La revedere, băiete. Acum, dacă aparţinem aceleiaşi clase sociale, când o să ne mai vedem, o să ciocnim amândoi un păhărel.

Cu aceste frumoase cuvinte, părăsim palatul Elysée per pedes, cum face dragul de Giscard la sfârşitul zilei de muncă.

Grasu adulmecă aerul încărcat al Parisului.

– Dacă n-ar fi necazul cu Berthe a mea, aş fi bucuros ca un vrăbioi îmi spune el. Eliberat! Ce m-am mai plictisit la consiliile alea de miniştri, tipule! Să-ţi vină să crăpi. Parcă aş fi fost la şcoală!

Dăm colţul cazărmii pentru a ieşi în Champs-Elysées. Totul e plăcut şi calm în jurul nostru.

Grasu se încordează şi mă întreabă:

– Ei, care-i tactica jandarmeriei, şefule?

Aşa-i: iată-mă din nou superiorul lui. Dar o mai fi iar poliţist? Portofoliul lui ministerial nu i-o fi măturat cu totul situaţia anterioară? E bine de ştiut, nu?

– Tu ai face bine să dispari, îi recomand. Să nu te întorci la tine acasă cu nici un preţ. Cu asta îi dai gata, amice! Au răpit soţia unui ministru pentru a-l şantaja, dar s-a terminat cu ministrul. Gata, înlocuit, evaporat. Proştii ăia au să rămână cu Balena ta în braţe.

– Au să-i facă de petrecanie dacă n-o să mai fie bună de nimic!

– Uşurel! Tu le dai cu tifla, dar guvernul rămâne. Asupra lui îşi vor exercita presiunile, ameninţându-l că vor publica fotografiile care de fapt n-o să-i cadă bine. Soţia ministrului demisionar într-o partidă de amor colectiv, oferindu-şi o mandrină groasă cât un secvoia gigantic, nu-i tocmai elegant pentru regim. Imaginează-ţi opoziţia, ce tam-tam are să bată pe această temă! Plecarea ta, precum şi declaraţiile frumoase şi vehemente ale preşedintelui (poţi conta pe el când e vorba să compună alexandrini pe tema supărării lui) vor contracara lovitura, cu toate astea vor rămâne pete greu de şters.

– Concluzia, n-au s-o prăjească pe Berthy mai înainte de sfârşitul tratativelor?

– O monedă de schimb ca asta n-o joci la barbut, băiete.

Iată-ne la adăpostul castanilor umbroşi. Copiii se joacă de-a prinselea sub ochiul distrat al bonelor portugheze. Un sadic hoinăreşte cu pardesiul lui larg (care-şi merită bine numele, dacă ai şti ce duce el pe dedesubt!). Parisul de fiecare zi, Parisul tihnit!

– Ai vreun plan, Sana?

– Bineînţeles.

– Care ar fi el?

– Acelaşi ca al tău: s-o recuperez pe Berthy repede şi degrabă.

– De unde s-o începem, o dată ce tu vrei să mă pui la adăpost de ticăloşii ăia? Dacă i-am lăsa să mă contacteze, am prinde un fir posibil.

– Crezi că-s proşti? Sunt organizaţi şi utilaţi fraţii din Justiţie şi Fraternitate!

– E cunoscută organizaţia asta?

– Prima oară când aud vorbindu-se; dar acest gen de raţiuni sociale abundă în zilele noastre. Dacă te-ai gândi doar la modul cum au operat pentru a o umfla pe nevastă-ta şi a o trage în poză în timpul efuziunilor ei cele mai epice şi ţi-ai da seama de tehnicitatea lor. Îi apreciez ca fiind teribil de operaţionali.

– Bun, şi atunci, care-i planul tău?

– O şterg la Amsterdam.

– Dar în epistolă ziceau că Berthe nu mai e în Olanda.

– Astea-s bancurile lor, tipule! Şi chiar dacă n-ar mai fi acolo, capătul pistei se află în Olanda.

– Ce înţelegi tu prin capătul pistei?

– Locul unde a fost organizată scena de amor colectiv, amice! Parcă mi-ai spus că Berthy dorea să viziteze cartierul prostituatelor?

– Ăsta o interesa, da, pentru ce?

– Îţi dai seama că în acest cartier fierbinte s-au petrecut lucrurile. Balenei trebuie că i s-a urcat sângele la cap privind la demoazelele din vitrine şi la indivizii care dădeau fuga să le calce. S-o fi lăsat antrenată de vreun frumos tenebros pe care l-a urmat.

– Din curiozitate?

– Bineînţeles: Amsterdamul viciilor! Vizită organizată; o ocazie ca asta nu se pierde când ai perpetuu maneta reşoului pe poziţia maximă.

Grasu se strâmbă.

– Cunosc eu cartierul târfelor din Amsterdam, e mare; ai de gând să mergi din uşă în uşă? Cât ai zice peşte ai să fii dibuit şi pus la indesc.

– Un element ne va facilita munca.

– Ce anume?

– Deschide frumosul tău album de familie, Grasule, şi uită-te la penultima fotografie...

Se opreşte şi-mi dă ascultare.

– Uite-o aici.

– Ce reprezintă ea?

– Frumoasa mea e călărită de tipul cu baobabul.

– Şi cum se petrece acest episod războinic, tipule?

– Adorata mea stă în genunchi şi maimuţoiul e căţărat pe ea.

– Într-adevăr. Şi în afara mădularului său feroce, ce altceva mai vezi la el?

– Boaşele: ai zice, două tigve din piele de capră de câte doi litri fiecare.

– Exact şi de data asta. Şi în afara burdufurilor, ce s-ar mai putea distinge?

Monumentalul examinează imaginea.

– Mâinile lui pe popoul nevesti-mii.

– Bravo! Cum ţi se par?

– Bizare.

– Şi ştii de ce-s bizare, domnule fost ministru?

– Vorbeşte!

– Pentru că sunt mâinile unui pitic.

– Pitic?

– Pitic!

Clatină din cap fără să-i vină a crede.

– Ai vrea să accept că un prichindel poate fi dotat aşa gigantic? Tunul monstruos pe care biata Berthe îl îngurgitează aparţine unui pitic? Baţi câmpii, amice!

– Absolut deloc, Grasule: treaba mi-a sărit în ochi din capul locului. Priveşte-i formele grăsune, arcul antebraţului, aspectul compact al degetelor. De altfel, în mod frecvent piticii sunt dotaţi de natură cu această compensaţie. Ne aflăm fără doar şi poate în prezenţa unui gnom. Iată ce ne va facilita căutările.

– Crezi?

– Cu atât mai mult cu cât cele câteva elemente pe care le desluşim în decorul acestor fotografii îmi întăresc convingerea că acest mic

documentar a fost realizat în studioul unei prostituate de profesie din cartierul cu vitrine.

– Eşti sigur? îngână epava.

– Nu, dar aşa intuiesc.

*
* *

Purta un bolerou din lame argintiu care strălucea în lumina reflectorului ca un peşte în soare. În partea de jos, avea doar câţiva centimetri de cordon care-i trecea printre coapse după ce-i încinsese talia. Probabil că aş fi găsit-o sexi fără mutra ei de ştoarfă care distrugea farmecul. Această persoană o făcea pe târfa mai ceva ca în filmele mute, unde expresia trebuia forţată pentru a suplini vorbirea.

Ceva din figura ei îmi amintea de mahalaua Franţei: a Parisului, Lyonului, Marsiliei? Avea acea latură penibilă a imbecilelor care se prostituau. Genul ăsta de târfă nu era deloc o afacere, fiindcă pentru a te vinde bine, trebuie să dispui de un minimum de psihologie, care, probabil, ei îi lipsea. Ca pentru a-mi întări convingerea că-i o compatrioată de-a mea, un anunţ redactat de mână şi plasat într-un colţ al vitrinei indica: *Aici se vorbeşte franţuzeşte.*

I-am recomandat lui Béru să mă aştepte căscând ochii la vitrine cât era strada de lungă, iar eu am intrat în studioul demoazelei.

Interiorul era infestat de parfum, dacă se poate numi parfum duhoarea infernală şi acră care m-a agresat chiar din prag.

O vedere a turnului Eiffel, pictat pe o bucată de mesteacăn, reuşi să mă convingă că prostituata era *made in France*.

– Salut, tipo! rostesc eu vesel.

Îmi răspunse cu spatele spre mine, trăgând draperiile pentru a ne izola viitoarele porcărioare de privirile celor din stradă.

– Bună seara, Chouchou, deci eşti francez?

– Tăiat dintr-o bucată.

Se întoarse spre mine. Am constatat atunci că aerul ei de idioată era şi mai grav văzut de aproape. O pată vineţie de forma Elveţiei se zărea de sub machiajul obrazului stâng.

– Măcar ai florini? se interesă tipesa. Fiindcă nu iau bani francezi.

Am liniştit-o: aveam.

Se grăbi să-mi arate care-i sunt tarifele şi i-am achitat suma forfetară cerută pentru a-mi aplica o mângâiere perversă.

Păstră banii în mână şi începu să se smiorcăie:

– Fii drăguţ: mai dă ceva şi pe deasupra.

Ca un guguştiuc ce sunt, i-am mai adăugat o bancnotă suplimentară.

– Dacă ai întreţine o mamă bătrână şi un copil de ţâţă nu m-ar mira, am şicanat-o eu.

– Cum de ştii?

– Am talente de ghicitoare.

Îşi închise banii într-o cutie ornată delicat cu scoici multicolore şi care începea să cânte *Happy birthday to you* când era ridicat capacul.

– Îmi arăţi acum bijuteria ta, Chouchou? făcu ea când se întoarse.

Dar o găseam infamant de stupidă chiar şi pentru o mângâiere rapidă; genul ăsta de vacă m-ar fi putut mesteca zece ani de-a rândul fără ca eu să reacţionez. Nu fiindcă aş avea vreo slăbiciune pentru intelectuale – Dumnezeule mare, nu –, dar neantul îmi provoacă ameţeli.

– Aş prefera ca mai înainte să stăm puţin de vorbă: mă intimidezi, i-am spus.

Femeia se posomorî.

– Să stăm de vorbă? Dar asta o să te coste scump. Scump! ripostă aleasa inimii mele. Ca să stai de vorbă, durează mult. Eu n-am timp de pierdut. Mai ales că-i seară, oră de vârf. Sunt foarte căutată, Chouchou. De acum şi până la închidere fac uşor zece şedinţe.

Am scos din nou din buzunar câteva bancnote.

– Nu te mai boci, Ninette. Ţine aici pentru bietele tale rubedenii.

Înhăţă banii. Ochii ei străluceau precum Champs-Elysées-ul în noaptea de Crăciun. Adulmeca un câştig gras şi simţea că, dacă va manevra bine, ar putea să-mi stoarcă un teanc bunişor.

– Vii pentru prima oară pe la fetiţele din Amsterdam? mă întreabă ea.

– Nu, mi se întâmplă din când în când.

– Lucrezi în import-export?

– Afirmativ.

– Ce ramură?

– Curcani... congelaţi.

– Şi te descurci cu mâncătorii ăştia de rahat?

– Formidabil.

I-am spus în glumă:

– Ultima dată când am venit să fac dragoste în sector, am participat la o repriză de amor colectiv cum nu se poate mai grozavă. Dar nu mai reuşesc să dau peste studioul cu pricina: era noapte şi eram însoţit de nişte prieteni.

Târfa se simţi ofensată pentru că nu suporta concurenţa. Faptul că lăudam meritele unui alt regulodrom era supărător. Dar eu voiam să mă informez.

– Mda, am colege care fac aşa ceva, rosti ea pe un ton reprobator.

Aborda maniere şic, Ninette. Nu se cuvenea să vorbeşti în faţa ei despre depravare. Ea avea o conduită, dacă îţi dai seama de gen. Se prostitua dar între normele admise de morală, cât de elastică ar fi fost ea.

Am reluat cuvântul:

– Te rog să reţii că a fost dezgustător un asemenea rodeo. Dacă ţi-aş spune: în balet intrase şi un pitic, dar dotat ca Jumbo elefantul.

– Ah! Era la stricata aia de Marika! exclamă ea.

– O cunoşti?

– Ce părere ai! O nenorocită care se droghează până nu mai poate şi care are de-a face cu unchiul ei Teddy.

– Prichindelul e ruda ei?

– Da. Lucra într-un circ. Şi pe urmă, când nepoata lui s-a făcut târfă, a intrat în asociere cu ea. Clienţii lor sunt în general perechi sau pederaşti cărora le arde fundul. S-ar părea că Teddy duce după el membrul secolului!

– Colosal!

Amară, amfitrioana mea se lansă în comentarii ranchiunoase:

– Nu joacă cinstit, ticăloasa asta. E o asiatică după mamă şi îşi bate joc de orice, ştii cum sunt oamenii ăştia! S-a încercat să se intervină ca să înceteze concurenţa asta neloială, dar nemernicii sunt protejaţi.

– De cine?

– De sindicat.

– Ce sindicat?

Mă vitriolă cu privirea.

– Hei, ai căzut din lună! Sindicatul drogului, bineînţeles. Aici e mai puternic decât guvernul.

– Şi unde se află micul lor atelier, unde practică porcăriile astea?

– La o sută de paşi de aici: strada fără trotuar, când ieşi la stânga.

– O.K., mersi.

Şi m-am ridicat. Înţelegând că-mi luam valea, individa turbă de furie.

– Ce! Mă laşi ca să te duci la stricata aia? Asta-i bună, eşti un imbecil de primă clasă! Un homosexual fără pereche! Vrei să ai de-a face cu piticul, hai, scârbosule? Pederastule! Nebunule!

Am ieşit precipitat sub ploaia invectivelor ei. S-a ţinut după mine până în stradă şi mă arăta cu degetul mulţimii, urlând cuvinte neruşinate. În furia ei, ţipa pe franţuzeşte şi puţină lume o înţelegea în afară de Béru.

*
* *

Perdelele lui miss Marika erau trase când am ajuns în dreptul buticului ei.

– Ce facem acum? mă întrebă Grasu, căruia îi raportasem conversaţia avută cu franţuzoaica expatriată.

– Aşteptăm să se elibereze taxiul, băiete. Nu prea mă văd luând la întrebări o damă cu gura plină.

Am început să măsurăm strada aşteptând ca patroana să-şi închidă picioarele şi să-şi deschidă stabilimentul.

Dolofanul se întuneca precum un cer prevestitor de furtună.

– Nu cred că ai fost bine aspirat aducându-mă aici, Sana, bodogăni el; ne pierdem timpul. Dacă rămâneam acasă, indivizii s-ar fi arătat să zică ce vrea şi s-ar fi înnodat contactul...

Ca toţi oamenii necăjiţi, simţea nevoia să-şi verse năduful asupra

cuiva; îi înţelegeam reacţia. Ceilalţi reprezintă singura posibilitate de a ne defula, receptaculul şi cauza aproape a tuturor necazurilor noastre. Nu-l avem decât pe aproapele nostru pentru a ne descărca supărările create tot de semeni.

– Ascultă, tipule, poate ai dreptate, poate nu. Deocamdată, nu avem altă soluţie decât să pornim pe drumul ales.

În clipa în care îmi umezeam buzele uscate de această frază bine întoarsă din condei, am zărit apărând în fundul ulicioarei un personaj care mi-a făcut părul măciucă.

Un pitic.

Unul autentic.

Mai mic de un metru sau puţin peste. Un om în etate, masiv, cu un cap de notabil şi un corp de motiv chinezesc. Semăna cu un „8" din cauza braţelor şi picioarelor răsucite. Un „8" cu cap.

Mergea clătinându-se, cu bărbia ridicată pentru a încerca să câştige doi centimetri. Îl găseam elegant în costumul lui price-de-Gailes, bine croit şi în cămaşa din mătase neagră.

– Te prinzi cine soseşte, Grasule!

Bérurier scoase un nechezat de inorog (încălţat) în călduri.

– Vrei să pariezi că-i neghiniţă al nostru? articulă Profetul.

– Hai, *go*! Lasă-mă pe mine să-l iau la prelucrat.

M-am îndreptat spre pitic cu un aer hotărât, dar nu fără a *arbora un surâs pe faţă*, cum scrie dragul meu Aznavour în celebrul lui şlagăr: *Lasă-te bronzată de soare*.

– Dumneavoastră sunteţi mister Teddy? îl întreb în engleză.

Piticul purta ochelari, ceea ce nu era incompatibil cu talia lui; îi săltă pe nas, cum fac toţi bicicliştii.

– Da, pentru ce?

– Aş vrea să discutăm amândoi, mister Teddy. Sunt un realizator francez de filme. Dumnealui e producătorul meu, mister Montgau. Ni s-a vorbit mult despre dumneavoastră şi s-a întâmplat să avem un rol important să vă propunem într-un film despre Roma antică.

Zâmbi, clătină din cap şi-mi întinse un braţ de douăzeci şi cinci de centimetri terminat cu o mână pe care i-am strâns-o fără mare entuziasm.

– Trebuie să vă previn că sunt artist de music-hall şi că n-am jucat niciodată într-un film, declară acest om integru.

– Nu-i o obiecţiune valabilă, mister Teddy, am ripostat eu; toate au un început.

– Just! admise el.

– Unde am putea discuta liniştiţi, mister Teddy?

El şovăi.

– Eu locuiesc aici, făcu prichindelul arătând imobilul. Un mic apartament pe care-l împart cu nepoata mea; e foarte modest, vă previn.

– Nu obişnuim să semnăm contracte în palate, mister Teddy, i-am răspuns, străduindu-mă să par mai puţin înalt decât m-a făcut natura, ca să se poată simţi bine.

Ne introduse în acel imobil din secolul al şaptesprezecelea în care Olanda în suferinţă venea să copuleze. Tocmai atunci, clientul Marikăi se lansa spre Orgasmland scoţând guiţături de purcel înjunghiat în vreme ce oferea universului blazat câţiva centilitri de sămânţă întru perpetuarea imbecilităţii.

Am urcat o scară de piatră, ceea ce ne-a permis să ajungem la primul etaj, unde locuia piticul şi nepoata lui. Locuinţa se afla într-o dezordine cumplită; era limpede că Marika nu se ocupa de menaj. Ea se vindea şi se droga, aici limitându-se activităţile ei. Nici piticul nu-şi bătea prea mult capul.

Eliberă o canapea de un munte de haine femeieşti pe care-l depuse cu grijă pe jos; goli şi un fotoliu de vesela murdară care-l năpădise şi ne rugă să luăm loc. Încăperea puţea a bere şi a haşiş, cu duhori bizare de bucătărie penibilă şi de digestii proaste consecutive.

Cât am urcat scara, i-am povestit gnomului un succint scenariu în care ar fi jucat chipurile în rolul patronului unei case de plăceri de la curtea lui Stradivarius cel Mare. El trebuia să organizeze desfătările trupului şi să dea exemplu „pregătind" virginele pentru vergeaua imperială. Ne asigură că rolul îi venea ca o mănuşă.

Se şi vedea într-o tunică prinsă pe umăr, cu mădularul în patru vânturi pe sub brocartul tronului, concurând coloanele marmoreene cu formidabilul lui apendice.

După ce am luat loc, a scos o sticlă de rachiu precum şi trei pahare îndoielnice pe care le-a umplut ochi şi ni le-a oferit.

Atunci a luat cuvântul şi Bérurier. Până în acel moment m-a lăsat să manevrez fără a scoate o vorbă, dar îl mânca limba.

– Ascultă, fiule, mă abordă el, n-am priceput o iotă din tot ce-ai scos tu din fântâna asta arteziană, pentru că, deşi vorbesc curent englezeşte, de înţeles, nu înţeleg prea bine; după mine am trăncănit destul şi e cazul să înceapă circul. Când mă gândesc că jumătatea asta de om i-a făcut felul Berthei cu ciomagul lui de poliţist îmi vine să-l masacrez.

– Calmează-te, iepuraşule.

Béru îşi goli paharul pe nerăsuflate.

– Ai vreo fotografie a nevesti-tii asupra ta? l-am întrebat.

– Bineînţeles, direct de la sursă.

– Dă-o încoace!

Dintr-un portofel de origine marocană din piele de cămilă imprimată (şi dezgustătoare), amicul meu scoase[1] un dreptunghi de hârtie lucioasă pe faţa căruia se afla Berthe aşezată la masă dinaintea unei porţii de varză acră.

– O amintire din concediul nostru în Baleare, comentă dragul de el.

Poza o arăta pe B.B. fericită, cu gura căscată larg gata să întâmpine un cârnăcior.

Părea atât de bucuroasă că soţul ei începu să plângă.

Fără un cuvânt i-am prezentat imaginea piticului.

– Această persoană ne-a vorbit de dumneavoastră, i-am spus.

Îl sondam cu insistenţă. Lanternele mele? Două lasere. De expresia lui aveau să depindă multe. Trebuia să-l dau în vileag dintr-un flash. Pentru moment era departe, plutind în vise tehnicolor pe ecran lat.

Luă fotografia şi o privi.

Stop!

---

[1] Am vrut să folosesc *a extrage*, dar perfectul lui simplu nu există. Ce-ai vrea să nu-mi mai meşteşugesc franceza! (n.a.)

Asta era. O fracţiune de secundă. O tresărire interioară, dacă pot să spun aşa! Dar se produsese. Pe loc încetă să mai râdă. Clătină din cap şi o făcu pe niznaiul.

– N-o cunosc!

În chip de răspuns, am scos din buzunar o altă poză. Cea în care figura el pe cale s-o penetreze pe Berthe.

– Şi totuşi, dumneavoastră sunteţi aici, nu?

O nouă privire. Dar încărcată de teamă, de groază. Cădea de sus, mărunţelul. Gata cu superproducţia. Se lăsase prins în cursă ca un nătărău.

– Glumiţi!

– Căutaşi de puţin.

I-am luat mâna şi am comparat-o cu cea care se înfipsese în monumentul păros din orient al madamei Bérurier.

– Este de netăgăduit, mister Teddy! Nu?

I-am luat înapoi amândouă fotografiile.

Rămăsese nehotărât, temător şi încordat, pricepând cu greu unde voiam să ajung, dar înţelegând de pe acum că nu era deloc roz pentru tihna lui burgheză.

În special Béru îi alimenta groaza prin privirile asasine pe care nu înceta să i le arunce. În plus, Grasu degaja o duhoare cumplită de ură, iar gnomul o percepea perfect.

Gustam plăcerea de a lăsa tăcerea să se prelungească. Nimic nu îndeamnă mai bine spre mărturisiri un om neliniştit ca lăsarea lui la macerat într-o ambianţă de teroare.

Pentru a înşela aşteptarea, mi-am băut paharul de rachiu cu înghiţituri mici de prigorie.

Piticul îşi scoase bicicletele pentru a le şterge cu o batistă de mătase. Făcea eforturi disperate să pară degajat, dar nu-i reuşea.

Şi le puse din nou pe carenă şi articulă:

– De fapt, ce doriţi dumneavoastră?

– Ce-a zis? intervine Béru.

– Ne întreabă ce vrem.

– Frumoasă întrebare, de zece puncte, mormăi Imensul. Povesteşte-i despre ce-i vorba, tipule. Şi adaugă că dacă nu răspunde cinstit, sunt

gata să exersez asupra lui presiuni psihologice, cum se zice prin emanualele noastre profesionale.

Ridic fotografia Berthei deghizate în iepuroaică în dreptul mutrei piticului.

– Cine făcea pozele în timpul acestei delicate manevre?

– Nepoata mea.

Am început să examinez fotografiile luate în timpul acestei şedinţe de amor în colectiv pe care, pentru comoditatea utilizării, le-am scos din album şi le-am băgat în buzunar. Pe una dintre ele se putea desluşi, pentru început, şoldul unei a doua femei.

– Minţi, nepoata dumitale participa la distracţie.

– Te duce cu vorba? tună Béru.

– Cam aşa cu ceva.

– Asta-i bună, lasă-mă pe mine să mi ţi-l prelucrez. Dacă mă ocup eu de el, o să se înalţe cu cincizeci de centimetri.

Şi Bérurier îşi părăsi fotoliul pentru a lua din bucătăria alăturată un taburet. Îl aşeză sub lustra din perle agăţată de un cârlig înţepenit în plafon. Dintr-o smucitură, scoase din ţâţâni lanţul de suspensie. Lustra se prăbuşi cu zgomot mare, iar abajurul se sparse.

Maiestatea sa scoase atunci din buzunar o pereche de cătuşe, de care nu se despărţise pe toata durata mandatului său ministerial. Trecu una din brăţări prin cârlig, după care, se apropie de pitic, îl săltă de jos şi-i prinse încheietura stângă de cealaltă brăţară. Apoi îi dădu drumul şi princhindelul rămase atârnat la mai puţin de un metru de pardoseală.

– Nu ne rămâne decât să-l aşteptăm să ciripească, decretă Alexandre-Benoît.

Îşi scoase haina şi o aşeză pe speteaza unui scaun. Se întoarse la fotoliul lui după ce înhăţă în trecere clondirul cu rachiu.

Gnomul, atârnând de un braţ ca un liliac de-o labă, se strâmba de durere. Această creatură bătută de soartă, suspendată în felul ăsta, îmi trezea un sentiment de ruşine.

N-am avut timp să sufăr, fiindcă cineva începu să zgârie la uşă. M-am dus să deschid şi am văzut în faţa mea o tânără de tip asiatic îmbrăcată mai mult sau mai puţin într-un chimono negru cu un desen de crengi şi

frunze în galben. Nepoata! Zgomotul lustrei sparte probabil că o alertase. Când m-a zărit şi-a deschis cât a putut de mult ochii oblici. A afişat acea privire dublă atât de îndrăgită de comicii de pe vremuri, dar pe dos. Adică, se uita la nivelul prohabului meu crezând că-şi înfige privirea în cea a unchiuleţului. Apoi, şi-a ridicat-o brusc spre mine. Peste umărul meu, îl putea vedea la acelaşi preţ pe nenea al ei suspendat.

– Intră, Marika! i-am spus, apucând-o de braţ.

Şi ne-am făcut patru în aceeaşi încăpere.

Drăgălaşa era îndopată cu stupefiante, ceea ce n-o împiedica să realizeze importanţa situaţiei.

Unchiuleţul gemea jalnic. Din timp în timp, Béru îi ardea câteva ca să se balanseze.

Târfa avea reflexele paralizate de drog, astfel încât abia după un moment de ezitare dădu fuga spre fereastră ca să ceară ajutor. Foarte vigilent, Grasu o opri cu un pantof de-al lui lansat cu duritate, şi care o lovi pe târfă în şale şi tăindu-i răsuflarea. O legă şi o cără în camera de baie. L-am lăsat în pace pe soţul îndurerat, care depunea strădanii să-şi regăsească jumătatea (în măsură să constituie doi oameni întregi fără a depune eforturi excesive).

– Daţi-mi drumul! se ruga piticul, mă sufoc.

– O voi face cu toată plăcerea de îndată ce-mi vei spune ce s-a întâmplat cu dama cea grasă, dragă Teddy.

Fotografia, plasată implacabil sub nasul lui, îi provoca greţuri.

Începu să geamă:

– Nu ştiu: au luat-o cu ei.

– Care „ei"?

– Oamenii din sindicat.

– Numele lor?

– Nu le ştiu!

– Să aşteptăm până îţi aduci aminte.

Ca să-i cobor moralul la zero, l-am lăsat şi m-am dus să văd cum îşi trăia Béru noua idilă cu Marika.

Treburile nu se prezentau prea rău. O legase cu chimonoul rupt în

fâşii şi în momentul de faţă o aşternuse în cadă, nemaiavând loc în testamentul lui.

Imperturbabil, sigur, precis, de un calm aproape înfiorător, deschisese la maximum cele două robinete.

– Întreab-o, întreab-o, prietene! mă invită el. Din ăştia doi măcar unu o să scuipe adevărul, dacă mai ţine la viaţă!

Ura îl făcea crud.

Dar fructele nu întârziară să se arate.

Au vorbit amândoi pe rând, cu voce tare şi inteligibilă.

Ceea ce mi-a spus fiecare în parte concorda.

I-am eliberat şi i-am părăsit după ce am dat fiecăruia să bea câte o sticlă de rachiu pentru a-i ţine pe tuşă timp de câteva ore.

IV

Îmi continuu seria vizitelor interesante.
Aviz armatorilor!

Secretara era genul rebarbativ, cu mustaţă, un tender mare, pătrat, ca lăzile de pe vapoare. Cu pielea gălbejită, părul negru răsucit şi lipit de cap într-un coc gen cuib de rândunică, aparţinea acelei categorii de femei a căror parte de sus o apără pe cea de jos.

Am întrebat-o dacă domnul Hans Borgens ar putea să-mi acorde o scurtă întrevedere; a reacţionat de parcă aş fi emis pretenţia să-l invit pe Preşedintele Reagan să-şi petreacă vacanţa cu mine (Doamne fereşte!). Părea atât de oripilată de solicitarea mea încât, pentru o clipă, am crezut că-i declanşasem menopauza. Chipul i se convulsionă, ochii i se bulbucară, iar dinţii îi ieşiră din gură ca o proteză expulzată de un acces de tuse; şi totuşi erau ai ei: dinţi de pian îngălbeniţi de nicotină.

Secretara marcă un moment de tăcere, probabil pentru a aduce un ultim omagiu iluziilor mele moarte în faşă. Pe urmă mă întrebă dacă nu cumva visam.

I-am răspuns că mi se întâmpla adesea, mai ales când duceam dorul dragostei şi că, de fiecare dată, visele mele erau în culori şi abundau în persoane frumoase de genul ei.

Nu mi-a apreciat din cale afară intervenţia. Buzele i se făcură şi mai subţiri, dinţii şi mai lungi, nasul şi mai ascuţit. Nu îndrăzneam să-mi imaginez chilotul.

Am luat din nou cuvântul, mai înainte de a-şi consuma indignarea.

– Ce-ar putea să facă sau să nu facă un om de rasă albă, a cărui stare a sănătăţii e ireproşabilă, iar cotitatea intelectuală net deasupra nivelului Zuyderzee-i, pentru a spera să-l poată întâlni pe domnul Borgens, *jolie mademoiselle*?[1]

---

[1] În franţuzeşte în text. (n.a.)

– Să scrie, răspunse ea, expunând în mod detaliat obiectul cererii sale.

– Trebuie alăturat un timbru pentru răspuns?

– Nu-i necesar: dacă domnul Bergens nu dă urmare cererii, se abţine de la răspuns; dacă-i dă urmare, preia pe seama lui cheltuielile de francare.

– Ştiam eu că-i un suflet mare şi generos, am aprobat-o eu. Se dusese vestea şi sunt fericit că am putut s-o prind din mers şi, astfel, să verific că e expresia adevărului însuşi.

Bun, ne învârteam în persiflări inutile.

Chiar dacă aş fi avut un surâs fondant, caramel cu lapte nu l-aş fi putut îndupleca pe acest dragon hepatic. Venise momentul să-mi strâng pânzele, adică să mă opresc din drum.

– Ascultă, frumoasă copilă, nu vreau să te fac să-ţi pierzi timpul cu mine: trebuie să-l văd pe Hans Borgens şi am să-l văd, chit că ar trebui să trag cu o bazooka prin pereţii âştia ca să-mi croiesc drum până la el. Află că, indiferent care-i programul lui, nimic nu poate fi mai urgent pentru el decât să mă primească în audienţă.

Indignarea domnişoarei se transformă în groază. Nimeni până acum nu-şi permisese să vorbească în felul âsta în imensa clădire din sticlă şi beton, dominând portul Amsterdam, unde în fiecare noapte mor marinari umflaţi de bere şi de drame, sărmanii!

Am făcut un pas spre farmecele ei. Fotoliul nefiind pe rotile secretarea nu se putu trage înapoi. Atunci, m-am aplecat asupra ei.

– Trebuie să înţelegi ceva, miss Olanda: e în joc viaţa lui. Deşi miliardar, Borgens nu dispune decât de una singura. Se va aduna o mulţime imensă la funeraliile lui, iar regina îi va trimite o coroană; dar faptul nu-l va putea reda celor dragi. Ai înregistrat toate asta bine în creierul tău superdotat, frumoaso? Bravo! Atunci, dă fuga la patron!

M-am retras până în dreptul ferestrei largi de unde se vedeau vapoare mari şi pântecoase: negre cu o bandă roşie, albe cu o bandă albastră şi pe urmă galbene şi negre, sub o groază de pavilioane, cele cu o cruce, ale ţărilor scandinave, cele cu secera şi ciocanul, cele afretate de Sfântul Scaun, vase nemţeşti, englezeşti, americane, panameze în

special! Cea mai mare flotă a lumii, Panama (un milion cinci sute de mii de locuitori, dar fiecare posedă pachebotul lui, sau iahtul lui, bătrâne!). Şi macaralele cenuşii se mişcau cu încetineală prin flota asta disparată. Surprinzător, dar oameni abia dacă se vedeau pe ici pe colo. Mâna de lucru devenea din ce în ce mai inutilă. Câţiva muncitori pentru acţionarea mecanismelor şi cu asta la revedere. Docheri? Da de unde! În şomaj!

Când m-am întors, am constatat că biroul era gol. Urâta o ştersese pe şest, graţie mochetei care nu fusese cosită de mult.

Mi-am spus că avea să se întoarcă, şi nu singură, probabil. Presimţeam un eşec. De intrat, am intrat. Esenţialul era să mai pot şi ieşi. Din cauza curvei lui Béru m-am băgat într-o cuvă de melasă teribil de groasă, care te trăgea la fund.

Încăperea era funcţională şi luxoasă. Modernă să-l lovească diareea verde pe un anticar: oţel, sticlă, beton, cele trei mamele ale designului. Şi pe urmă, reproduceri ale picturilor smintite agăţate de pereţi.

Se scurseră câteva momente şi secratara toflegită apăru din nou cu popoul ei pătrat, mutra galbenă ca un melon din Israel şi cocul de directoare a unui internat de dinainte de război. O însoţeau doi zdrahoni. Ciudată escortă. Imaginează-ţi doi halterofili în haine de duminică. Nu foarte înalţi, dar spătoşi, cu nişte bicepşi care le umflau mânecile ca nişte mingi de rugby. Aveau mutrele impresionante: nas spart, urechi dezbârnate, pometi sfârtecaţi, arcade proeminente. Exemplare din Cro-Magnon, sosite din paleoliticul superior pe scara de serviciu. Cel mai voinic, în special, îţi dădea fiori de groază. Era alb ca ţâţa unei lăptărese, părul blond albinos şi o privire de câine din faianţă memorabilă.

El mi se adresă într-o engleză corcită cu germană:

– Dumneata eşti cel care insista să-l vadă pe mister Borgens?

– Eu.

– Dumneata ai afirmat că ai să-i pui viaţa în pericol?

– Eu am declarat că ceea ce aveam să-i spun putea să-i salveze viaţa; e cam invers, nu?

– Mâinile sus!

– Credeţi că-i neapărat necesar?

– Repede, şi n-o mai face pe deşteptul!

Am ridicat braţele. A început să mă pipăie cu amândouă mâinile, în viteză, cu o dexteritate de profesionist. Tipul ăsta şi-a făcut probabil clasele primare la un caid.

– Pot să le las în jos? îl întreb după ce şi-a terminat inspecţia.

Îmi acordă permisiunea.

– Bun, şi acum povesteşte-ne ce-ai avea de spus lui mister Borgens.

– Nici nu mă gândesc, numai cu el trebuie să vorbesc.

– Asta n-o să se întâmple, aşa că dă-i drumul!

Ne înfruntam din priviri. Îmi era la fel de simpatic ca un crocodil pe cale să înfulece piciorul unui misionar.

– N-o să ne petrecem aici toată săptămâna, amice, îi spun. Îl văd pe Borgens ori ba. Dacă-l văd îi vorbesc, dacă nu-l văd tac, şi nu uitându-te la mine cu ochii ca două cururi de pisică ai putea schimba ceva.

Cum nu putea păli mai mult, se înroşi. Apoi, se întoarse spre camaradul lui, aşteptând de la el un sfat. Celălalt ceru să-i vorbească la ureche şi cazacul meu i-o acordă pe cea dreaptă, care trebuie că era cea mai zdravănă. Se auziră nişte şuşoteli. Nu merita osteneala să reducă intensitatea sonorului: era destul să vorbească în olandeză fiindcă eu nu pricep o iotă din argoul ăsta. Dar ei, nefiind siguri, se abţineau.

Am aruncat o privire spre pendulă. Arăta ora zece. Îmi spuneam că telefonul ar cam trebui să zbârnâie. Şi, supunându-se dorinţei mele, începu să sune. Secretara ridică receptorul.

Asculta.

– Aţi putea repeta? întrebă ea.

Şi atunci, am fost sigur că-i Béru. I-am scris fonetic în englezeşte fraza pe care trebuia s-o rostească ca în metoda pentru arieraţi. Dar imbecilul ăsta trebuie că vorbea cu gura plină, sau o fi contribuit şi accentul. Individa făcea eforturi să înţeleagă. În cele din urmă, mă întrebă:

– Dumneavoastră sunteţi comisarul Antonio?

– *Jawohl, my doll.*

Ezită un moment, apoi îmi întinse receptorul.

– Alo! Nu, încă nu l-am putut vedea pe domnul Borgens, dar nu mi-am pierdut nădejdea, îi spun eu în engleză. Da, da, bine, am să vă sun eu!

Şi închid. Cei trei se uită la mine cu o perplexitate ascendentă. În curând, dacă fluxul continua, ar fi fost nevoiţi să construiască diguri pentru a-l jugula. Le zâmbesc, încrezător.

Ceva îmi spunea că ţineam cuţitul de mâner. Un apel telefonic, prevăzut şi cronometrat ca la carte, intervenea la momentul oportun.

Cei doi gealaţi începură din nou să şoptească între ei, apoi unul dintre ei se retrase. Albinosul rămase ca să mă fixeze cu privirea lui infectă. Abia aştepta să-mi tragă un pumn în gingii şi, pentru a rezista tentaţiei se văzu nevoit să şi-l bage în buzunar. Secretara îşi reluase locul în spatele biroului. Răsfoia hârtii inutile ca să-şi facă de lucru. Şi cum nu reuşea prea bine, ajunse să ascută creioane cu un aparat electric, care le făcea ca nişte ace.

Acolitul se întoarse şi anunţă că mister Hans Borgens consimţea să mă primească.

I-am făcut să resimtă triumful meu şi, însoţit de cei doi, am pornit prin culoare largi în culori elegante, oferindu-mi chiar luxul de a mă opri o clipă în faţa unei litografii de Paul Klee.[1]

Ajuns în acest stadiu al povestioarei mele, dă-mi voie să te informez că noaptea a fost grea şi că n-am şomat nici eu, nici Grasu.

Dar, cum am de gând să-i spun toate astea lui mister Borgens în scurtă vreme, e inutil să-mi bat gura de două ori. Folosesc acest timp mort doar pentru a te preveni că n-am venit aici fără motiv. Şi de asemeni, că această afacere e teribil de ciudată. N-am mai condus până acum niciodată o anchetă în această manieră. Asişti la o mare premieră, îngeraşule. Să nu pierzi din vedere evoluţiile artistului şi să nu uiţi să-l aplauzi cu putere când are să execute un triplu salt mortal în spate, ceea ce nu va întârzia să se producă.

Şi iată că sunt introdus într-un ascensor. Pentru o clipă mă întreb dacă nu cumva cei doi tâlhari o fac pe proştii şi mă îmbarcă cu direcţia tomberoanelor de gunoi în loc de Borgens. Cunosc destule despre rasa umană ca să nu-mi dau seama că şmecherii în chestiune sunt capabili să-ţi perforeze meningele cum tu ai aprinde un chibrit, şi să-ţi asigure,

[1] *Paul Klee* (1879-1940) – pictor şi teoretician elveţian. Cu o imaginaţie constantă a creat o lume onirică şi graţioasă, prezentând caractere abstracţioniste şi suprarealiste.

pe urmă, un loc de veci la alegere într-un cimitir de maşini. Dar nu, temerile mele sunt neîntemeiate: o pornim pe un nou culoar silenţios care se termină printr-o uşă imensă cu două canaturi, atât de blindată că în comparaţie cu ea seifurile băncii naţionale a Franţei ar părea confecţionate din ambalaje goale de brânză camembert.

Uriciosul palid apasă pe un clopoţel. Se apropie de un microfon încastrat şi-şi spune numele. E vorba de o celulă acustică programată să reacţioneze la vocile memorizate de aparat. Uşa se deschide.

Îmi tresare inima.

Apoi, tresar din cap până-n picioare.

Nimic din ceea ce descopăr nu era imaginabil.

Ba da! Poate doar de Jérôme Bosch,[1] la o adică, dar marele geniu e mort din 1516 (în urma bătăliei de la Marignan, îţi vine să crezi?). N-are importanţă, nu te mai masturba, scoate-ţi bananele din urechi şi ascultă. Deşi ne aflăm într-un bloc ultramodern, îţi repet, biroul celebrului armator, Hans Borgens, reprezintă un staul. Unul autentic. Cu pereţii din scânduri nerinduite şi cu grinzile *festonate* cu pânze de păianjen. O iesle, unde îşi iau masa un măgar şi un bou. Paiele de pe jos mustesc de bălegar. O roabă e de pe acum plină cu această materie fertilizantă în care e plantată o furcă, dar mă îndoiesc că ar putea da ramuri.

Pe stânga: o şură cu fân înmiresmat. Pe dreapta, în faţa unei ferestre rudimentare, o scândură sprijinită pe două capre, iar deasupra ei, anacronic, ustensile sofisticate: telefoane multiple, nucleare, teleimprimante, ecran video, etc.[2] La această surprinzătoare masă de lucru, un bărbat: Hans Borgens. Un om scund, îmbrăcat într-un costum mult prea mare pentru el, din catifea reiată maro. Poartă pe mijloc unul dintre acele

---

[1] *Jérôme Bosch* (1450-1516) – pictor din Brabant. A tratat subiecte religioase sau populare cu un simbolism ciudat şi o imaginaţie fără egal, de o înaltă calitate picturală. (n. tr.)

[2] În treacăt, ţin să aduc un omagiu solemn acestui cuvânt formidabil care este „etc". Această prodigioasă locuţiune adverbială nu merită ingratitudinea profesorilor care o boicotează sistematic faţă de elevii lor. Când te gândeşti că cea mai mare parte a existenţei noastre neîngrădite se sprijină pe acest început de infinit mi se pare odios cât de puţin caz se face despre el. E un paria al limbii noastre. Un proiect de cuvânt, aproape o inadvertenţă. Şi atunci, mă revolt, mă ridic, antamez un proces de reabilitare şi, de acum înainte, cu condiţia să nu mă plictisesc prea tare, hotărâsc să-i înapoiez locul ce i se cuvine, scriindu-l aşa cum trebuie să fie scris, adică „et caetera". (n.a.)

interminabile brâuri de lână, cum obişnuiau ţăranii odinioară. Cămaşa e de flanelă care bate în cenuşiu. Pe creştetul capului triunghiular (vârful fiind întors în jos), are o pălărie rotundă, scâlciată, lucind de murdărie. Fruntea îi e bombată, dar, foarte repede, restul chipului se împuţinează. Ochii sunt ca un ghidon de curse, nasul lung, gura lacomă seamănă cu un mac tânăr, iar bărbia are acel os pe care un antropolog adept al Frontului Naţional ar boteza-o „ovreiască".

Obrajii îi sunt supţi, de un roz bătând spre mov, urechile sub formă de toarte (largi sus, înguste jos) şi e în aşa hal de saşiu încât începe prin a distinge spatele interlocutorului înaintea feţei. Se uită la mine cu coatele pe masă şi bărbia sprijinită pe pumnii puşi unul peste altul. Capul lui seamănă cu o cupă-trofeu.

– Îmbracă saboţii! îmi porunceşte afurisitul ăla albinos.

Observ atunci, în spatele uşii, o delegaţie enormă de saboţi din lemn ciopliţi dintr-o bucată. Încalţ doi ca să fac o pereche şi, astfel îngreunat, mă deplasez prin bălegar în direcţia lui moş Mathieu.

Ţăcniţi se găsesc cu duiumul prin paginile cărţilor mele, cu toate astea trebuie să admit că el e primul meu nebun cu o idee fixă rurală. Mi-aş fi imaginat cu totul altfel scrânteala unui armator. Că şi-ar fi transformat biroul în cabină de vapor, în cambuză, în post de pilotaj, mai treacă meargă. Dar în staul, asta zău aşa...

Ajung în dreptul mesei mari. Printre aparatele nucleare, se răcesc într-o strachină o supă de pe timpuri, deasă (lingura se ţine în ea pe verticală precum furca în bălegarul din roabă) şi o bucată de slănină grasă ca livretul militar al lui Bérurier, aşteptând pe un fund de lemn să se stârnească foamea saşiului.

Individul nu şi-a ridicat capul în formă de pară întoarsă.

Mă studiază cu îndârjire.

– Încântat să vă întâlnesc, domnule Borgens, declam eu à la Caruso, făcând o plecăciune în avanscenă: şi mulţumesc că aţi binevoit să-mi acordaţi o întrevedere.

Îşi dezmembrează edificiul pumni-cap pentru a apăsa cu un idex noduros un soi de ceas deşteptător aşezat în faţa lui.

– Exact patru minute, rosteşte el cu o voce scârţâită că ar trebui să-mi

picur în urechi câţiva stropi de ulei din migdale dulci, imediat după această întrevedere, ai să-mi aduci aminte?

– E mai mult decât îmi trebuie, domnule Borgens.

– Vă ascult.

– Nu vorbesc de faţă cu martori, îl asigur eu calm arătând spre cei doi sbiri.

Şi subliniez:

– Nu am arme asupra mea; dacă vă temeţi cumva de vreun act de violenţă, accept să-mi fie legate mâinile la spate. Corect?

În chip de răspuns, le face semn gorilelor să se ejecteze şi ele ies.

Din instinct, caut un scaun. Dar nu există decât unul singur în acest „birou": al lui. Cum acesta îi obstruează găoaza pentru moment, mă resemnez şi mă păstrez pe verticală, poziţie de care nu profităm niciodată suficient, noi ăştia, viitorii orizontali definitiv. În fond, să rămâi pe verticală e un lux.

– Cine vei fi fiind dumneata de te porţi cu atâta îndrăzneală? mă întreabă individul într-un superb alexandrin, care-mi trezeşte cheful s-o iau pe urmele lui Hugo.

În loc de răspuns, îi prezint cartea mea de vizită profesională.

– Instructaţi oficial un caz? mă întreabă el pentru a-mi proba că-i hârşit în problemele de drept poliţienesc.

– Demers privat.

– Vă ascult.

– De fapt, domnule Borgens, afacerea nu ne priveşte nici pe unul nici pe celălalt, cel puţin în mod direct.

– Atunci ce căutaţi aici?

– Ajung şi la asta.

– Ar fi trebuit să vă abordaţi perorarea până acum, ripostează capul-de-pară-întoarsă cu vocea ca scrâşnetul frânelor de tramvai.

Groaznic individ! Un Foccard de cea mai dezgustătoare speţă! Scrântit şi rău!

– Acum trei zile a avut loc la Amsterdam o reuniune a miniştrilor de interne ai ţărilor europene. Soţia reprezentantului nostru a fost răpită în timp ce vizita cartierul fierbinte al oraşului. Operaţiunea s-a derulat

pe când participa la o partidă de amor; fiind o persoană cu temperament vulcanic şi, prin urmare, imprudentă.

– Eu numesc acest gen de femei scroafe, declară saşiul.

– Şi eu la fel, domnule Borgens, ceea ce dovedeşte că avem o anume similitudine în judecăţi. Acest rapt avea ca obiect exercitarea unui şantaj asupra ministrului francez.

– Ce şantaj? mă interoghează el.

– Ministrul nu ştie, pentru că a luat-o înainte şi a demisionat, după ce a expus deschis situaţia la Elysée.

– Periculos pentru soţia lui, rosteşte saşiul.

– Şi-a asumat riscul, fiind, înainte de toate, un om al datoriei.

Gata: zarurile sunt aruncate, cum spune croitorul meu.

Hans Borgens se ridică, face câţiva paşi prin staul şi începe să urineze pe grămada de bălegar. E un om mărunţel şi sărit de pe axă. Pudic, mă apropii de lucarnă. Dă spre port. (Ar fi trebuit să dea mai curând spre porc, fiind o lucarnă de grajd.) Mă uit la ceas. Va trebui să procedez rapid, fiindcă ora „H" se apropie. Sper să nu fie bolnav de prostată, armatorul?

Îşi reintroduce robinetul în haine, se încheie (a rămas pe prohabul cu nasturi) şi se întoarce la scaunul lui, nu fără a mângâia în trecere crupa boului.

– Ce spuneaţi, domnule comisar?

– Ministrul nostru, şi aici intrăm într-un sector confidenţial, aparţine unei organizaţii oculte, foarte puternică în Franţa, echivalentul Mafiei italiene, pentru a o situa, care se numeşte „Grupul Beaujolpif".

– N-am auzit niciodată vorbindu-se.

– Ceea ce vă dovedeşte cât e de secretă.

– Să trecem peste, şi pe urmă?

– Pe urmă, Grupul Beaujolpif a decis să-şi asume problema fostului ministru şi să-i recupereze soţia destrăbălată.

– Şi întru cât mă privesc pe mine toate astea?

– Membrii organizaţiei au ales o personalitate importantă din Amsterdam, respectiv pe dumneavoastră, armatorul numărul unu al acestei ţări şi intenţionează s-o facă responsabilă de viaţa damei în chestiune.

– Ce mai e şi cu fabula asta?

– Ceva adevărat, domnule Borgens.

– Dar e pur şi simplu o nebunie!

– Sunt convins.

– Ce amestec am eu în povestea asta stupidă? Toate astea nu mă privesc! începe să ţipe saşiul.

– Aşa cum nici pe femeia sechestrată n-o privesc intenţiile răpitorilor. E o stricată, neîndoios, dar inocentă. Şi dumneavoastră sunteţi inocent, bineînţeles, dar aţi fost ales, domnule Borgens. Au nevoie de un ţap ispăşitor şi s-au hotărât să-l ia din acest staul.

Celălalt se crispează. Mă fixează cu o intensitate atât de vie că pentru o clipă lampioanele lui privesc drept.

– Şi dumneata eşti purtătorul de cuvânt al acestor nemernici?

– Mă insultaţi, domnule Borgens. Sunt un om al legii, francez. Am fost pus la curent cu ce se urzea prin informatori şi vă previn în mod oficios.

– De ce anume mă previi, neam de şmecher ce eşti! se înfurie pocitania.

– De pericolul prin care trece vasta dumneavoastră antrepriză. Grupul Beaujolpif nu se dă la o parte de la nimic. Dacă vapoarele dumneavoastră vor avea de suferit mai întâi, iar familia dumneavoastră mai apoi, ar însemna să plătiţi scump viaţa unei scroafe grase, devenită de acum înainte inutilă.

– Şi ce aş putea eu să fac?

Ridic din umeri.

– Grupul Beaujolpif a gândit, fixându-şi alegerea asupra dumneavoastră, că posedaţi imense relaţii şi că aţi putea chiar interveni...

– Ieşi afară!

Nu-i nevoie să mă ridic, fiind deja în picioare. Bătrânul loveşte un clopoţel cu podul palmei. Gorilele îşi fac din nou apariţia. Le strigă în olandeză să-mi facă vânt. Cum doar atât aşteptau, aprinzând lumânări pe coridor ca cerul să le acode această fericire, grăbesc spre mine să mă înhaţe.

În aceeaşi clipă, răsună un zgomot neolitic. Mă uit pe ceas. Mathias

şi Béru au întârziat două minute faţă de orarul stabilit. Nu-i mare lucru, dar începusem să fierb.

Borgens porneşte să ţipe ca un şobolan care şi-a prins coada într-un teasc de legume. Se ridică, bate furios din picioare şi se deplasează în toate sensurile.

Unul dintre sbiri se duce spre lucarnă pentru a privi portul.

Anunţă în olandeză, dar eu pricep fără ajutorul subtitrării, fiindcă ştiu despre ce-i vorba.

– E *Carolina*!

Să te pun în temă: *Carolina* e un cargou mic al Companiei Hans Borgens S.A. În acest moment e pe butuci pentru reparaţii în şantierele navale situate în faţa blocului. Dă fuga şi armatorul. Priveşte. Se întoarce.

– Tu! Tu eşti ăla! urlă el.

Atunci, Antonio îşi compune expresia cea mai angelică, pe care o adoptă când le ajută pe bătrânele doamne impotente să traverseze strada sau când oferă bomboane fetiţelor, să nu le fie teamă că au să fie violate.

– Fiţi atent cum vorbiţi, domnule Borgens. Am venit în mod cinstit să vă previn că un mare pericol apasă asupra dumneavoastră şi a bunurilor care vă aparţin. Iată că ameninţarea a şi început să se manifeste, ceea ce vă probează că nu m-am ţinut de glume. Ar trebui să-mi fiţi recunoscător, nu să faceţi spume la gură împotriva mea. V-am avertizat: Grupul Beaujolpif e foarte puternic. Dacă doamna Bérurier nu-i pusă în libertate în cel mai scurt timp, riscaţi să aveţi surprize cu toate vasele dumneavoastră care străbat oceanele! Acestea fiind spuse, vă las pe dumneavoastră să judecaţi. Dar să nu mai contaţi pe mine pentru a vă ajuta; am făcut ce mi-a dictat conştiinţa, iar a dumneavoastră trebuie să preia acum ştafeta.

Sbirii vor să se arunce pe mine. Dar cum m-am înfuriat, unul îşi câştigă dreptul la o teribilă lovitură de picior în boaşe şi celălalt la o monstruoasă lovitură de cap în gingii.

Plec cu fruntea sus, fără a saluta mai mult de atât asistenţa.

Măgarul începe să se bese în momentul în care închid uşa. Decelez ca o aprobare în manifestarea lui. Şi Bérurier îşi demonstrează stima în acest fel.

V

Torturile aşteptării. O, câţi marinari, câţi căpitani... afurisenia lui Achille.

Baudelaire a scris un text celebru despre aburii beţiei. Un text prostesc după mine, care nu angajează pe nimeni. Un text cum că viaţa este atât de scurtă şi păcătoasă, cumplit de inospitalieră, încât trebuie să-ţi petreci tot timpul terestru ameţindu-te uşor: cu vin, cu poezie, cu indiferent ce-ai vrea, dar să te droghezi cu orice preţ ca să n-o mai vezi, şi să te îndrepţi fuguliţa spre moarte fără a-i privi pe călătorii din jurul tău, nici compartimentul de fumători şi cu atât mai mult peisajele din lungul drumului. Bietul Charly era melancolic rău de tot! Mort la 46 de ani, trebuie să ştiţi. Deci: presentimentul unui sfârşit precoce, îţi dai seama. Simţea că avea să piardă ce era mai bun, să nu cunoască frumoasa vârstă a renunţării; beţia acceptării. Acest „demers" i-a trecut pe deasupra capului.

Fapt este că a făcut adepţi. Printre alţii şi pe Alexandre-Benoît Bérurier. De trei zile, de când ne-am întors din Olanda, după perpetrarea loviturii noastre perfide, nu se mai trezeşte din beţie.

Aşteaptă rezultatele, înţelegi?

Pinaud ni s-a alăturat şi iată-ne cantonaţi la Mamut, în porcăria lui de patru încăperi. Privind la tembelizor, jucând cărţi, secându-i pivniţa şi mâncând bucate gata preparate pe care le cumpărăm de la colonialele broscarului de pe strada lui. Căpătăm kilograme excendentare, pe nesimţite, din pricina pastelor italieneşti, a macaroanelor cannelloni şi a altor ardei umpluţi.

Béru nu se mai trezeşte din beţie. Supărarea. Ne spune că totul s-a terminat cu consoarta lui. Am jucat o carte proastă. Trebuia să fi aşteptat desfăşurarea evenimentelor în loc să dăm năvala ca nişte tauri nebuni în

cartierul fierbinte al Amsterdamului ca să-l găsim pe pitic şi pe târfa lui de nepoată, să-i determinăm să vorbească, să aflăm tot felul de minuni despre Sindicatul condus ocult de Hans Borgens, faimosul armator şi să riscăm totul pentru a arunca în aer una dintre navele lui (trase la uscat ca să nu rănim pe nimeni).

Când l-am părăsit pe bătrânul ştiurlubatic, am fost convins că l-am impresionat; mai mult ca sigur că avea să s-o lase moale, să cedeze. La ce i-ar fi servit să se cramponeze de ceva menit eşecului? Să se ia în beţe cu poliţia franceză? Şi-ar fi decimat flota, armatorul-ţăran. Ar fi ajuns sărac lipit; şi aşa ducea el o viaţă ca Jov pe o grămadă de bălegar!

Şi când colo, pauză. Nu se întâmplă nimic. Am primit un telefon de la Marie-Marie, tulburată de demisia domnului ministru; altuninteri: linişte şi pace.

Maiestatea sa îşi deplânge soarta infamă. Era fericit, ministru, adulat, flatat, copleşit. Şi pe urmă, în câteva ore, nici nevastă, nici portofoliu; degringoladă absolută. Ne spune în toiul beţiei lui baudelairiene că, dacă consoarta lui era lichidată, avea să se întoarcă la Saint-Locdu-le-Vieux, satul lui natal. Mai are încă ferma paternă acolo, dată în exploatare vărului Arsène. Şi-ar redobândi-o şi s-ar apuca de agricultură. Ne spune că şi-ar lua o fată din sat, una tânără, dolofană ca să facă dragoste cu ea pe masa din bucătărie, la întoarcerea de pe câmp, cum făcea tatăl lui, şi mai înainte, tata-mare. Masa de bucătărie. Este exact la înălţimea ideală, ne explică el. Să copulezi pe ea e o adevărată fericire. Tipesele foloseau un codru de pâine drept pernă, în vreme ce se ofereau asalturilor dinastiei béruriene. Poate se va lăsa ales primar, treabă simplă pentru un fost ministru, cu atât mai mult cu cât Célestin Martinet, actualul primar, ar trebui să se gândească la odihna de veci la cei şaptezeci şi opt de ani ai lui trecuţi. Dar de însurat, nu s-ar mai însura niciodată. O altă Berthe nu mai găseşti, înţelegeţi? Şi ea a fost a lui!

Aşa era el, alesul. Învingătorul. N-avea rost să mai caute alta. Pe undeva ar fi un sacrilegiu.

Şi sticlele goale se aliniază pe chiuvetă.

La început, Béru mi-a făcut reproşuri. Nu-i aşa că din pricina iniţia-

tivelor mele a ajuns aici, văduv şi dezmoştenit de minister? Dar resentimentele lui au fost înecate de durerea pură. Iar apoi de beţia gigantică în care s-a cufundat ca în religie.

Uneori, Pinuche şi cu mine, stăm la sfat în legătură cu viitorul imediat. Până când aveam de gând să mai rămânem la Béru? Aşteptarea e un supliciu infam. Negativ. Te uzează fără a-ţi da impresia că eşti curajos. Pasivitatea distruge. Ne-am fixat un termen de încă douăzeci şi patru de ore; după care ar fi trebuit să risc un nou demers, dar de anvergură, pe lângă Hans Borgens. Între nebunul ăsta şi mine s-a încins o luptă fără cruţare. Crâncenă şi înverşunată...

Sunt ocupat cu încălzitul unor fructe de mare gratinate. Pinuche destupă sticle de Pouilly; André Arnaud, pe Europun, prezintă mizeriile planetei, şi în fine, sună telefonul.

Dau fuga, dar fostul ministru a şi ridicat receptorul.

– Mda, eu sunt, în persoană, doamnă... Cum, ce spuneţi?... Oh! Scuzaţi, nu v-am recunoscut. Vi-l dau imediat.

Îmi întinde combina.

– Maică-ta!

Fiindcă eu am prevenit-o pe mami că aveam să stau la Béru, fără a-i preciza însă motivele.

– Bună ziua, mamă. Totul e în regulă?

– Da, însă trebuie să vii acasă imediat.

– Ce s-a întâmplat?

– Prefer să nu-ţi spun nimic prin telefon.

– Sosesc imediat!

Traversez Parisul ca un nebun, apoi grădiniţa noastră şi izbesc de perete uşa lăsată întredeschisă. Sunt atât de brutal încât desprind de pe perete răpitorul evantai chinezesc (suvenirul uneia dintre misiunile mele în orient).

Mulţumesc lui Dumnezeu: mami e aici, intactă, cu surâsul ei drăgostos.

– Te-am speriat, ştiu, dar aşa a fost mai bine, îmi spune ea.

Uşa care dă în salon e deschisă şi rămân cu gura căscată, descumpănit, sau siderat, sau tâmpit, potrivit preferinţelor tale intime.[1]

Berthe Bérurier e aşezată în faţa şemineului, într-un taior roz bombon boţit şi murdar.

Chipul ei frumos, de obicei roşu şi bucălat seamănă cu masca de cauciuc a unui căpcăun. Mustaţa stufoasă, privirea lugubră, gura suptă, îi traduc epuizarea.

Mă apropii de ea, dus literalmente de imnul bucuriei care răsună în mine.

– Berthe, draga mea, iată-te în cele din urmă! Iar noi care eram aşa de disperaţi! Ce ţi s-a întâmplat?

Face un gest de lehamite:

– Să nu mai vorbim, comisarule.

– Eu nu, dar tu, da! insist eu blând, ce s-a întâmplat de la sosirea ta la Amsterdam?

– Sunt moartă!

Îşi lasă frumoasele jamboane să atârne de o parte şi de alta a fotoliului. Dama cu camelii în ultimele ei clipe de viaţă. Fleming[2], de el ar fi nevoie... În starea ei, nu trebuie bruscat nimic, ci aşteptat ca totul să se producă de la sine. O întreb pe mami:

– E de multă vreme aici?

– Cam de o oră. I-am făcut o cafea.

– Ţi-a spus ceva?

Félicie ridică din umeri.

– Mi-a spus că era sfârşită şi nu îndrăznea să se întoarcă la ea acasă.

Plin de compasiune, mă instalez în faţa Berthei şi-i prind genunchii între ai mei.

– Hai, povesteşte-mi tot, copila mea. Ai trecut prin clipe grele, nu-i aşa?

Mă aprobă, visătoare.

---

[1] Bifează menţionările inutile şi nu mă mai bate la cap. (n.a.)

[2] *Alexander Fleming* (1881-1955) – medic britanic, descoperitorul penicilinei, în 1928. Premiul Nobel pentru medicină 1945.

– Duri, ţepeni, verzi şi copţi, Antoine. Spune-mi, te rog, câţi mateloţi sunt pe un cargou?

– Depinde de importanţa navei, dragă prietenă.

– Una mare cu două coşuri?

– Păi, aşa la întâmplare, aş zice cam peste o sută.

Suspină, pe cale să-şi dea duhul:

– Mai mult, Antoine, crede-mă, cu mult mai mult.

– Foarte posibil.

– E sigur. La început mi-a trecut prin cap să-i număr, dar când m-am hotărât, nu-mi mai aduceam aminte câţi „făcusem" până atunci.

– Ce vrei să spui?

– Toţi, Antoine, toţi! Plecând de la comandant, ceea ce era măgulitor şi cu ofiţerii la fel, am admis cu plăcere, dar ei mi-au impus să fac dragoste cu tot echipajul; mi-a pierit tot suflul, dragă prietene, tot: mecanici, bucătări, negri, chinezi, chiar şi olandezi. În două zile! Non stop! Abia izbuteam să mănânc ceva între două mădulare şi să-mi fac un strop de toaletă, ca să fiu în formă, înţelegi ce vreau să zic. Foarte simplu, Antoine, către sfârşit adormeam în timp ce maimuţoii ăia mă călăreau. Sunt convinsă că pe vreo cincisprezece marinari nici măcar nu i-am văzut la faţă.

Trag concluzia care se impune:

– Deci te-ai aflat pe un vapor.

– Textual, Antoine.

– Naviga?

– Oeuf corse, Antoine, şi din cauza asta mai aveam şi rău de mare! Să încerci să pompezi un nebun când ţie îţi vine să verşi, să-mi spui şi mie cum e!

– Prefer să te cred pe cuvânt, dragă Berthe[1].

– Unde te-au debarcat nemernicii ăia ?

– Nu m-au debarcat nicăieri, nenorociţii, m-au luat cu coleopterul din mijlocul mării.

– Pentru a te duce unde, frumoasă doamnă?

– Undeva pe câmp, departe de tot. M-au urcat într-o camionetă şi m-au condus până la autostrada de vest, în toiul nopţii. Acolo, mi-au făcut vânt din camionetă într-un parcaj. Aveam plasture pe ochi, priveşte:

mi-am smuls genele încercând să-l scot. Când am putut să văd, n-am mai văzut nimic.

– Numele vasului?

– De unde să-l ştiu, Antoine? Înainte de a mă ridica mi-au dat un somnifer, şi am rămas încuiată într-o cabină.

– În general, mateloţii au scris pe maieu numele vasului.

– Se prea poate, numai că ei nu aveau maieu! Treceau printr-o cabină alăturată înainte să vină la mine şi îşi făceau apariţia în costumul lui Adam.

Cad pe gânduri. Ar trebui să putem identifica nava fără prea mari dificultăţi. Primo, pentru că aparţine flotei lui Hans Borgens, secundo, pentru că a părăsit portul în ziua când a fost ridicată Berthe.

– Răpitorii nu ţi-au pretins nimic?

Ochii ei bovini devin porcini.

– Ah! Consideri că a fost nimic să golesc boaşele la peste o sută de mateloţi?

Îmi vine să-i răspund că, ţinând cont de apetitul ei formidabil, ar fi trebuit să abordeze lucrurile cu filozofie. Cine ştie dacă într-o bună zi, ajunsă la vârsta senectuţii, nu şi-ar aminti de aceste performanţe cu o umbră de nostalgie?

– Iartă-mă, Berthe, eu mă plasasem pe un alt plan. Înţelegeam prin întrebarea mea că răpitorii poate ar fi pretins vreo răscumpărare sau un schimb contra ceva sau cineva. Nu se sechestrează o femeie de calitatea ta numai pentru a o sili să satisfacă un întreg echipaj.

Suspină atât de adânc că volumul ei se micşorează cu un metru cub.

– Nu mi-au cerut nimic, Antoine, în fine, nimic altceva în afara faptului că au făcut ceva deloc catolic.

– Adică?

– M-au filmat, Antoine.

Îşi lasă capul în jos.

– Îţi dai seama ce dezastru?

Hotărât lucru, oamenii ăştia fac un complex de curiozitate bolnăvicioasă.

– Eşti sigură?

– Asta-i bună: era un individ la picioarele patului cu tot materialul. Se rotea în jurul meu ca o pasăre răpitoare. Două reflectoare erau îndreptate spre mine în permanenţă: să mă compromită, îţi dai seama! Ticăloşii! M-au trecut toate năduşelile.

– Tipul a filmat tot?

– Erau doi: făceau cu rândul ca să nu piardă nimic. Unul lucra ziua, altul noaptea... Purtau măşti de catifea neagră şi fesuri trase până la sprâncene.

– Deci, au înregistrat tot?

– Tot! Role întregi, te rog să mă crezi.

Mă dedau unui calcul rapid. O sută douăzeci de mateloţi, admiţând că sunt toţi focoşi, asta reprezintă şase sute de minute, adică zece ore de proiecţie!

– Curat *Dallas*, cad eu pe gânduri.

Berthe îmi apucă mâinile.

– Am venit la voi spontan, Antoine, ca să mă ajuţi.

– Ca să fac ce, *dear* Berthe!

– Să-l domoleşti pe omul meu; în caz că filmul îi ajunge la urechi, s-ar supăra foc. Îl cunosc eu pe Alexandre-Benoît: gelos ca un spaniol! Că mai calc strâmb pe ici pe colo, mai treacă meargă. Ştie şi nu-i împotrivă. Dar să ai de-a face cu mai mult de o sută, Antoine! Mai mult de o sută! I s-ar pune de-a curmezişul gâtului, săracul de el! Trebuie să-l înţelegi. Dacă ar vedea filmul, nu ne-ar paşte decât divorţul. Mai ales că, fie vorba între noi, cu primii m-am purtat ca la carte, nu ştiam că aveam să mă culc cu tot echipajul. Cu comandantul şi secundul mai ales: prestigiul uniformei, Antoine, e greu să-i rezişti.

„Comandantul, mi-aduc aminte, îşi mângâia scula şi o numea suveran poncif. În plus cred că l-am lăsat să mă ia şi pe la spate; numai dacă n-o fi fost cu şeful staţiei radio. Mda, era şeful de la radio, un soi de pederast sclifosit, care m-a sodomizat ca un nebun. Dacă Sandu o să vadă toate astea o să se facă negru de furie. Poceala e asigurată! Omul ăsta poate să omoare la supărare."

Îi curg balele, Balenei. Ţurţuri sulfuroşi i se preling pe faţă. Privirea

ei frumoasă de culoarea rubinului, devine albicioasă de necazul care a dat peste ea.

– Cine ţi-a spus că pelicula cu pricina e destinată lui Béru, dragă prietenă? Infamii ăştia probabil că au vrut să realizeze un film porno pe gratis, o liniştesc eu.

Dar ea nu-i proastă.

– Nu cred, Antoine. Tipii ăştia nu m-au filmat ca să facă artă. Sunt sigură că pun ceva la cale. Dacă-i ascund adevărul omului meu, într-o zi sau alta tot are să crape buba şi atunci am dat de dracu'.

– Spune-i că ai fost drogată.

Acum reacţionează. I se ridică o pleoapă. Am plasat ceva coerent în foiletonul ei.

– Crezi, comisarule?

– Natural. N-ar mai avea nimic de obiectat. Te iubeşte atât de mult încât orice argument valabil ar fi bun şi s-ar agăţa cu disperare de el.

Înseninată, madam Berthe prinde curaj.

Mandea îşi continuă meditaţiile pe o singură voce:

– Filmul ăsta urmează figurii cu albumul, el viza să-l demoleze pe ministru, dar din moment ce el a demisionat...

Grăsana mă opreşte în toiul carburaţiei.

– Ce-ai zis, Antoine, că ministrul a demisionat? Ce ministru?

– Păi, Béru, bineînţeles.

Atunci, Berthaga se transformă în tornadă.

– Ce tot vorbeşti acolo! S-a prostit, prostul ăsta, sau ce naiba? Să demisioneze! Eram ministru, acidulaţi de unii şi de alţii, aveam dreptul la de toate, ne pârţâiam în catifele, mergeam numai cu maşina, nu mai ştiam numărul slugilor, voiajam pe de-a moaca şi la clasa întâi, clămpăneam chestiii delicate în porţelanuri de Limoges, cei mai buni croitori din Carreau du Temple îmi făceau reducere, ne apăreau pozele în ziare sub cel mai mic pretext, bărbaţii mă copleşeau cu galanterii până nu mai puteam, eram primiţi la Elysée, prin ambasade, la Operă, şi nebunul ăsta de încornorat divorţează de ministerul lui! Şi-a pierdut minţile sacul ăsta de rahat sau ce s-a întâmplat, comisarule, ia zi, ce s-a întâmplat?

Scot din buzunar pentru nu ştiu a câta oară fotografiile cu piticul escaladând-o pe lacoma asta prin versantul nordic.

– A fost constrâns de ele, frumoasă copilă!

Tace, îşi duce mâna la inimă, şi eliberează o râgâială puternică.

Apoi, tulburată:

– E o başanală organizată împotriva noastră, comisarule. Ne fac şi nouă figura cu Ringard Avariatul care s-a scufundat în Noua Legendă. Ne vor pielea!

– Nu cred, Berthe. Toate astea ascund altceva; dar nu vom afla niciodată pentru că ai fost eliberată şi afacerea se încheie aici.

– Şi atunci, mi-am încastrat în frifri o sută şi ceva de indivizi pe de-a moaca?

Îmi reprim un zâmbet.

– Pentru frumuseţea actului, drăguţo. Ce femeie s-ar mai putea lăuda cu asemenea performanţe?

Bate din pleoape, cuprinsă de o falsă modestie emoţionantă.

– Asta, ce-i drept, aşa-i, se sclifoseşte ea.

– Oamenii ăia nu ţi-au spus nimic mai înainte de a-ţi da drumul?

– Nu, nimic. Doar doctorul de la bord care m-a consultat foarte amănunţit, chipurile ca să evite bolile vagneriene posibile, din cauza marinarilor ăia care-şi înmoaie biscuitul prin toate porturile, având de a face cu persoane nu întotdeauna convenabile. Am avut parte de îngrijiri scrupuloase. Era un bărbat încântător. L-am pus pe locul trei, după comandant şi secund, dar delicateţea lui extremă m-a frapat de la început; orice ai spune, dar educaţia e educaţie, Antoine.

– Spune-mi, dragă Berthe, cameramanii au operat şi în vreme ce tu aveai de a face cu statul major de la bord?

Stă şi se gândeşte.

– Da, Antoine. Au luat-o chiar de la început.

– N-ai avea nimic deosebit de adăugat?

– Nimic, în afară de faptul că abia pot să mă mai mişc.

– Te cred, rostesc eu, toată flota comercială olandeză... e mai obositor ca o etapă de munte în Turul Franţei. E timpul să mergem şi să-l reconfortăm pe scumpul tău soţ.

– Sper că n-o să vrea să sărbătorească prea tare regăsirea noastră, se fandoseşte gâsca, pentru că pe el când îl apucă, n-am cuvinte să-ţi zic!

Trec peste ceremoniile de întoarcere în sânul familiei. Bérurier a fost perfect. A plâns cât cuprinde, şi-a îmbrăţişat nevasta în trombă, a sărutat-o până i s-a sărat gura ca un peşte la putinică, a declarat că puţin îi pasă de portofoliul lui ministerial din moment ce şi-a regăsit raţiunea de a trăi şi a făcut proiecte de viitor înduioşătoare. Ne-a spus că avea de gând să meargă la un specialist să-şi arate organele, şi el şi Berthe, pentru a încerca să procreeze mai înainte de închiderea şi inventarierea stocului. Se împăcase prea uşor cu sterilitatea. În epoca în care trăim trebuia să fabrice un prunc, atâta vreme cât amândoi se bucurau de sănătate, ce naiba! Béru intenţiona să-şi asigure un moştenitor din timpul vieţii. Când se gândea la atâta sămânţă irosită se îngrozea. Îşi lega de un copil destinul lui de mamifer, hăituit de moarte. Deci a rămas stabilit, bătut în cuie: se vor înhăma amândoi la un bebeluş de prima calitate. Îşi vor asigura descendenţa întru gloria umanităţii şi îşi vor aduce aportul lor la marele circ, la marele ciclu. Berthe, mişcată de credinţa bărbatului ei, se smiorcăia în mustaţă.

Alexandre-Benoît era reconfortant ca vatra casei. În faţa focului jurămintelor de beţiv, legitima lui începea să uite de mateloţii în călduri care o luaseră cu asalt sub pavilion olandez. Se topea.

Pinaud şi cu mine ne-am retras pudic lăsându-i în braţele fericirii luate de la capăt.

*
* *

Ezitam între a merge să bem ceva şi a ne întoarce la sediul central. Orice sticlete, chiar crescut în eprubetă, simte nevoia cuibului. Am optat, prin urmare, pentru a doua posibilitate. De cum am trecut pragul, ne-a strigat o voce familiară. Şi distinsă, pentru că aparţinea Bătrânului. Cobora din maşina lui neagră, impecabil în costumul albastru în coaste, luminat de girofarul purpuriu al Legiunii de Onoare.

– Chiar intenţionam să vă întâlnesc, modulă acest personaj arhişic.

Am observat că un fir de păr blond veneţian şerpuia pe reverul lui. I-am cerut permisiunea să-l scap de el şi l-am apucat cu precauţie. Achille (omul bine înfipt) zâmbi masculin. Rictus de lup care numai ce copleşise cu atenţii o căţea ieşită în drum din întâmplare. Era omul aventurilor şi ţinea ca ele să fie cunoscute; ca toţi masculii de vârsta lui, care se temeau să descifreze anumite îndoieli în ochii interlocutorilor tineri, privind virilitatea lor.

– Plecând de la acest fir de păr, cred că aş fi capabil s-o reconstitui pe cea care l-a pierdut pe reverul dumneavoastră, l-am flatat eu. O blondă luminoasă, nu-i aşa?

Pentru o clipă mi se păru atât de fericit încât am crezut că avea să mă sărute, dar se controlă la timp şi se mulţumi să-mi adreseze o mină expresivă.

Zâmbetul lui dădu la iveală un alt fir de păr rămas între incisivi. Respectivul fir de păr îmi întări convingerea că persoana pe care o epila de sus până jos era într-adevăr blondă.

N-am îndrăznit să i-l scot dintre dinţi; ar fi depăşit limitele familiarităţii.

– Vino să discutăm puţin în biroul meu, prietene.

Prietenul îi răspunse că bineînţeles, cu plăcere şi-şi potrivi pasul după al lui. Pinaud se luă după noi, maşinal, ca un dulău bătrân de stână care nu mai aleargă după oi să le adune în turmă, dar se încăpăţânează să se ţină şontâc-şontâc după ea, în virtutea obişnuinţei. Era atât de insignifiant că nici măcar nu i se remarca prezenţa.

Ajuns în sfânta-sfintelor, în care Achille se întorsese de curând, am încercat o pace adâncă şi solemnă, rezultată din încrederea în viaţă şi din sentimentul securităţii. Am găsit un fotoliu de interlocutor, de cealaltă parte a biroului şi am început să admir personajul incomensurabil plasat dinaintea mea. Pleşuv, calm, nobil în funcţiunile sale. Conceput pentru ele şi asumându-şi-le cu autoritate şi armonie. I-am surâs încrezător.

Achille trase de manşetele imaculate. Gest etern, suveran. Mâinile lui în formă de porumbiţe în repaos, ciuguleau mapa de piele în relief.

– Dragă San-Antonio, începu Străbunul, de când m-am întors în acest post, am avut puţin impresia că sunt tratat drept o cantitate neglijabilă.

– Ce înţelegeţi prin asta, domnule director?

– Înţeleg că se trece peste mine. Şi, paradoxal, nu mai aud cu o ureche. În spatele meu se derulează lucruri grave şi sunt tratate fără ştirea mea. O persoană care ocupă acest fotoliu nu poate accepta o asemenea umilire. Ar însemna să-mi declin prerogativele, să-mi reduc funcţia la o bagatelă onorifică.

– Dacă aţi vrea să vă explicaţi, domnule director, fac eu fără să mă pierd cu firea.

– Vreau să vorbesc despre demisia acelui personaj grotesc, care, într-un moment de aberaţie, a fost făcut ministru.

Imediat sângele începu să-mi fiarbă în vine.

– Acest personaj grotesc s-a grăbit să vă repună în vechile funcţii, domnule director! îi arunc eu.

Şi buf! I-am închis gura ţapului bătrân!

A degustat tarta cu cremă fără să clintească.

– Funcţii pe care le ocupa el mai înainte de a obţine un portofoliu! De altfel, restituia un post care îi devenise inutil, scrâşni girueta ruginită.

O, ingratitudine omenească! O, perfizi ce suntem, mâini întinse şi venin pe buze! În loc de „mulţumesc" noi strigăm „ticălosul" celui care ne-a dat, confundând, în ranchiuna noastră, nemilosul cu îndurătorul pentru a-i spoi şi pe unul şi pe celălalt cu ura noastră, de culoarea rahatului!

Mi-am ţinut gura, preferând să mă uit în altă parte. Sentimentul meu de bucurie îşi luă zborul într-o clipită. Pinaud tuşi îndelung şi expectoră pe covor, ceea ce nu-i stă în obicei, fiind bine educat de mămica lui.

Se scurse o bucată de vreme stânjenitoare. Am rămas, secunde interminabile, pe poziţii; în cele din urmă Bătrânul agăţă vagoanele:

– Circulă nişte zvonuri fanteziste asupra motivaţiei acestei demisii. Aţi citit presa? Exact după întoarcerea de la Amsterdam, Bérurier al vostru a strigat piua. Pentru ce? Mister.

– Apropo, care este de acum înainte noul statut al fostului nostru ministru, domnule director? l-am întrerupt eu.

Achille afişă un zâmbet netrebnic.

– Păi, dragul meu comisar, sentimentul recunoştinţei e bine ancorat în inima mea. Şi eu, la rândul meu, îl restabilesc în vechile funcţii. Ex-Excelenţa sa redevine, prin urmare, ofiţer de poliţie; totul e bine când se termină cu bine, nu-i aşa?

Trebuie că şi-a udat slipul de lux, admiţând că demoazela care-şi pierdea podoaba capilară nu-i deshidratase complet bursele.

Béru, simplu poliţist!

În fond, el are să fie fericit să se reintegreze după croaziera lui prin onorurile supreme. Asta era ocupaţia lui. Poliţist! Ca o trezire după un somn...

– Aceste chestiuni materiale fiind reglate, aştept de la dumneata un raport verbal, foarte complet, asupra evenimentelor care n-au ajuns până la mine decât sub forma unor bârfe de prin coridoare.

Tăia cu o mână fermă, individul, măsurându-ne cu ochii lui polari. Cu o banchiză ca asta în priviri şi Titanicul ar fi naufragiat.

Bun, cu Achille nu mergea s-o iei pe bâjbâite, nici să-l duci cu vorba şi cu atât mai puţin să încerci a-l trage pe sfoară. Avea o minte ageră. Când punea ochii pe cineva, acesta din urmă – Sana sau nu – trebuia să i se supună fuguliţa.

Am început-o de la drumul meu în Olanda. Am narat totul bine, cu dibăcie. Povestitor înnăscut, Antonio. Tonul blajin: veghe de iarnă în faţa vetrei; imaginea pitorească, cuvântul percutant, înfloriturile pentru înfrumuseţare, accente emoţionante, paranteza eficace şi, prin urmare, repede închisă, critică sugerată, subînţeles elocvent, punct de suspensie categoric. Tăticu' naviga prin povestirea mea cu toate pânzele sus. Din când în când îşi mişca glota; sau o geană. Nimic mai mult. Altminteri: sfinx!

Mi-am scuipat kilometrii de cârnăciori. Şi scoteam întruna. Fără sfârşit. Totuşi, când am ajuns la regăsirea béruriană de adineaori, a trebuit să scot trenul de aterizare şi să-mi opresc la sol Boeing-ul, nu? Mi-a reuşit o aterizare impecabilă şi am tăcut discret, cum moare mama-

mare, sau un trandafir tomnatic. Aşa eram eu, ferm, confidenţial: şi pe urmă, n-a mai rămas decât tăcerea, şi mai melodioasă. Privirile noastre, ale lui Achille şi ale mele. Întrepătrunse. Ceva precum complicitatea a doi muzicologi la un concert. Suspin vaporos, gata...

Pinuche începe iar să tuşească. Dar de data asta a scutit covorul pentru a scuipa în batistă. Străbunul devenea iar civilizat. Urban. S-a uitat lung la ce a rezultat, apoi a şoptit:

– Asta-i din cauza bronşitei mele.

Şi iar ne-am oferit clipe de mutism pentru neutralizarea centrilor nervoşi. Se auzea cum fugea o muscă pe ţeasta netedă a Părintelui. Nu ştiu încotro se ducea, dar părea tare grăbită, afurisita!

În cele din urmă, Achille a gonit-o cu un gest. Musca a plecat în zbor tangent, iar el a rostit rece:

– Şi toate astea fără a fi informat!

Sperasem ca interesul anecdotei să-i împrăştie năduful, dar nici pomeneală! Acesta revenea în galop, ca orice tendinţă naturală reprimată.

– Ce murdărie! Ce murdărie! începu el să psalmodieze.

– Unde-i murdăria? m-am înfuriat eu. Doamna Bérurier nu s-a întors acasă teafără şi întreagă fără ca ilustrul ei soţ să fi fost forţat la o negociere?

– Mă refer la vaca asta lubrică! tună Achille. Ce mă interesează pe mine grămada asta de rahat, domnule comisar! Nu înţelegi că afacerea nu-i reglată? Că ceea ce oamenii ăştia voiau să obţină de la ministrul nostru va fi reclamat mai târziu, pe alte căi? Aţi pierdut o ocazie unică de a pune mâna pe ei, cu cel mai mic risc; fiindcă, fie vorba între noi, San-Antonio, virtutea şi chiar viaţa Berthei Bérurier nu constituie o miză naţională, n-am spus-o eu, mersi că ai declarat-o atât de spontan!

Deraia, Bătrânul. Potrivit bunului său obicei, avea să-mi pună pe seamă paternitatea odioasei lui declaraţii. Parcă-l auzeam de aici spărgându-şi pieptul pe la mai marii zilei: „Aşa cum a remarcat colaboratorul meu, comisarul San-Antonio: viaţa şi virtutea madamei Bérurier nu comportă urmări grave!" Inutil să mai protestezi. Cu cât aş fi strigat mai tare, cu atât acest bătrân seducător ar fi considerat replica mea ca apocrifă. Un vicios în felul lui.

Continuă într-un elan sublim al glotei:

– Fără ordine! Nici măcar oculte! Să-mi scufundaţi vapoare aici, la doi paşi de noi, în portul Amsterdam! Dar, mii de draci, afacerea Greenpeace nu v-a fost destul? Şi dacă măcar acest *rainbow*[1] ar fi avut loc la antipozi, într-o ţară în care oamenilor nu le pasă de nimic, mă refer la locuitori! Dar aici, în Olanda, la trei ore de mers cu maşina! Şi fără să fi vorbit cu nimeni! Domnule comisar, aşa ceva nu pot tolera. Ar însemna o incalificabilă indulgenţă din partea mea. Nu am acceptat să fiu reintegrat în această funcţie pentru a înăbuşi scandaluri! Pentru a plăti oalele sparte, nu mersi! Fiecare să-şi achite singur cheltuielile. Nota dumitale de plată e încărcată, plăteşte-o! Îţi cer demisia imediată.

M-am ridicat precum socoteala unui licean privind prin gaura cheii cum se dezbracă servitoarea.

– O aveţi! Respectele mele, domnule director.

Şi mă îndrept spre uşă, tremurând de furie, mai să mi se întoarcă stomacul pe dos de greaţă. Că dezgustători mai sunt oamenii, Doamne! De ce să avem parte de o asemenea promiscuitate?

În clipa în care păşeam pragul, o voce de stentor începu să urle în urma mea, gata să spargă geamurile:

– Nu... u..., uuu!

Ai fi putut să nu te opreşti, să nu te întorci, să nu aştepţi urmarea?

Pinaud strigase în halul ăsta. Stătea în picioare dinaintea biroului în faţa Bătrânului, cu mucul de ţigară pentru prima oară în mână, şi nu lipit la comisura buzelor, cu fularul atârnând, şi pălăria împinsă pe ceafă.

Vrei să-ţi spun ceva?

E frumos!

Cu adevărat frumos. Sublimat de o mânie profundă, cum e vulcanul în erupţie.

N-am auzit-o niciodată pe Fosilă urlând. Era o mare premieră. Cine ar fi putut să creadă că nişte corzi vocale ca ale lui erau capabile să scoată asemenea sunete?

Şi cu toate acestea, ele se auzeau aşa, şi, puse cap la cap compuneau următoarea vorbire:

---

[1] curcubeu, aici în sens de explozie. Limba engleză în original.

– Din toţi cei care se găsesc în această clădire, eu sunt cel mai în vârstă. Am fost aici înaintea dumneavoastră, domnule director, înaintea lui Hubert, arhivarul şi chiar înaintea arhivelor! Mi-a fost dat să văd destule lucruri deloc plăcute, deloc curate, dar ne-am descurcat cum am putut mai bine, şi ne-am riscat cu toţii pielea, mai adesea decât ne venea rândul să ridicăm salariul de care şi-ar fi bătut joc indiferent ce pungaş mărunt dintr-o mare mahala. Atunci când câştigam partide grele, dumneavoastră eraţi complimentat, domnule director, dumneavoastră vă etalaţi pe prima pagină a cotidienelor sau trâncăneaţi la Jurnalul Televiziunii. Regimul v-a debarcat pentru că eraţi un afurisit de reacţionar, fascist până peste cap; dar am izbutit să vă recuperăm mulţumită Grasului şi să vă punem din nou curul în fotoliu. Şi acum nu aveţi nimic mai grabnic de făcut decât să ne daţi pe uşă afară! Aflaţi că eu, Străbunul, cum mi se zice, vă zic un cuvânt, unul singur: „Ruşine". Da: „Ruşine". Cariera dumneavoastră v-o facem noi continuă César. Frumoasa dumneavoastră reputaţie, tot noi! Legenda, din nou noi! Dându-ne afară, vă sinucideţi! Noi, o dată plecaţi, n-aţi mai reprezenta decât o veche pasăre împăiată în spatele acestui birou. Şi eu demisionez.

Se răsuceşte pe călcâie şi vine spre mine.

– César! am exlamat eu, eşti prin urmare capabil de aşa ceva?

– De orice, mi-a răspuns el cu o voce strangulată, de orice, Antoine, dar toate la vremea lor!

VI

Noblețea mass-mediei. Troc standard.
Bătrânu va fi întotdeauna Bătrânu.
Iar eu, mereu același seducător.

De ce mai zăbovesc în prag, câtă vreme Pine e de pe acum *out*, cramponat de rampa lustruită de milioanele de palme, coborând treptele libertății cu pas prudent de artritic? Ceva mă surprinde în atitudinea Bătrânului. O expresie de sfârșeală vecină cu moartea se întinde pe chipul lui de marmură sidefie.

Articulez:

– Nu vă simțiți bine, domnule director?

Mă cheamă printr-un semn al mâinii; buzele i se mișcă la fel ca cele ale unui biban scos din apă. Dau fuga spre el.

– Vi s-a făcut rău? Să chem un doctor?

Tot mâna face semn că: „Nu, nu."

Atunci ce-o fi având?

Îmi întinde brațele, se răsucește în fotoliu pentru a primi pieptul meu orgolios.

Miroase a apă de toaletă delicată, rarisimă, cu milioane de franci grei flaconul.

– San-Antonio...

Dintr-un suflet.

Tăcere... Are obrazul rece ca picioarele unui șarpe. Cu toate astea, i-a rămas atâta putere să mă strângă în brațe.

– Iartă-mă, băiete!

Și începe să hohotească. Plânsul eliberează. E salvat! Mă temeam de un infarct, dar nu erau decât lacrimi înghițite. Plesnește, abces! Ah! Plângi, șef mult iubit, șef călău, șef de călăi!

Plânge cu sughiţuri.

– Sunt odios, ştiu bine! Dar acest exil, Antoine, acest crud exil! Te acreşti, vrând-nevrând. Te crezi devenit un paria. Îţi rumegi ranchiunele. Iar întoarcerea, crezi că a fost un triumf!? Da de unde: favoarea unui fost subaltern grosolan care-şi oferă luxul de a fi mărinimos. Osul aruncat unui câine de un miliardar sătul de reuşita politică, cea mai imbecilă dintre toate reuşitele! Întoarcere fără glorie! Furişă de-a lungul zidurilor. Şi dovada, subalternii mei acţionează fără să mă pună la curent. Se pun la cale farse penibile în spatele meu încovoiat de dezonoare. Eu, domnule comisar, voi fi cel care va demisiona. Locul meu nu mai e aici. Sunt o umbră. Inconştientă, respectiv jenantă. Am fost, Antoine, dar nu mai sunt decât o adiere a trecutului.

E rândul meu să-l strâng în braţe. Dragul de Achille! Deşcă retrogradă, pe care n-o poţi da uitării. Emanaţia unei Franţe care nu va mai exista niciodată! Pentru el privilegiile n-au fost abolite, pentru el n-a existat *ziua de 4 august*! (Căderea privilegiilor).

Plânge pe pieptul meu. Mă umezeşte, mă udă cu lacrimi nepreţuite.

Îl legăn ca pe un copil pe bătrânul ăsta de fascist... Plângi, Achille, plângi secolele care s-au dus, puterea care s-a dus. Udă cu lacrimile tale din arondismentul şaisprezece zorii libertăţii, dragă statuie de scuar, improprie recuperării metalelor neferoase, fiind din marmură.

O tuse ne face să tresărim.

Brigadierul Poilala stă în cadrul uşii, înmărmurit, stingherit şi reprobator.

– Mă scuzaţi, domnilor-doamnelor, se bâlbâie el, aş fi bătut, dar uşa era deschisă.

Ne desprindem din îmbrăţişare. Observă lacrimile supremului şi îşi permite o întrebare:

– Un doliu, domnule director?

– Da, Poilala, în inima mea! răspunde nobil Boss-ul, care nu renunţă niciodată la formule.

Poilala se mulţumeşte cu această explicaţie.

– Au venit doi ziarişti care vor să depună o sumă de bani, domnule director, anunţă dragul brigadier.

– Să-mi verse o sumă de bani! strigă Pleşuvul. Ce tot vorbeşti tu acolo, Poilala?

– Păi, spun că vor să stea de vorbă cu dumneavoastră... articulează uşierul, căruia i s-a făcut vânt din minister la sediul poliţiei de când fostul ministru şi-a părăsit funcţiile.

– Mi-au dat cărţile de vizită, continuă brigadierul.

Se scotoceşte prin buzunare şi scoate: un fluier, un portmoneu de piele din material plastic, nişte foi de tabac răsucite, o trusă de chei, patru cuburi de zahăr, un prezervativ exploatat cum se cuvine, un ac de... siguranţă, o nucă şi în cele din urmă două cărţi de vizită, de pe acum murdărite şi boţite, pe care le netezeşte mai înainte de a le întinde. Bătrânu le ia şi citeşte cu o voce subţuratică:

– Loius Pauwels, Serge July...

Depune cele două dreptunghiuri de hârtie pe mapă, se uită la ele şi rosteşte:

– Poilala, vrei să zici că domnii âştia sunt aici?

– Cum nu se poate mai aici, domnule director.

Bătrânu a căzut în transă.

– Chiar ei?

– Cum nu se poate mai ei, domnule director.

– Amândoi? mai emite Achille într-un horcăit vecin cu ultimul suspin.

– Cum nu se poate mai amândoi, domnule director.

Scalpatul îmi aruncă o privire agonizantă.

– Ce vrea să însemne asta, Antoine?

– Nimic bun, dar pentru a afla mai multe, primiţi-i pe aceşti prinţi ai ziaristicii.

Mă strânge de mână.

– Să nu cumva să pleci!

– Sunt la dispoziţia dumneavoastră.

Îl escortez pe Poilala până în anticameră. Într-adevăr, îi văd pe cei doi iluştri musafiri, discutând în termeni urbani, fiindcă sunt de opinii divergente, amândoi spirituali şi, degeaba ai învârti tu limba de şapte

ori în gura vecinei, află că doi oameni inteligenţi, cu idei diferite, au cu mult mai multe să-şi spună decât doi idioţi aparţinând aceluiaşi partid.

Îi salut şi îi anunţ că domnul director îi va primi imediat, ceea ce ei abia aşteptau, cum zice Bérurier. Remarc că şi unul şi celălalt ţin câte un pachet la subraţ, cam de acelaşi volum. Cel al lui July e învelit în hârtie de ambalaj, cel al lui Pauwels într-o hârtie Hermès refolosită.

July îi cedează trecerea lui Pawels, iar directorul se precipită în întâmpinarea lor pentru marea reprezentaţie de gală, cu gura ca o violetă, ochiul ca o floare de crin, glasul catifelat, mână de arhiepiscop. Îi instalează pe cei doi musafiri. Îi întreabă dacă au ceva de obiectat faţă de prezenţa mea. Ei îl asigură că nu, Doamne fereşte, ce părere aveţi: San-Antonio e un amic!

– Foarte bine, iluştri domni, ce aş putea face pentru dumneavoastră?

Cei doi se uită unul la altul. Străluciţi vorbitori amândoi, îi mănâncă limba pe fiecare să treacă la atac. Îşi fac politeţuri mute: „Vorbiţi, vorbiţi!" „Nu, dumneavoastră mai întâi". Şi ceea ce trebuia să se întâmple, se întâmplă: încep să glăsuiască amândoi deodată.

– Ei bine, de fapt, domnule...

– Ei bine, de fapt, domnule...

Cum nu se văd alcătuind un duo, în ciuda interesului purtat stereofoniei, zâmbesc amândoi şi, după un tacit consens, pornesc să vorbească pe rând.

Spusele lor?

Au avut surpriza să se întâlnească în anticamera Bătrânului, aduşi de acelaşi elan. La prânz, au primit şi unul şi celălalt o casetă video intitulată: performanţele amoroase ale doamnei Alexandre-Benoît Bérurier, soţie de ministru." Au vizionat-o şi au rămas năuciţi. Dacă dispuneţi de un aparat, domnule... Da? Atunci, veţi înţelege imediat...

Amândoi îşi prezintă casetele. Pentru a nu vexa pe nimeni, Achille dă cu banul şi cea a lui Sege July e introdusă în aparat.

Mă aştept la tot ce poate fi mai rău!

Ei bine! Aşteptările mele sunt depăşite!

Toate talentele amoroase ale Berthei sunt reunite în acest document exhaustiv. Când e vorba să fie performantă, Balena este pe deplin!

Noroc că-l prevenisem pe boss, altminteri ar fi căzut ţeapăn; ai să-mi spui că, în pofida anilor acumulaţi, i se întâmplă cam prea des. Multe individe, cu reputaţia bine stabilită, ţi-ar putea-o confirma. Acum e uluit de performanţele Berthei. Stingherit, se întoarce spre vizitatori.

– Domnilor, e inimaginabil, prodigios, insuportabil...

– Ah! Desigur, femeia are temperament! subliniază Serge July.

– Şi arta de a se servi de el, subliniază Pauwels.

– Banda asta nu se poate privi până la sfârşit, e insuportabil! declară Achille, oprind-o.

Şi adăugă:

– Aş bea cupa asta până la fund, dar singur, stoic, aşa cum mă obligă funcţiile mele. E nobil din partea dumneavoastră că mi-aţi adus aceste monstruozităţi, domnilor, în loc să le exploataţi în scopuri politice sau, pur şi simplu, din dorinţa de senzaţional!

– Nu mâncăm pâinea asta, intervine Louis Pauwels.

– Noi încercăm să ne folosim de satiră şi umor, nu de pornografie, adaugă Serge July.

Cade pe gânduri.

– Dar dacă cei care ne-au adresat această capodoperă au trimis-o şi confraţilor noştri din presă nu-i exclus să se găsească unul care să tragă profit din pleaşca asta; aşteptaţi-vă la tot ce poate fi mai rău.

Bătrânu îşi prinde capul cu amândouă mâinile.

– Îmi îngheţaţi sângele în vine, domnule July.

Frumosul Serge afişează o mutră echivocă:

– Nu obişnuiesc să mă prezint la raport şefului poliţiei, domnule director. Dacă m-am decis la aces pas – şi credeţi-mă că m-a costat – am făcut-o pentru că presimt pe undeva o voinţă ocultă îndreptată spre dezechilibrarea instituţiilor statului prin mijloacele cele mai josnice. Ziaristul a primit porcăria asta, dar v-a adus-o cetăţeanul.

– De data aceasta sunt pe deplin de acord cu dumneavoastră, îl asigură Louis Pauwels, şi n-am nimic de adăugat; motivaţiile mele sunt identice cu ale dumneavoastră. Trebuie să acţionaţi repede, domnule director. E o chestiune de minute. Afacerea va izbucni dintr-un moment în altul.

Directorul dă frâu liber temerilor lui.

– Ce-i de făcut?

– Să negaţi evidenţa! intervin eu brusc.

Cele trei personaje mă redescoperă. Frunţile lor sunt ridate, privirile întrebătoare.

Achille se pune pe urlat ca un purcel dus la tăiere:

– Să neg aşa ceva? Să neg nişte imagini? Să neg ceva care se vede, să neg realitatea?

– Maşinaţii! rostesc eu pe gânduri.

– Ce maşinaţii? Un film, un montaj? Cu târfa asta afurisită care se lasă penetrată prin toate părţile în prim plan, până nu mai poate?

– Târfă, aţi rostit cuvântul, şefu. Numai o târfă experimentată e capabilă de asemenea performanţe.

– Şi atunci?

Ezit să vorbesc de faţă cu cei doi ziarişti, dar spiritul civic de care au făcut dovadă deschide larg porţile încrederii mele.

– Şi atunci, ar trebui să găsim o falsă doamnă Bérurier, susceptibilă să treacă drept cea adevărată şi s-o scoatem pe cea adevărată să facă trotuarul.

– Ai găsit soluţia asta singur? orăcăie directorul.

În clipa aceea, cineva bate la uşă. Din nou e brigadierul Poilala.

Vine să anunţe cum că a sosit redactorul şef de la *Le Monde*, precum şi cel de la *Quotidien de Paris*, *France-Soir*, *Parisien*, *Humanité*, *Le Matin*, *Progrès de Lyon*, *Ouest France*, *Provençal*, *Est Républicain*, *Dauphiné Libéré*,...

Bătrânul îl întrerupe:

– Dumnezeule, exclamă el, ticăloşii ăia au inundat Franţa cu casete! Pe de altă parte, ce nobilă reacţie în lanţ, domnilor! În mass-media oamenii au rămas patrioţi! Vă salut, reprezentanţi ai condeiului, care nu aveţi întotdeauna reputaţia la înălţimea misiunii voastre sacre, dar care, în ceasurile de restrişte, brusc cuprinşi de simţul datoriei şi de cel, încă mai sublim, al patriei în pericol, ştiţi să vă uniţi într-un formidabil consens, pentru a întinde ţării aflate la ananghie mâna de ajutor a rotativelor voastre!

Teribil de mişcător. Se lăcrimează. Pauwels întreabă, pe şoptite dacă n-ar fi cazul să se intoneze la *Marseillaise*. July îi răspunde că ar fi foarte potrivit, dar că el nu-şi aminteşte decât refrenul şi în plus îl găseşte puţin cam răsuflat. Atunci, o lasă pe altădată. Poilala îi introduce şi pe ceilalţi reprezentanţi ai presei. Casetele ruşinoase se îngrămădesc pe biroul Bătrânului, care, din ce mai exaltat, îi anunţă că le va distribui Legiunea de Onoare dacă domnii vor binevoi să completeze nişte fişe...

Mă subtilizez discret din toiul sărbătorii.

*
* *

Giuseppe e un as în ale machiajului. Se distinge prin competenţele lui în cinematografie. E reclamat în lumea întreagă. Artizanul, magicianul.

Le „tratează" pe doamnele cele mai sus puse: le şterge anii, urâţenia, hidoşeniile cele mai perfide. Gloriile în formol de odinioară, dau fuga la el să le tencuiască în serile de jubileu. Avion special. Scoţi din sarcofag un star de pe vremuri şi el îşi face imediat apariţia cu geamăntănaşul secret ca să-l meşterească, să-i redea viaţa. El e plămânul de oţel al chipurilor răvăşite de vreme. Cu el nu există ireparabilul ultraj.

Dacă l-ai vedea pe artist: mai degrabă comic. Un metru cincizeci şi doi de la cap la picioare şi optzeci de centimetri de la coadă la cap. E pieptănat în pană de corb, foarte neagră, meşa mascând un ochi accidentat care i-a ajuns în mijlocul frunţii, ca la un ciclop. Poartă o mustaţă fină, ca a ducelui de Guise, atât doar că, o dată răposat, se va spune despre el: „Doamne cât e de mic!" Între dinţi, în permanenţă un portţigaret din ambră blondă, fără ţigară în interior. Această bucată solidificată a unui intestin de caşalot reprezintă marca de fabricaţie a lui Giuseppe. Detaliul aristrocratic al minusculului personaj.

Se trage puţin înapoi pentru a le cântări pe cele două dame aşezate alături pe o canapea Barbés. Apoi, se îndreaptă o clipă spre fereastră ca pentru a-şi clăti privirea de acest dublu coşmar. Apoi revine şi se plantează dinaintea „subiectelor" lui.

– Ei? mârâi eu, puţin nerăbdător, e posibil sau nu?

Ţi-am spus că cele două dame încredinţate priceperii lui sunt în întregime goale? Nişte animale! O etalare de asemenea cărnuri doar la abatoarele de prin bâlciuri mai poţi găsi.

Giuseppe clatină din cap.

– Totul e posibil, domnule comisar.

Şi-a păstrat accentul de italian din sud.

Îşi aşează mâna în chip de ecran la câţiva centimetri de el pentru a „cadra" anumite puncte particulare ale persoanelor în cauză.

– Să izbuteşti la un procentaj mare, aici e problema, adaugă machiorul.

– În ce proporţie credeţi că aţi putea reuşi?

– Optzeci la sută, dacă doamnele se vor dovedi cooperante.

Se întoarce spre Mathias.

– Vă rog să-mi faceţi o serie de postere ale acestor două femele (Giuseppe e pede). Cu capetele apropiate, vă rog. Pregătiţi-mi vreo douăsprezece pentru că eu am o perioadă de tatonări înainte de a găsi soluţia.

Prolix, adaugă:

– Asemănarea rezidă întotdeauna într-un punct precis pe care trebuie să-l găsesc, iar apoi să-l cultiv, să-l dezvolt.

– La ce oră s-ar putea termina operaţiunea?

Giuseppe se supără urât.

– E ca şi când v-aş întreba la ce oră o să vă terminaţi scaunul mâine dimineaţă.

Îmi înghit năduful.

– Trebuie să lucrezi repede, Giuseppe, suntem presaţi de timp.

Individul scrâşneşte.

– Domnului i-au trebuit mai mult de patruzeci de ani ca să fabrice căldările astea două de rahat, lăsaţi-mi măcar patru ore ca să le modific!

Se înfige chiar sub nasul Berthei.

– O să trebuiască să rad porcăria asta; dacă n-ar avea între picioare o chestie ca de vacă, ai fi putut crede că-i un grenadier! Pe de altă parte, va trebui să-i pun o mustaţă falsă celeilalte matahale.

Surprinzător: le insultă pe cele două grăsane, dar nici una nu protestează. Lui Giuseppe i se acceptă orice. E un mister. Aşa e el. Insultele lui sunt fără consecinţe. Crezi că s-ar datora faptului că-i aşa mărunţel?

Îşi scoate din buzunar mănuşi de cauciuc, ca un elev de şcoală militară (mai înainte de a-şi stoarce creierii pe lângă cele doua dame), dar în loc să se apuce de spălatul vaselor, el începe să pipăie ugerul celor două vaci.

– E o diferenţă de cel puţin zece kile, estimează el; sânii curvei autentice sunt mai uşori, şi mai lăsaţi; grămezile astea scârboase îmi provoacă greaţă. Şi când mă gândesc că mai sunt şi dintr-ăia care-şi bagă nasul între ei ca să-şi declanşeze plăcerea!

Şi către mine:

– Eu, în privinţa glandelor, nu pot face mare lucru, sunt machior nu chirurg. O să-i întărim sutienul roşcovanei ca să-i arate mai bine măruntaiele.

– Ai mână liberă, Giuseppe, îi răspund eu.

Mathias le trage în poză pe cele două dameze. Climatul e bizar; parcă ne-am afla într-un loc misterios. Damele sunt tăcute, intimidate. Seamănă cu două cetacee eşuate pe nisip.

*
* *

Béru e cu ochii în lacrimi.

Se uită din maşină la consoarta lui care face trotuarul pe strada Saint-Denis; schimbată, bineînţeles, dar egală cu ea însăşi în pofida machiajului în culori de roşu, a buzelor siclamen, a şortului din piele neagră, a ciorapilor negri, a jartelelor negre şi a corsajului alb, în care s-au decupat două hublouri pentru a lăsa sânii să iasă afară. Berthe ţine în mână o cravaşă cu care-şi biciuieşte cizmele cu toc înalt şi oblic ornate cu armele casei, aruncând ochiade îndrăzneţe masculilor în trecere.

În momentul în care vreau să pornesc maşina, Béru îmi strigă:

– Nu, aşteaptă puţin, trebuie să-i mai spun ceva, tipule!

Îşi scoate capul gânditor din maşină şi-şi interpelează jumătatea.

– Mi-e frică să nu răceşti, Berthy, cu pieptul scos aşa afară. Nu-i o noapte potrivită să mergi cu lăptăria în vânt.

– Nu-ţi face griji, nu-s friguroasă de fel, îl asigură eroica.

Soţul, de treabă, îşi maschează scepticismul şi adaugă:

– Şi fereşte-te de sifilis, fată dragă: Când te cateri pe câte unul uită-te bine la spada lui, să nu-mi aduci acasă cine ştie ce.

– Drept cine mă iei, Sandule? Ştiu să recunosc o sculă contaminată de una în bună stare. Mulţumesc lui Dumnezeu. Doar nu m-am născut de ieri de azi, ce naiba!

Considerând că aceşti doi soţi infernali nu mai au nimic esenţial să-şi spună, demarez. Berthe începe să urle ca vocea ei să ajungă până la noi:

– Ai grijă să nu prinzi gust de Carmen! N-am să tolerez să se înfigă la mine acasă.

Maiestatea sa îşi trece braţul prin fereastra maşinii pentru a-şi linişti nevasta cu un gest.

Apoi, ridică geamul, se întoarce spre mine şi-mi spune:

– Apropo, Carmen asta sper să-mi asigure un interimat convenabil. De obicei târfele care fac trotuarul au tendinţa să dea rasol; aşa ceva n-aş suporta: o repriză de amor dacă nu-i cum trebuie prefer s-o înlocuiesc cu o porţie de varză acră cu garnitură.

Ne strecurăm prin circulaţie. Bérurier îşi rumegă gândurile care nu sunt numai de ordin sexual, pentru că mă întreabă pe un ton supărat:

– Crezi că o să servească la ceva, mascarada asta, băiete?

– E un soi de pavăză, omule. Cum ticăloşii ăia au împânzit presa cu casete, în mod fatal se vor găsi şi ziare păcătoase care se vor arunca pe ele ca nişte muşte pe o mortăciune. Trebuie să putem para, să strigăm sus şi tare că-i vorba de o maşinaţie. Sper că cele două dame şi-au însuşit bine rolurile şi că n-o să se fâstâcească la o adică. Carmen a devenit Berthe, Berthe a devenit Carmen. Proxenetul acesteia din urmă nu pare să fie prost şi se va ţine bine. E gata să afirme că nişte indivizi au venit să dea târcoale pe strada Saint-Denise cu fotografia nevesti-tii, căutând o sosie şi au angajat o târfă pentru o afacere în stil mare. Berthe, care o face pe Carmen ar putea depune „mărturie" şi, fiindcă a trăit evenimentele, va vorbi în cunoştinţă de cauză.

– Şi dacă nişte şmecheri se încăpăţânează şi descoperă super-refugiul?

– N-are importanţă: o s-o ţinem morţiş pe a noastră; ceea ce contează e să avem, în momentul impactului, cu ce contracara. Că pe urmă treaba are să fie controversată, nu mai e grav. Actualitatea e ceea ce se petrece azi! De mâine încolo îşi pierde prospeţimea, după opt zile se perimează, iar pe urmă plictiseşte pe toată lumea. Alte evenimente se înghesuie la porţi, băiete.

Mă aprobă.

– În fond, m-am cam grăbit să-mi dau demisia, nu? Cu ce-ai pus tu la cale aş mai fi putut să aştept.

– Să nu-ţi închipui aşa ceva. Faptul că nu mai eşti ministru a şi dezamorsat interesul mass-mediei. Ai redevenit un anonim, Grasule. Performanţele sexuale ale nevestei unui fitecine nu mai interesează pe nimeni.

Mamutul admite logica demonstraţiei mele şi-şi închide gura. E trist şi îşi regretă epoca de glorie.

*
* *

După ce l-am încredinţat atenţiilor grijulii ale lui Carmen, mă întorc la sediu în ciuda orei tardive. Pe biroul meu se etalează un mesaj gigantic: *Contractaţ-il pe Domnu' Director de urgenţă.*

Recunosc stilul şi ortografia onorabilului brigadier Poilala. Ce-o mai fi vrând de la mine taica Achille? N-o să înceapă acum să mă piseze pentru a-şi asigura suveranitatea atât de dur recâştigată!

Îl sun şi el ridică telefonul.

– Ah! Totuşi! Ce idee ai mai avut să te retragi aşa, fără menajamente, în timp ce eu eram ocupat să le mulţumesc acelor domni din presă pentru gestul lor maginific, unanim şi edificator!

– Vorbiţi atât de bine, domnule director, că n-aş mai fi avut nimic valabil de adăugat; pe de altă parte eram presat să trec la acţiune.

– Urcă până la mine!

Escaladez per pedes cele două etaje de piatră alunecoasă. Poilala stă în picioare în faţa uşilor duble, solemn şi trivial în fundul ochilor.

– Nu-i singur, mă pune el în gardă.

– Cine-i la el?

– O frumoasă, căreia îi spune „Zouzou".

– E porecla dată tuturor femeilor cu care are de-a face.

– Vă previn, fiţi atent ce faceţi cu ochii, domnule comisar, tipesa e formidabilă!

Mă anunţă.

Poilala s-a situat cu mult sub nivelul realităţii. Miss Zouzou, să avem pardon! E o bucăţică excepţională. Ce şasiu, madam! Echivalentul unei epuroaice premiate! Înaltă, suplă, elansată, picioare fabuloase, un chip de madonă perversă, nişte ochi albaştri exaltaţi. Individa trebuie că te demolează cât ai zice peşte!

Deocamdată e teribil de bosumflată, superba; eu sunt cauza acestei proaste dispoziţii, fiindcă bătrânul ei partener a silit-o să aştepte în loc s-o conducă spre gamela lui cu caviar.

În acest birou administrativ, prost luminat şi care miroase a dosare râncede, Zouzou simte că-i cresc ciuperci în talpă!

Mă prezint, salut, zâmbesc. Toată stupiditatea se etalează pe incisivii mei. Buze frumos răsfrânte. Ochiade racolante. Promisiuni imposibil de ţinut, stil: „Stai aşa, fata mea: când o să ne aflăm între patru pereţi, o să-ţi administrez o feerie căzăcească."

Adevăraţii masculi sunt vicioşi. Atroce de cupizi când e vorba de fesele unor asemenea fetiţe. Le văd şi le doresc imediat, exprimându-se pe muţeşte, aruncându-le priviri fezandate. „Vreau să te văd goală, târfuliţo!"

Ele înţeleg perfect acest esperanto. Au înclinaţii spre limbi, toată lumea o ştie. Vezi cum se naşte pe chipul lor un surâs imperceptibil; ceva care seamănă cu o complicitate tacită, cu un consimţământ neformulat. „Să fac dragoste cu tine, caballero? Şi încă cum! Timpul meu îţi aparţine! Ai să vezi cât de admirabil dau din fund! Ce tehnică grozavă am, ce agilitate nebună a muşchilor linguali." Aşa ţi se răspunde dacă ştii cum să le priveşti.

Încetez să mă mai uit la Zouzou. Cu cât o sorb mai mult din priviri cu atât îi descopăr calităţi secrete, frumuseţi suverane.

Bătrânu, sigur pe el, nu se prinde de nimic. Un om în vârstă ca el, care încă mai copulează, se crede suveran absolut. Domneşte asupra femeii care i-a acordat favorurile. Nici nu-i trece prin cap că ar putea fi înşelat cu toată Legiunea lui de Onoare. Achille e orgolios. Îşi dă aere pentru a-şi impresiona cucerirea.

– Am obligat-o pe această superbă persoană să mucegăiască aici în birou, când altminteri am avea atâtea de făcut!

– Aş fi putut să nu dau pe aici? obiectez eu.

Acum, directorului îi sare ţandăra!

– Să nu dai pe aici! Când ţi-am lăsat mesaje prin toate locurile pe unde ai fi putut trece, ca să te informez că trebuie să stau de vorbă cu dumneata!

– Nu-mi frecventez întotdeauna locurile obişnuite, domnule director, fiindcă nu mă împac cu rutina.

O ho, ho! Ia-o mai domol! Cum te trezeşti vorbind! Ai ajuns la limită în privinţa respectului, Antonio! Frizezi impertinenţa, artistule. Ia spune, te porţi aşa pentru că postul lui a fost pângărit de Bérurier, acest monstruos succesor efemer şi sordid, pe care directorul meu preaiubit îl consideră ca o bucată de unt rânced? Dar acum a pus iar mâna pe frâie. Să nu confundăm toba cu pateul de gâscă.

Duduia Zouzou e amuzată de această luptă oratorică. Nu-i displace să-l vadă pe bogatul ei protector tratat fără menajamente de un subordonat frondor.

Taica începe să măsoare biroul cu mâinile la spate şi expresia lui Chateaubriand[1] privind în largul mării să vadă dacă nu mă găseşte pe acolo.

Parchetul scârţâie, şi pantofii lui noi, idem. Plus bătrânele-i oase ruinate de vârstă şi de o viaţă lâncedă.

---

[1] *Francois René viconte de Chateaubriand* (1768-1848) – scriitor francez. Ultimul născut al unui nobil breton, atras de oamenii de litere, pleacă în America în căutarea gloriei de explorator şi a averilor pionierilor. (n. tr.)

– Vezi dumneata, dragul meu comisar, am trecut în revistă întreaga poveste legată de familia Bérurier. (Pronunţă numele Grasului de parcă s-ar fi pârţâit după o porţie de fasole.) Dumneata nu?

– Cred că şi eu am făcut la fel, domnule director.

– Rezumă-mi afacerea, te rog.

– Ministrul nostru de interne se duce la Amsterdam împreună cu soţia lui. În vreme ce el asistă la conferinţa europeană a Interpolului doamna, pe care o ştim foarte temperamentoasă, vizitează cartierul prostituatelor. Pe când îşi încinge sângele în faţa faimoaselor vitrine, e abordată de un bărbat, care-i face avansuri şi îi propune o şedinţă de amor, imediat acceptată.

– Scârboasa! îi scapă lui Achille, care nu-i prea modern în invective.

Mă înclin, îi surâd lui Zouzou şi continuu:

– Participă la o serie de distracţii destul de îndrăzneţe şi e fotografiată în pielea goală.[1] Aceste poze deosebit de licenţioase sunt trimise soţului cu ameninţarea că ele vor fi adresate presei dacă el nu cedează şantajului. Ca să nu mai lungesc vorba, ministrul acceptă riscul de a nu-şi mai vedea soţia în viaţă şi demisionează. Astfel murdăria pusă la cale e dezamorsată. Dar, în timpul acestei perioade tranzitorii, femeia visurilor lui e urcată la bordul unui vas unde e silită – vă rog să mă scuzaţi, domnişoară –, să se culce cu tot echipajul.

– Ca pentru o femeie silită, scroafa asta abominabilă a demonstrat un spirit cooperant plin de ardoare! exclamă Bătrânul.

Eu, impasibil, continuu:

– Prima ei prestaţie a fost fotografiată, a doua – filmată. O anchetă fulger mi-a permis să dau peste promotorul acestei operaţiuni: un armator care dirijează reţeaua internaţională a traficului de droguri. Exersez o presiune asupra lui...

– El numeşte asta presiune! tună Bătrânu. Ah! Dragă Zouzou, dacă ai şti! Dar să trecem peste... Continuă, domnule comisar, continuă!

---

[1] Am scris în pielea goală pentru a mă distra eu însumi, doar fonetic; Bătrânul mă ascultă şi totul e bine în răul celor mai bune cercuri mondene. San-A.

– Exersez o foarte puternică presiune asupra lui, reiau eu, apăsând pe cuvinte cum procedezi tu cu pedala frânei când vezi o fată frumoasă făcând autostopul. Şi această îndrăzneală e încununată de succes: soţia lui Bérurier e eliberată fără ca şantajul să se fi exercitat. Duşmanilor noştri nu le mai rămâne decât consolarea răzbunării: fac o serie de copii după filmul porno având-o pe doamna soaţă a ex-ministrului ca eroină şi le expediază tuturor ziarelor franceze. Din fericire, dintr-un elan magnific, mass-media, indignată, respinge această murdărie şi face bloc comun. Ne putem totuşi aştepta şi la unii disidenţi, dar mijloacele noastre de apărare sunt mobilizate. Dacă afacerea va fi dată în vileag vom pleda că-i vorba de o maşinaţie cu probe în sprijinul afirmaţiei noastre; în acest scop, am făcut o rocadă între o târfă de pe strada Saint-Denise şi Berthe Bérurier.

Aici, Bătrânu mă aprobă.

– Bună idee. Prin ea însăşi, altminteri infamă! Bun, ce concluzii tragi din rezumatul dumitale, altminteri perfect succint, San-Antonio?

Cu asta m-a încuiat, Străbunul.

– Cum adică ce concluzii? Ce... înţelegeţi prin asta, domnule di...?

Râde sarcastic.

– Nimic nu-ţi sare în ochi? Pentru dumneata afacerea e terminată? Au eliberat-o pe vaca aia grasă, s-au răzbunat meschin difuzând casetele astea, şi au pus un punct final?

– Dar...

Acum tăticul se simte în largul lui, s-a udat tot. N-o să-i mai rămână nimic proaspetei achiziţii. Ileana-Cosânzeana o să aibă drept doar la apă de ploaie.

– Nu mă decepţiona, dragul meu!

Şi adaugă cu un glas patern, doar atât îţi spun:

– Dumneata în locul meu ai clasa problema?

– Păi, să vedeţi...

Niciodată n-a foat mai reuşit Achille pe scenele teatrelor subvenţionate. Felul cum bate din călcâie (îţi dai seama!) şi îşi ridică bărbia ca să privească mai bine în fundul ochilor Franţei, să se asigure că nu ne face o criză de bilă, cu toate porcăriile pe care i le dăm să le înghită, sărăcuţa.

– Am să-ţi spun ceva, domnule comisar. Pentru mine, directorul poliţiei, afacerea abia acum începe.

– Într-adevăr?

– Da, băiete. Pentru că eu nu mă mulţumesc cu soluţii facile; mă recepţionezi cum trebuie? Eu merg până la capăt. Eu n-aş abandona partida decât *după ce aş afla ce voiau acei oameni de la ministrul vostru în piele de iepure!* Toate uneltirile astea ca să se ajungă unde, hmmm? Ce intenţionau să pretindă de la Excelenţa aia păcătoasă? Dumneata ai putea să-ţi vezi de treabă fără să ştii toate astea? Eu nu, domnule comisar. Te însărcinez să descoperi cât mai curând adevărul, ai înţeles?

Îl vizionez pe Venerabil în fluorescenţe aurii. Iluminat din interior, de sus şi de jos. Da, da: Achile al meu e radios. Mereu numărul unu în box-office. Creierul competitiv! *The big chief*, ce mai! Să nu ne temem că ne secăm mucoasele cu vorbe sforăitoare.

Sana e loial, tu mă cunoşti, nu? Un om drept, mama care m-a făcut ţi-ar putea-o confirma fără majorarea primei cote a impozitelor.

– Şefu', strig eu întinzându-i cea mai bună dreaptă a mea, şefu' sunteţi for-mi-da-bil! *The right man at the right place*![1] Am să reconsider problema; mulţumesc, bravo!

Îmi apucă mâna şi mi-o strânge.

– Acest omagiu venind de la un băiat atât de valoros ca dumneata îmi merge drept la inimă, San-Antonio. Ştii doar că eşti preferatul meu, nu-i aşa? Elevul şi discipolul de elită?

Privirea i se înceţoşează.

Nu şi capul!

Se întoarce spre achiziţia lui.

– E un băiat frumos, nu-i aşa, Zouzou? arată el spre mine.

– Nu-i rău deloc, admite cocota cu o mutrişoară provocatoare.

– Şi-i un seducător de primă clasă, dacă vrei să ştii!

– Sunt încântată pentru prietenele lui, i-o întoarce tânăra, în intonaţie cu speranţa de a se număra în curând printre ele.

Bătrânul stă pe gânduri o clipă.

---

[1] Omul potrivit la locul potrivit. Limba engleză în original.

– Ce-ar fi dacă l-am lua pe şmecherul ăsta să cineze cu noi? sugerează el.

Individa freamătă. Din ce în ce mai mult visez să-i confecţionez un slip din mâna mea. La propunerea boss-ului ridică din umeri.

– Cum vrei tu, Achille.

Nu mai poate de bucurie, dar vicleană până în străfundul celor mai bine ascunse glande, o face pe indiferenta, aproape pe cvasinemulţumita. Bătrânu e dezolat. Uite că a supărat-o, draga de ea. După ce că o obligă să mă aştepte, acum vrea să-i impună prezenţa mea, ei, care nu se gândeşte decât să rămână singură cu el, să-şi rătăcească privirea într-a lui şi să-i mângâie mâna pe faţa de masă între farfuriile de pâine şi untieră.

O perfidă, o perfidă şi jumătate!

Îmi aştern pe faţă masca gravisimă.

– N-aş vrea să vă inoportunez, domnule director, şi pe urmă am foarte mult de lucru.

Fericit că-i dreg propunerea pripită, se agaţă de argument.

– Aşa-i, domnule comisar, unde mi-a fost capul!

Dintr-o dată, înţelegând că-i scap, individa încalecă pe calul de paradă; sau mai curând nu: pe cel de bătaie, fiindcă de el e vorba.

– Ce-ai spus, rămâne bun spus! tranşează frumoasa copilă. Îmi umflaţi capul cu problemele voastre de muncă. Haideţi acum să mâncăm, şi o să vă dedicaţi anchetei mai târziu! De altfel, n-o să vă apucaţi de ea în toiul nopţii! Am aflat că există o oră legală la care pot fi contactaţi cetăţenii!

Şi, dintr-o piruetă ne ia de braţ pe amândoi. În curtea poliţiei, Achille ne declară că, ţinând cont de ora efectiv înaintată, vom merge să mâncăm la *Coupe-Chou*. Miss Zouzou exclamă că-i convine ideea. Apoi, constatând că mă pregătesc să urc în Maserati al meu, începe să bată din picioare că vrea să meargă cu mine ca să-mi „încerce" maşina.

– Nu te deranjează? mă întreabă *the old man* pe gânduri; e o copilă, te rog să fii indulgent, domnule comisar.

– Plăcerea va fi de partea mea, presimt eu. Numai că trebuie să fac un ocol prin Neuilly, dacă nu vedeţi nici un inconvenient; nu va dura mai mult de douăzeci de minute.

– Între timp, eu am să alcătuiesc meniul, ne spune Mister Director; vă recomand vinete la cuptor şi friptură de berbec.

– Foarte bine, îl aprobăm noi, Frumoasa şi cu mine, într-un sincronism de duetişti americani.

– Bordeaux sau bourgogne?

– Şampanie! răspunde Zouzou în timp ce eu demarez.

Nu ne adresăm nici o vorbă. Gonesc ca un sălbatic la volanul maşinii mele în direcţia hotelului *Alizé*, ţinut de o fostă langustă de-a mea, Rita, originară din Antile, cu care am trăit câteva clipe de fericire. Întotdeauna are o cameră pentru mandea, această drăguţă amică. Şi când regulodromul ei e ocupat până la refuz, îmi îmi prumută dormitorul propriu care seamănă cu cabina lui Pierre Loti. Camera ei e plină de bizarerii erotico-maritime. Depeizare francă şi masivă! Cuceririle mele, pe care le aduc aici, se dau în vând după tot ce văd. Au impresia că fac dragoste în Noile Hébride sau la Papeet. Copularea e superbisimă când are loc sub auspicii fericite.

Frânez violent în faţa hotelului. Tot fără să scot o vorbă. Mă parchez rapid pe trotuar şi-i deschid portiera însoţitoarei mele. O asemenea docilitate, crede-mă, e o încântare. O fetiţă care ţi se supune fără să te plictisească protestând de formă şi invocând consideraţii tulburi cum că nu ar fi „rezonabil".

Îmi acceptă mâna pentru a se smulge din fotoliul capitonat cu piele somptuoasă al maşinii mele. O conduc spre *Alizé*. Rita e la recepţie, discutând despre viaţa termitelor cu un bătrân îmbrăcat de nevastă-sa într-o blană monstruoasă de iepure. Amica mea se comportă la înălţime. Ia o cheie de pe tablou şi mi-o întinde fără măcar să se uite la mine, de parcă aş fi locuit acolo. O asemenea comportare evită tranzacţiile meschine, jenante şi stingheritoare, preliminariile în măsură să-ţi taie apetitul.

Camera 24! O bag pe Zouzou în ascensor, pe urmă în camera tapetată cu hârtie pictată, reprezentându-i pe Paul şi Virginia trecând la treabă într-un decor de producţii hollywoodiene caramel.

Nu ţi-am spus că poartă un costum Chanel *wonderful*, pestriţ, în tonuri somptuoase de grej. Îşi scoate partea de jos *presto* şi o aruncă pe speteaza unui scaun şi se întinde pe pat de-a curmezişul, mersi! Nu

poartă dresuri! E o femeie de elită! Adevăraţi ciorapi pentru obsedaţi sexual. Draga de ea! Manifest un elan de gratitudine, poate chiar de dragoste! Şi trec la treabă ca o cătană, fiind ceea ce-şi doreşte şi ea. Să reprezinte slipul ei fin o problemă? Da de unde, hârşşt! Ai văzut ce-am făcut cu slipul ei fin? L-am sfâşiat. Tipa se propteşte bine şi eu îmi iau avânt! Ai zice *Panzerndivisionen* invadând Parisul în 40. Numai că eu nu fac zgomot; cel puţin la început. Apoi urmează legănarea valurilor seara pe Dordogne. Ce bucurii autentice există în lumea asta: simple, pure, aş zice chiar omeneşti, cum le-a dorit Creatorul.

Tipa o ia din loc, eu mă ţin după ea. *Cântecul Partizanilor* interpretat cât te ţin rărunchii, ca să audă toată trupa!

Gloria, gloria.

O clipă mai târziu îi prezint slipul devastat şi amândoi izbucnim în râs.

Atunci, ştii ce face? Dar să nu mai spui la nimeni că m-aş jena. Îl împătureşte, îl umflă puţin şi mi-l pune în buzunarul superior al vestonului, ca o batistă fantezi.

– N-a durat chiar aşa de mult cum mă anunţaseşi, rosteşte cu satisfacţie Bătrânu, care ne aştepta degustând un lichior aparitiv.

– Am operat cât am putut mai repede, domnule director: nu voiam să vă las să ne aşteptaţi.

VII

În plină tragedie. God save Béru.

Totul se petrece după cum urmează, imaginează-ţi. Debarc la Amsterdam a doua zi, sosind cu primul avion.

Taxi. Bum! În linie dreaptă spre birourile ţicnitului ăla bătrân de Hans Borgens, fiindcă sunt hotărât să joc cu cărţile pe masă. Omul ăsta e „creierul" afacerii pentru că a dat curs ameninţării noastre eliberând-o pe Berthe. Nu-mi rămâne decât să-l iau serios la întrebări ca să-l fac să-mi mărturisească ce intenţii a avut iniţial.

De ce argument să fac uz? Nu ştiu, dar contez pe climatul întrevederii şi pe spiritul meu de iniţiativă pentru a alege momentul cel mai propice.

Iată-mă în faţa imensului imobil care domină portul unde o parte a flotei lui se oglindeşte în apele murdare de păcură. Dar, nu mică mi-a fost mirarea când am zărit mai multe maşini ale poliţiei staţionate pe trotuar, şi o mulţime de sticleţi îmbrăcaţi în negru, cu mustăţi blonde şi obraji trandafirii, mişunând în holul îmbrăcat în marmură. Agăţ un poliţist tânăr, proaspăt absolvent, plăpând, crescut prea repede şi, după ce i-am prezentat legitimaţia pe care se etalează cu litere grase cuvântul internaţional ce figurează şi pe a lui, îl întreb în germană ce se întâmplă.

Tinerelul şovăie, se uită în jurul lui, apoi, constatând că nici unul dintre confraţi nu ne dă atenţie, îmi spune, foarte repede:

– Armatorul Hans Borgens a fost asasinat.

O simţisem. Uneori am asemenea flash-uri. Intuiţii subtile, dacă preferi. Descoperind această desfăşurare de forţe poliţieneşti, imediat m-am gândit că bătrânul ţicnit a fost rectificat. Ideea mi-a sărit în gât, îţi precizez. Nu în minte: nu, în gâtlej. Parcă mi s-ar fi pus un nod.

– În birourile lui?

– Da.

– Dar era totuşi bine păzit! obiectez eu.

– Nu tocmai suficient, după cum se vede, îmi răspunde pertinent tânărul şobolan blond.

Ia uite, e plin de coşuri roşii în jurul gurii! Probabil că nu face dragoste destul individul ăsta. Acnee, dulcea ta privire se voalează!

– Şi cum a fost ucis? continuu eu.

Poliţistul în devenire reacţionează:

– Întrebaţi-i pe superiorii mei, n-am calitatea să vă informez.

Îi adresez un surâs.

– De ce să ţii sub tăcere ceea ce în câteva minute va fi amplu comentat la radio, la televizor peste câteva ore şi în ziare în după amiaza asta?

– Sunteţi poliţist, domnule, prin urmare ştiţi că noi nu putem vorbi, ripostează tipul plin de coşuri.

– Ceea ce complică lucrurile e că toate comentariile în chestiune vor fi făcute în olandeză, iar eu am defectul de neiertat că nu vorbesc această minunată limbă, atât de muzicală.

Îi fac complice cu ochiul.

– Sunt însărcinat cu o misiune oficială: trebuia să-l interoghez pe domnul Borgens în legătură cu un comandant de cargou care a avut nişte neplăceri cu autorităţile franceze.

Privind în altă parte, adaug:

– Imediat mi-am dat seama că sunteţi un intelectual şi că trebuie să vorbiţi mai multe limbi. Mulţumesc pentru înţelegere. În ce fel a fost asasinat bietul Borgens?

– I s-a zdrobit capul cu un aparat video, răspunde foarte repede interlocutorul meu.

Apoi, de parcă l-ar fi îngrozit confidenţa făcută, mă salută cu trei degete duse la chipiu şi se îndepărtează.

Tantonio al tău, se mută puţin de pe un picior pe altul, ceea ce face bine la testicule, după care îşi vede de drum. Nu merita osteneala să mă arăt la punctul de comandă al bătrânului Borgens unde riscam să incit curiozitatea colegilor mei olandezi.

Iată-mă în acelaşi timp decepţionat şi intrigat. Ciudată relansare a acestei blestemate de afaceri, nu? N-am să aflu cu una cu două adevărul asupra uneltirilor puse la cale împotriva madamei Berthe. Asasinatul lui Borgens să aibă vreo legătură cu răpirea Balenei şi cu uluitoarea ei prestaţie?

Iată-mă strâns cu uşa. Să anchetezi într-o ţară a cărei limbă n-o vorbeşti nu-i „evident", cum s-au obişnuit toţi să vorbească acum. *Evident!* Unul dintre acele cuvinte banale care plutesc în toate conversaţiile fără să le conducă nicăieri.

Hoinărind pe cheiurile pline de socoteli enorme pe care coana Bérurier n-ar fi în stare niciodată să le sufoce cu fesele ei, găsesc un început de rezolvare a situaţiei. Ea se numeşte Mathias. Roşcovanul, superdotat profesional, vorbeşte vreo douăzeci de limbi, printre care şi olandeza, am avut dovada cu câteva zile în urmă când a venit la Amsterdam să-mi facă un bis la marea arie din *Rainbow Warrior*. Tipul âsta când pleacă în concediu ia cu el o metodă Assimil şi, în vreme ce progeniturile lui se dezlănţuie prin preajmă, iar consoarta îl bate la cap, el învaţă tailandeza, gujarati, turca sau letona şi la întoarcere e capabil să citească aceste dialecte şi să le vorbească la fel de bine ca franceza. Un fenomen, ce mai!

Un oficiu poştal îmi oferă, pentru un timp foarte scurt şi la un preţ modic, vocea lui inestimabilă. Îl rog să nu dea imediat drumul producţiei celui de al şaptesprezecelea îngeraş al lui, ci să vină de urgenţă la Amsterdam. Mereu la ordine, îmi promite că va sosi în cursul după-amiezii, chiar dacă ar fi trebuit să treacă pe la Polul Sud ca să mă întâlnească.

Satisfăcut mă duc la hotelul unde am stabilit să ne vedem; achiziţionez o cameră cu baie şi încep prin a mă întinde pe pat, îmbrăcat cum sunt, fără să-mi scot nici măcar vestonul sau încălţările. Îmi place la nebunie să gândesc într-un pat necunoscut. Cu mâinile sub ceafă, mă servesc de plafonul alb ca de un ecran pentru a proiecta diferitele secvenţe ale afacerii.

– Toate astea nu-s serioase, murmur eu. Se ascunde ceva pe aici. Puţin le pasă lor de Berthe-grăsana. Dacă au pus-o să se culce cu un

echipaj întreg, în cazul Balenei, pare mai mult o mistificare, o glumă proastă. N-au procedat aşa din sadism. Oamenii aştia au alte preocupări. Iar acum, moartea bătrânului scrântit în staulul de la etajul douăzeci şi cinci, cu capul zdrobit de un aparat video!

Ochii mi se închid asupra acestor mistere vaporoase. E frânt de oboseală, artistul. Ţi-am zis că după dineul de la *Coupe-Chou*, Zouzou a pretextat o mare oboseală ca să fie condusă la ea acasă repede şi degrabă? Bătrânul, decepţionat, m-a rugat s-o însoţesc eu, ceea ce am făcut până la cinci dimineaţa, într-un apartament elegant ca un sipet de bijuterii de la Cartier.

De data asta, ne-am pus la ţinută de înot, micuţa şi cu mine, şi ne-am părăsit mutismul pentru a intona dansuri tiroliene sub lună. *Dialogul Carmelitelor* merge o vreme când faci amor, dar nu trebuie să abuzezi.

*
* *

În încăperea din spate a buticului meu, îmi spun „Măi să fie, uite că am început să sforăi", fapt care-mi tulbură panseurile biscotte mi se pare teribil de idiot. Parcă aş fi un moşulică în faţa vetrei, după paharul de rachiu. Ceea ce mi-aduce aminte de bunicul meu în acest exerciţiu periculos, Doamne! De fiecare dată credeam că avea să se sufoce, străbunul. Felul în care fluiera după o lungă perioadă, la fel ca motorul unui avion vechi. Rateuri, râgâieli neexpectorate, groaza unui piston care pistonează în gol. Nările lui pierdeau altitudine. Eram sigur că se prăpădeşte bătrânul; că o să cadă, lovit de apoplexie. Şuiera slab, subţirel, subţirel, în cascade, în salturi, după opriri interminabile. Şi apoi, se lansa din nou într-un soi de nechezat revigorant. Ca un armăsar, ai fi putut să juri. Alergând prin prerie într-o dimineaţă nebună, adulmecând varza. Culegea tot oxigenul din încăpere în foalele lui de Verdun, dragul de el. Un monstru respirând ca după un nor înecăcios de pirită, în 917, care te băşica. Reîntoarcerea la viaţă. Avionul începea iar să toarcă şi să ia înălţime. Mi se ridica o piatră de pe inimă. Aveam impresia că se produsese un miracol şi-i mulţumeam copilului Iisus că-i curăţise bunicului gâtlejul de mucoase, în extremis.

Deci, îmi spun că am început să sforăi. Încerc să mă controlez. Când dormi, nu-i prea comod. Şi atunci, bag de seamă că-i vorba de telefon. Aparatele din zilele noastre nu mai sunt echipate cu sonerie ci cu un sforăitor. Ceea ce-i dizgraţios pentru om, devine elegant pentru tehnica avansată.

Casc mai să-mi avariez suspensia şi întind o mână nesigură spre receptor.

O voce anonimă, afectată, retribuită, mă anunţă că: „Domnul Mathias e la recepţie, domnule."

Să urce!

Mă aşez pe marginea patului. Ceasul meu pretinde că ar fi ora şaisprezece şi douăzeci şi nouă de minute. Cum n-am nici un motiv să-i pun cuvântul la îndoială, accept prevestirea şi mă duc să-i deschid Roşcovanului. Printre toţi blonzişorii de pe aici, în patria lui Van Gogh, Ruginitul va trece neobservat.

Intră într-un costum *prince of Walles* în tonuri maronii asortat cu pielea lui arămie.

Pare îngrijorat.

– Spuneţi-mi, domnule comisar, s-ar părea că treburile merg cam rău, nu?

Îmi întinde un ziar răsucit ca un sceptru. O foaie de pe aici, cu un titlu idiot pe care ţi-l dau cadou.

Ce-o fi înţelegând prin asta laureatul ultimului premiu Cognacq?

– Ce merge rău, Înflăcăratule?

– Pentru Bérurier.

Îmi desfăşoară tablele legilor. Pe prima pagină, un titlu şi două ilustraţii. Prima reprezintă fotografia lui Hans Borgens, luată pe timpul cireşilor; a doua, un desen înfăţişându-l pe Alexandre-Benoît Bérurier. În afara pozelor, articolul rămâne orb pentru mine.

– Nu-mi faci un rezumat, ţapule? nu înţeleg graiul de pe aici.

– Armatorul Borgens a fost asasinat în dimineaţa asta de un bărbat al cărui portret robot se vede aici.

– Béru?

– Aşa s-ar părea. Cu atât mai mult cu cât articolul precizează că

poliţia cunoaşte identitatea asasinului şi că ar fi vorba de o personalitate din Franţa.

Mă lovesc cu pumnul drept în palma stângă. Aiuritul. Asta-i vendetă curată! Ce puseu de furie l-o fi adus la Amsterdam şi l-a mânat spre armator? Să-i zdrobească tărtăcuţa cu un aparat video, e în stilul lui! Celălalt l-o fi luat probabil peste picior, iar el i-a spart capul, nebunul!

Mă aşez din nou pe pat.

– Ia un loc şi tradu-mi şi mie blestematul ăsta de articol, Mathias!

Se execută imediat. Să ştii că citeşte olandeza cum citeşti tu preţurile mărfurilor! Un fenomen!

În articol se relatează cum că *this morning*, la ora deschiderii birourilor, un bărbat i-a telefonat domnului Hans Borgens pentru a-i cere să fie primit de urgenţă. Armatorul a acceptat şi individul şi-a făcut apariţia puţin mai târziu, un francez gras care nu vorbea nici o altă limbă în afară de a lui. A fost introdus la domnul Borgens. Întrevederea a durat puţin: cel mult zece minute, potrivit declaraţiilor funcţionarilor. Apoi bărbatul voluminos a ieşit din birou ca un nebun, trântind uşa.

„Secretarele" lui Borgens au avut nişte presimţiri rele şi au vrut să afle ce-i cu şeful lor. Dar acesta n-a răspuns. Uşa biroului nedeschizându-se decât din interior, graţie unui sistem de securitate deosebit de sofisticat, a trebuit să fie alertată firma care-l instalase. Unui tehnician i-a trebuit mai mult de o oră să deschidă uşa. Şi atunci a fost descoperit armatorul mort, cu craniul zdrobit. Poliţia a întocmit şi difuzat imediat portretul robot al asasinului. În momentul în care ziarul era sub tipar, s-a aflat de la autorităţi că identitatea lui era deja cunoscută şi urma să fie dezvăluită la momentul potrivit. Era vorba de o personalitate politică franceză care făcuse recent o călătorie la Amsterdam în interes profesional.

Individul a încercat, imediat după crimă, să ia avionul pentru a se întoarce în Franţa. Dar portretul lui robot fusese difuzat şi poliţia de pe aeroport l-a interpelat şi ascultat. Dar, chiar de la începutul interogatoriului, bărbatul i-a făcut k.o. pe cei patru poliţişti prezenţi în încăpere şi a fugit pe fereastră. Un poliţist a tras în el şi l-a rănit, pentru că au fost găsite urme de sânge. Imediat s-au constituit baraje peste tot, iar forţele poliţiei se află pe picior de război.

Incendiatul dă drumul ziarului.

– Asta-i tot, domnule comisar.

– E destul! Afurisita de Berthe! În ce belea groaznică s-a băgat prostul ăsta! Rănit! O fi grav? Cine poate să ştie... Iată-l pe fostul ministru hăituit prin Amsterdam ca un *outlaw*. Dar ce l-a apucat, mii de tunete! Nu avea un aer revanşard când l-am părăsit eu. Dimpotrivă. Părea aproape mândru de performanţele curvei lui! Dacă Grasu ar avea de gând să-i masacreze pe toţi mateloţii care au avut de-a face cu Balena s-ar declanşa o nouă Hiroshima.

Întrerup aceste stanţe pentru a telefona la el acasă, în speranţa că dulcea Carmen se mai află acolo şi ar putea să-mi lumineze lanterna (roşie).

Soneria zbârnâie îndelung şi mă pregătesc să închid când o voce lustruită cu rachiu îmi răspunde în cele din urmă.

– Da, cine-i acolo?

Cred că recunosc glasul admirabil a falsei doamne Bérurier.

– Carmen?

– Cine întreabă?

– Prietenul Sana, ştii, băiatul ăla frumos care a pus la cale tot scenariul.

– Mda, vă recunosc.

– Domnul Bérurier nu-i pe lângă dumneata, dragă copilă?

– Nu: a plecat în Olanda cu ţugul de noapte.

– Cum de l-a apucat aşa deodată s-o ia din loc?

– Ieri seară, eram la muncă, îl pompam pentru a treia oară şi aşa ceva vă recomand pentru maxilare, cu o mandrină ca a individului! I-aţi văzut monumentul clasat?

– Noi doi am făcut cunoştinţă în decursul unor şedinţe care n-au fost chiar aşa de delicate cum s-ar pretinde; şi?

– Şi, a primit un telefon care l-a scos din sărite, era mai să dea în fiert. S-a dus să vorbească din salon. Convorbirea nu se mai termina. Şi pe urmă, s-a întors şi mi-a zis: „Termină-mă rapid, fetiţo, trebuie să fac un dus-întors la Amsterdam pentru o urgenţă foarte urgentă. Dar mâine seară sunt înapoi, fii liniştită!" Mi-am terminat treaba, s-a îmbrăcat şi a

plecat; de atunci nu mai am nici o veste de la el. Credeţi că se mai întoarce azi?

– Bineînţeles că nu, mă tem că au dat peste el ceea ce se cheamă nişte evenimente neprevăzute supărătoare.

– Păcat, e un om de viaţă. Dă bătaie cu amorul şi kilul de vin roşu!

– Da, e o natură reconfortantă.

– Şi eu ce trebuie să fac?

– Rămâi acolo până la noi ordine şi continuă să joci rolul de soţie.

– Mă cam plictisesc singurică... Şi pe urmă ar trebui să mă duc la coafor să mă vopsesc; rădăcinile au început să se vadă negre, iar eu am acum părul castaniu roşcat...

– Operaţiunea asta mai poate să aştepte câteva zile, odihneşte-te, dragă, şi drege-ţi virginitatea.

Tipa izbucneşte în râs.

– Cu vătraiul domnului ministru, ca să-ţi regăseşti virginitatea ar trebui să faci băi jos cu lămâie până la sfântul-aşteaptă.

Ne despărţim.

Mathias mă întreabă din ochi.

– A primit ieri un telefon care a ţinut mult, şi ca urmare a acestui apel misterios, Grasu a sărit în trenul de noapte pentru Amsterdam.

Burta îmi ghiorăie de foame, am cam sărit peste mese. Dar lasă că am să mănânc la anul, deocamdată trebuie să-l găsesc pe prietenul meu şi e cu atât mai urgent cu cât e şi rănit!

– S-ar zice că ştiţi unde să mergeţi, remarcă Mathias, forţându-se să-şi potrivească pasul după al meu.

Ce-i drept, merg întins! Cu mâinile în buzunare, capul înainte, îngreunat de necazuri, dau bice.

Remarca Roşcovanului mă izbeşte în plin. Chiar ştiu încotro mă duc cu viteza asta? Eu nu, instinctul meu, da. Atunci, să-mi spună şi mie secretosul ăsta. Ascult? Încotro merge Antonio? În cartierul târfelor? Mersi, remarcasem şi de ce mă rog? De ce? Păi, fiindcă e singurul loc cunoscut de Bérurier. Am hoinărit multă vreme pe acolo. Străduţele lui cu vitrine apetisante şi inventar să te lingi pe bot, în mod fatal trebuie să

atragă specia de porc lubric. Nu mi-a mărturisit numai ce Carmen, ea, o prostituată: pentru Béru amorul şi kilul de vin roşu fac împreună casă bună! Hăituit, rănit, îi trebuie un refugiu. Un locşor discret unde să se poată ascunde şi să aştepte desfăşurarea evenimentelor; să încerce să-mi dea de veste, asta-i sigur. Mă obsedează un posibil punct de ancorare: studioul prostituatei franţuzoaice, care m-a orientat spre Marika şi care a ieşit în pragul uşii ca să mă acopere de injurii *made în France*. Nu numai că-i trebuie o ascunzătoare nefericitului meu de hiperîncornorat, dar în egală măsură are nevoie să discute cu cineva pe limba lui, fiindcă alta nu cunoaşte. Zdrahoana de pe la noi trebuie că i-a venit în minte lui Alexandre-Benoît în decursul momentelor critice prin care trece.

– Da, Mathias, aşa-i, ştiu unde să merg.

Bun, iată cheiul. Găsesc imediat casa Ninettei. Perdelele sunt trase şi nici o luminiţă nu străluceşte în spatele lor. E cu vreun „client" timid care preferă să facă dragoste pe întuneric?

Aşteptăm o bucată de vreme, măsurând frontul de prostituate. Ruginitul trebuie că-i stacojiu, dată fiind pudoarea lui exagerată, dar nu-i transpare nimic pe faţa de culoarea florii-soarelui. Trage cu ochiul la frumuseţile care se oferă masculilor în călduri şi pleoapele îi palpită, glota i se ridică şi i se lasă, iar buzele i se usucă. O hindusă somptuoasă, într-un sari verde şi roşu îl fascinează în mod deosebit. Ce-ar mai înşela-o el pe nevastă-sa! S-a săturat ca toate copulările matrimoniale să se soldeze cu un frunct! I-ar plăcea şi lui să facă dragoste relaxat; să nu sară ca un păstrăv înainte de a se elibera pentru a evita un plod în plus! Să nu mai strănute în batistă, poate că o fi mai politicos, dar aşa ceva nu-ţi satisface simţurile.

– Dacă vrei să te culci cu bunicuţa asta frumoasă, pot să-ţi ofer eu distracţia, îi spun.

Se sufocă.

– Oh, domnule comisar! Eu sunt un om însurat!

Aşa-i, e însurat.

– Cum vrei, iepuraşule.

Mă întorc în faţa vitrinei franţuzoaicei recalcitrante. Tot închis.

– O fi ziua ei liberă? îşi dă cu presupusul Mathias.

Îţi aduci aminte de cel de-al şaselea simţ al meu?

Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai convins că Maiestatea sa, hăituită, a venit să caute adăpost provizoriu la compatrioata lui. Atunci, intru în imobil şi bat la uşa demoazelei.

Linişte.

Încep să bat atunci într-un mod deosebit, adică interpretez la percuţie cântecul drag al lui Béru *Les Matelassiers*.

Nici un rezultat. Atunci, la bolile grave remedii serioase: vino încoace sesamule.

Cric, crac, croc!

Dacă binevoiţi să vă daţi osteneala şi să intraţi.

Regăsesc studioul cu parfumul lui care insultă nişte nări subtile, toate prostioarele pseudodecorative şi pe locatara însăşi.

E întinsă pe canapeaua ei de lucru, legată fedeleş şi cu gura astupată în aşa fel cum numai un mare profesionist ar fi putut opera. Privirea i-a rămas liberă şi furia pe care o conţine ar putea motiva şarja cavaleriei lui Reischoffen.

Îi adresez un semn prietenos şi trec în a doua parte a încăperii care serveşte de bucătărie şi sufragerie. O masă întunecată ocupă întreaga suprafaţă. Ce şoc! E vorba de Bérurier, neînsufleţit, sângerând. E palid, cu gura larg deschisă ca un mort sau ca o broască, cu pleoapa incomplet închisă. Ne lăsăm în genunchi de o parte şi de alta a lui, Mathias şi cu mine, iar mâinile noastre se întâlnesc pe pieptul lui Alexandre-Benoît precum spadele intimilor lui Cezar, în trupul acestuia din urmă.

Inima a rămas în gardă. Îi dau la o parte vestonul şi descopăr cămaşa imensului meu prieten muiată de sânge. Glonţul poliţistului trebuie că i-a stors un litru de must.

Mathias, care a făcut studii medicale, printre altele, îl dezbracă pe Béru pentru a-i examina rana mai îndeaproape.

Face o grimasă.

– Sub omoplat, la câţiva centimetri de inimă, domnule comisar. Trebuie transportat de urgenţă la reanimare.

Mă ridic în picioare.

– E sfârşitul lumii dacă-l spitalizăm.

– Dacă n-o facem, moare! Viaţa e alegerea celui mai mic rău.

„Asta-i luată de la mine" îmi trece prin cap, fiindcă ţin la proprietatea mea literară.

Copleşit, mă întorc spre târfă şi-i scot legătura de pe gură. Imediat începe să urle. Urgent îmi lipesc mâna de moara ei care macină prostii.

– Fă linişte, că altminteri îţi pun din nou botniţa.

Tonul, privirea, gestul meu brutal o îndeamnă la prudenţă. Printr-o clipire de pleoape îmi dă de ştire că va fi cooperantă.

Îmi retrag palma.

– Înainte de a merge mai departe, frumoaso, uite aici!

Şi-i arăt eterna mea carte de vizită profesională care din fericire e băgată într-un plastic, bătrâne, pentru că altminteri ar semăna cu un chewing-gum gata mestecat.

– Tu eşti franţuzoaică, fata mea. Îţi cer să-ţi aduci aminte şi să-ţi ajuţi ţara. Se întâmplă nişte lucruri de o maximă importanţă şi avem nevoie de discreţia ta.

Mă întrerup, pentru că Mathias e pe cale să sune la un spital, cu cartea de telefon în mână. Vorbeşte pe păsăreşte pentru a cere de urgenţă o maşină echipată cu material de reanimare. Apoi închide.

– I-a slăbit pulsul, mă informează el, crispat.

– Roagă-te! îi poruncesc, fiindcă eşti credincios şi ştii cum s-o faci. Asociază-mă şi pe mine rugii tale.

Apoi, mă adresez femeii desfăcându-i legăturile:

– Eşti de acord să-mi povesteşti tot în legătură cu rănitul? Suntem gata să te ascultăm.

Dă din cap că da.

– Atunci, dă-i drumul, zi-i!

– Ce?

– Tot: cum a sosit, ce a spus, ce a făcut?

– Ce-a făcut, vedeţi bine! se burzuluieşte prostituata.

– Te ascult! mă impacientez eu. Vorbeşte repede că trebuie s-o ştergem mai înainte de sosirea brancardierilor.

– Păi, grăsanul ăsta a venit aici. Am crezut că-i un client. Totuşi mi s-a părut cam bizar. Vorbea ca unul degerat. Mi-a zis că era francez

şi că ştia că şi eu sunt franţuzoaică. Avea nevoie de ajutor pentru că dăduse peste el un necaz monstru şi chiar se trăsese în el ca într-un iepure. Şi-a descheiat haina. Sângele şiroia. Am început să urlu. Atunci m-a trântit cu un pumn sălbatic în ciuda stării lui de slăbiciune. Până să-mi revin în simţiri el mă şi legase. Părea din ce în ce mai pierit. Mi-a spus: „Iartă-mă, dragă, dar crede-mă, n-am făcut absolut nimic rău. Mi-au dat plasă cât ai clipi; trebuie să scap. Ai precis o băutură care să-mi dea viaţă, nu?" A trecut după paravan şi am auzit un zgomot puternic: se prăbuşise ca un bou la abator.

– Ţi-a spus că n-a făcut nimic? insist eu.

– Da.

Femeia reflectează şi afirmă:

– Părea foarte sincer.

– Mulţumesc. Noi am plecat. În curând se vor arăta poliţiştii; să le spui că tipul a venit aici pentru că a văzut înscrisul din vitrină. „Aici se vorbeşte franţuzeşte." Era grav rănit, ţi-a cerut ajutorul şi pe urmă s-a prăbuşit. Nu pomeni nimic de pumnul tras şi de faptul că te-a legat. Cât despre telefonul la spital, cum tu nu vorbeşti bine olandeza, ai rugat un trecător să cheme salvarea. La revedere, micuţo, şi spor la încasări.

Chiar în clipa în care am dat colţul pe chei a apărut şi ambulanţa cu sirenele dezlănţuite până la fund: „Sfinte Alexandre şi sfinte Benoît n-o faceţi pe proştii: salvaţi-l pe Béru. Amin!"

VIII

Nimic nu-i ca acţiunea, tăcerea şi frica.

Doi inşi vorbeau la televizor. Unul îl intervieva pe celălalt. Întrebatul lua un aer teribil de pătruns, de parcă ar fi fost convins până în rărunchi că tot ce trăncănea el era de cea mai mare importanţă.

– Ce spune? îl întreb pe Mathias.

Roşcovanul ascultă un moment.

– E un mare scriitor olandez. Vorbeşte despre moarte.

– Înseamnă că emisiunea e pe terminate. Va mai adăuga ceva bine simţit şi totul se va sfârşi printr-un plan fix, ca să se prelungească rezonanţa; moartea e ultima întrebare pusă intervievaţilor.

N-am mai aşteptat să se confirme pronosticul meu şi i-am rupt gura geniului olandez. Pe urmă, am ridicat telefonul şi am sunat la Elysée.

Nu se obişnuieşte ca un simplu comisar să poată vorbi cu preşedintele Republicii. Un concurs de circumstanţe fericite şi puternica mea personalitate îmi permit totuşi să obţin această favoare.

Mi se face rapid legătura cu Cezarul şi vocea lui mângâietoare ca a unui vânzător de covoare angro îmi e decernată la ordinea zilei.

– Ce vânt bun, dragă prietene?

– Mai curând un taifun, domnule preşedinte.

I-am relatat cât am putut mai concis ultimele peripeţii din afacerea Berthe Bérurier. Monarhul mă ascultă cum ascultă un preot în confesional toate mizeriile omeneşti, tăcut, păstrându-şi reacţiile pentru mai târziu.

Şi ele vin, fără strălucire, pe un ton uni:

– Doamne, că prost inspirat am mai fost să-i ofer un portofoliu obezului ăla supărător. Nu suntem suficient de prudenţi faţă de sanguini, San-Antonio. Îi crezi cumsecade şi când colo dai de dracul. Înclinaţia

lor faţă de iahnia de fasole inspiră încredere, dar flatulenţa lor e nocivă. Deci, iată-ne cu un nou scandal în cârcă. Fostul meu ministru, criminal. Ne aflăm într-o situaţie foarte critică.

– Exact, domnule preşedinte: trebuie să luăm nişte măsuri!

– Ce măsuri, comisarule? Olandezii ăştia care arată ca nişte tâmpiţi la volanul maşinilor cu remorcă pe drumurile noastre, sunt cei mai daţi dracului din toată Europa. Dă-ţi seama ce au să se mai distreze!

– Domnule preşedinte: Bérurier e victima unei monstruoase maşinaţii. Am să mă fac luntre şi punte ca s-o demonstrez, dar am nevoie de puţin timp. Interveniţi la cele mai înalte nivele pentru ca presa olandeză să fie redusă la tăcere.

– Glumeşti, comisarule. Nici o presă dintr-o ţară liberă nu poate fi redusă la tăcere.

– Pentru bunul mers al anchetei, se poate ţine secret numele asasinului prezumtiv al acestui armator! Ne vând destule olandezii, nu-i aşa? Din Noua Zeelandă importăm oi; de la ei probabil că televizoare, cacao, respectiv brânză de Olanda. Să le punem cheia pieţii în palmă!

Cuvinte care depăşesc limita, intonaţii impertinente. Preşedintele să supără dintr-o dată şi începe să ţipe cu o forţă de intensitatea cinci.

– Ce părere ai, comisarule, ai să-mi dai acum lecţii prin telefon cum să conduc ţara?

– Vă aduc doar la cunoştinţă gândul meu, domnule pre...

Mi-a şi trântit telefonul în nas.

Roşcovanul nu-şi crede urechilor.

– Ce-o să faceţi acum, domnule comisar?

– Dacă eu „n-am să fac", cine altul „va face", Roşcovanule? Îi dădeam un sfat lui Nero (nici cald, nici rece). Se învârteşte ca un monarh printre yes-men-ii lui. E linguşit, lins, uns. Puţină pomadă pe aici, Excelenţă. O limbuţă pe dincolo, dacă permiteţi. Fir-ar al naibii!

– Păcat! Iată-vă bruiat, acum! mă deplânge excelentul meu colaborator.

– Câteodată te mai iei în beţe chiar şi cu preşedintele Republicii, Mathias; ajungi în dizgraţie, soarta oricărui favorit. Esenţialul e să dea curs cererii mele.

– Mai speraţi încă?

– Sunt sigur că e pe cale să acţioneze, e interesul lui. Întotdeauna trebuie să laşi interesul altora să treacă înaintea celui al tău dacă vrei să contezi pe cei din jur. Acestea fiind spuse, să nu ne facem iluzii: trebuie să câştigăm douăzeci şi patru de ore, atâta tot, e rândul nostru să acţionăm.

– Aveţi vreun plan?

– Unul singur, ar fi prea frumos, Ruginitule, din păcate am mai multe.

Torn două pahare cu whisky tare pentru a ne mai biciui puţin. Aşezat în fotoliu, cu picioarele pe pat (excelent pentru circulaţie), demarez.

– Dacă soţia mea v-ar vedea cu pantofii în pat... nu se poate abţine să nu remarce Mathias cu un frison de groază.

Şi adaugă:

– Ce-i drept, suntem la hotel.

Reflecţie eminamente franceză. La hotel, noi ăştia Martin, Dupont, putem să ne suflăm nasul în faţa de masă, să ne depunem mucii pe abajur şi să ne lustruim încălţările cu draperiile de brocart, ca să nu mai vorbim de ţigările strivite pe mochetă!

– Formulez mai multe ipoteze, îi spun celei mai în vârstă dintre grijile mele, vom începe, prin urmare, cu prima.

Noaptea, toate oraşele se aseamănă dacă le priveşti de sus; fie că eşti la Helsinki sau la Abu-Dhabi, aceeaşi abundenţă de lumini, întretăiate la distanţe regulate de căile principale mai luminoase ca restul.

În picioare, în faţa ferestrei din camera mea, aştept veşti de la Ruginit. Îmi muşc zăbala şi căpăstrul fiindcă, pentru un om de acţiune (şi obligaţiune) cum sunt eu, nimic nu poate fi mai constipant decât imposibilitatea de a acţiona singur. Tot ce fac ceilalţi, de fiecare dată mi se pare aleatoriu şi susceptibil eşecului, pe când de mine sunt sigur.

Mă încurcă limba! Cum ai vrea să iei la întrebări un portar, un şofer de taxi, un măturător!

Ce-i drept, olandezii mai rup câte o limbă ca oamenii pentru a încerca să compenseze idiomul lor, dar nu poţi câştiga simpatia unui individ decât vorbindu-i direct pe înţelesul lui.

Aşa că, încep să număr luminile Amsterdamului, ca să-mi treacă timpul. Când ajung la trei milioane şase sute patruzeci şi nouă de mii şase sute treizeci, crezând că am greşit, o iau de la capăt. Şi pe urmă, în fine, începe să sune telefonul şi dau fuga să-i răspund lui Mathias.

Fiindcă el e.

Nu poate fi decât el, fluorescentul meu drag.

– Merge treaba, domnule comisar, exultă preţiosul meu colaborator. Mi-a dat întâlnire la *Miss Victis*, un bar şic de pe Mandibüle Ktackziboume.

– Când?

– Peste o oră.

– Perfect. Să mi-o manevrezi întâia, Blondinule; contez pe tine.

– Puteţi conta!

Închid telefonul.

Iată-mă pufnind, aproape nechezând de nerăbdare. Acţiunea! Draga de acţiune! O vreau, o doresc. Acţiunea înseamnă mişcare, deci e opusul morţii, deşi uneori te duce spre ea.

Scotocesc prin bagajele mele, deschid fundul dublu al valizei şi selecţionez un material deosebit. Cap rece. Termolactil! Metodă. Mă pregătesc de asalt. Dacă plesneşte sau se sparge, cu atât mai rău.

Mi-am pus harnaşamentul pe mine. Ca la carte.

Îl întreb pe portar unde se află cartierul Mandibüle Ktackziboume. Apoi îmi scot maşina închiriată din parchingul hotelului. O Saab neagră scarabeu ca aspect.

Circulaţia e pe cale de a se mai domoli în Amsterdam unde plouă cu marinari, trebuie să ţi-o repet, cum plâng eu. Îmi iau nişte repere şi descopăr fără nici o greutate barul *Miss Victis*. E pe colţ, liniştit, cu faţada lăcuită în negru şi firma în englezeşte cu litere albe. Geamurile sunt mate şi agrementate cu motive romantice. Cercetez împrejurimile şi-mi opresc alegerea de mari serate asupra unui loc de staţionare care-mi permite să observ cine vine şi cine pleacă. Problema aceasta fiind rezolvată, mă pitesc în spatele volanului ca să mă fac cât mai puţin vizibil cu putinţă. Trebuie să aştept şi să casc ochii. Simt, ştiu că se va întâmpla ceva. O doresc! Prin urmare, se va întâmpla ceva.

Mă uit la olandezii care se întorc pe la casele lor delicate. Oamenii ăştia au simţul confortului hipertrofiat. Le place să locuiască în nişte sipete, moi, elegante, pline de flori, capitonate. Cu huse peste ceainice şi chiar peste oul fiert. Foc în şemineul din fiecare salon. Perniţe, pompoane. Peste tot te crezi ca în loja lui Sarah Berhardt. Îşi cocoloşesc prostia, dacă mă înţelegi. O răsfaţă.

Minutele trec.

Mă gândesc la Béru, ciuruit pe un pat de spital. Sper ca preşedintele să fi făcut toate demersurile şi să fie bine îngrijit. Să fie salvat.

După o jumătate de oră, apare o maşină, un BMW mare, albastru cu trei persoane la bord. Caută un loc. Mai înainte de a-l găsi, din maşină coboară un bărbat. Îl recunosc: e vorba de unul dintre zbirii însărcinaţi să vegheze asupra securităţii răposatului Hans Borgens, albinosul îndesat şi palid, cu nasul spart, şi urechile de cuţitar.

„Straşnic, straşnic" mă bucur eu în Ford-ul meu interior; „Oh! La la! Se potriveşte admirabil!"

Individul pătrunde în *Miss Victis*. BMW-ul găseşte în cele din urmă un loc în faţa porţii de serviciu şi se înţepeneşte acolo. Ocupanţii rămaşi în interior nici nu clintesc.

Se scurg vreo cincizeci de minute; Nasul-spart iese din *Miss Victis*. Şoferul de pe BMW semnalizează printr-un uşor claxon, pentru a-i atrage atenţia, şi banditul se întoarce la bază. Imediat după aceea, secretara, cu popoul pătrat şi tenul gălbejit, părăseşte vehiculul, pentru ca, la rândul ei, să intre în bar. Ţin să te previn că Mathias cu ea avea întâlnire.

Vine rândul celebrului comisar Cent Ans să treacă la acţiune. Promptitudine şi sceleraţie, cum mai spune încă Alexandre-Benoît I, zis Grasu, regele proştilor pe linie ereditară.

Scot din buzunar un mic aparat cât un spray de poşetă pentru excelentul motiv că n-am decât unul. Cobor din maşină, îmi ridic gulerul impermeabilului şi, cu un pas nonşalant, mă îndrept spre BMW-ul albastru. Ajuns în dreptul lui, îmi rotesc periscopul de jur-împrejur. Cu un gest rapid, deschid portiera din spate şi, ţinându-mi respiraţia pulverizez din belşug interiorul vehiculului. Unul dintre cei doi bărbaţi aşezaţi în faţă dă să iasă şi deschide uşa; cu o lovitură de şold îl trântesc înapoi,

fără menajamente. Dar mai are timp să tragă un urlet înainte de a adormi, biscotte, imaginează-ţi că degetele i-au rămas la exterior. Exact pe jumătate, dar reţine, fără degetul mare. Arată haios aceste patru gheare care se văd în afara maşinii.

Închid portiera din spate, după o nouă pulverizare ca să fie să se găsească. O invenţie de-a lui Mathias, acest gaz soporific. O inhalare puternică a lui şi dormi două ore ca un senator într-o sesiune de noapte. Heruvimii fac nani frumos, umăr lângă umăr. Fiind mai curând perfecţionist de felul meu, le sparg cele două pneuri de pe dreapta, după care, mă întorc liniştit la maşina mea.

Prima parte a operaţiunii e îndeplinită fără bavură. Un cuplu trece prin faţa BMW-ului fără să acorde nici o atenţie celor doi adormiţi.

În aşteptare, dau drumul la motor, pentru a putea demara în trombă.

Încă zece minute şi uşa barului *Miss Victis* se deschide şi apar secretara împreună cu Mathias.

Ce vorbesc între ei? N-am nici cea mai mică idee. Tipesa trage cu ochiul spre BMW, aşteptându-se probabil să-şi vadă amicii intervenind. Cum nimic nu se întâmplă, o apucă spre o stradelă pustie, escortată de Mathias. Aruncă priviri furişe peste umărul lui. „Ce naiba, îşi zice draga de ea, ce-or fi făcând nebunii ăia!"[1]

Atunci, încă o dată domnia mea intră în pistă.

Demaraj fulger. Ajung în dreptul cuplului. Frână bruscă, ies din maşină. Cătuşele! Dacă ai vedea aşa ceva, Eva! Ar trebui să se organizeze un concurs de punere a cătuşelor la poliţişti. Mereu numai concursuri de tir, stil Buffalo Bill, te plictiseşti! Niciodată de cătuşe! Câştigă cel care le pune cel mai repede unei persoane care nu se aşteaptă. Tehnica mea? Jură-mi că n-ai să mai spui la nimeni! Juri? Ştiu că n-ai să te ţii de cuvânt, dar puţin îmi pasă. Păi, hai să-ţi explic. Ceea ce-i indispensabil pentru a închide brăţările cu cremalieră constă în a avea cele două mâini ale persoanei în cauză la dispoziţie: la înălţime potrivită, apropiate, totul în regulă. Îţi reprezinţi cum trebuie, nu? Te arunci spre individ, o cătuşă

[1] Cert, toate astea şi le spune în olandeză, ceea ce atenuează intensitatea, dar n-o nelinişteşte mai puţin. San-A.

fiind gata pregătită în mâna dreaptă. Îl ameninţi cu pumnul stâng. Surprins, ce face el? Îşi ridică braţele pentru a-şi proteja mutra. Atunci, tu profiţi că-şi ţine garda sus şi clic! Una!... Încă un clic! Şi a doua! Am să-ţi arăt într-o zi când ai să treci pe la mine să dai pe gât un pahar, dragă.

Pe secretara gălbejită o neutralizez în mai puţin de două secunde. Mathias a şi deschis portiera din spate şi o împinge în interior. Urcă alături de ea. Îmi reiau locul. Individa se saltă pentru a privi prin luneta maşinii.

– Nu, frumoaso, îi arunc, nu-i mai aştepta să-ţi sară în ajutor: cei doi ticăloşi dorm ca nişte pisoi într-un coşuleţ.

Apăs acceleratorul şi gonim în lungul bulevardului.

– Controlează poşeta cucoanei, îi ordon lui Mathias.

Acesta ia săculeţul de piele pe care fata îl purta agăţat de umăr şi-i face cu glas tare lista inventarului.

– Un ruj de buze; o pudrieră... (trece un timp), dar conţine piper măcinat; o cutie de tampaxuri, foarte grea, pentru că în interiorul ei se află un pistolet extraplat; o brichetă – nu, e vorba de un pulverizator –, un pachet de ţigări marca Marlboro... Stai aşa... Printre ţigările în chestiune se află două ţevuşti care, presupun, trebuie că aruncă săgeţi otrăvite; o trusă de chei. O mapă cu actele de identitate. Domnişoara se numeşte Elsi Van Tauzensher, născută la Fromtobock, domiciliată...

Nu mai ascult. Morişca mea de farse se ambalează. E foarte bine că o avem la dispoziţie pe individă; dar unde s-o duc pentru a-i putea înregistra confidenţele în linişte? În maşina asta, suntem cam înghesuiţi. Să mergem la ea, e prea riscant. Nu ştiu dacă trăieşte singură, şi în afară de asta membrii echipei ei ar putea să vină s-o viziteze.

Mathias mă întreabă:

– Ce facem cu bazarul ăsta al ei, domnule comisar?

– Bagă-l în buzunarele tale, băiete. În orice caz, intenţiile urâtei erau clare: cu un asemenea tacâm complet ar fi putut să-ţi facă felul.

Îmi continuu drumul, traversând foburgurile Amsterdamului. Curând ieşim pe blânda câmpie olandeză, plată ca discursul unui ofiţer

superior. E decupată cuminte în dreptunghiuri, şi pe fiecare se află o casă luxoasă; respectiv o moară cu tracţiune eoliană. Nu prea domină pădurile pe aici. Şi atunci, îmi vine ideea să mă apropii de malul mării pentru a găsi un locuşor liniştit.

N-ai cum să te rătăceşti: o ţii oblu spre vest!

Între mine şi Mathias comentariile ar fi de prisos. Nici o întrebare. Se supune autorităţii mele suverane. După un sfert de oră de la înţeleapta mea decizie, opresc între două dune de nisip acoperite de erbacee. Noaptea e mai neagră decât conştiinţa unui uşier: cer jos, greu, anume ca pentru pictorii flamanzi. Marea Nordului se aude fremătând într-un infinit unde se leagănă luminiţe confuze. Între dunele alunecoase şi apa sumbră, o întindere de nisip cenuşiu deschis pe care suflă un vând acid, încărcat cu particule de granit. E abraziv şi-ţi muşcă obrajii ca o răzătoare de brânză. Locul mi se pare cum nu se poate mai sinistru. Respir aerul marin cu toţi plămânii. Peisajul e formidabil, atât de vast, de înfricoşător. Te-ai prins că suntem participanţii plăpânzi ai unei planete sortită pieirii. Agăţaţi de firicelele firave ale unei mingi de tenis aruncată în cosmos. Atât de fragili, de insignifianţi, de nuli şi neaveniţi, că te prinde ameţeala, Ala.

– Suntem un nimic, nu-i aşa? îi spun Elsei.

În engleză.

Nu-mi răspunde nimic. Trăsăturile ei sunt teribil de adâncite, dacă nu cumva o fi un efect al obscurităţii.

O văd tremurând. Miss demoazela e speriată, ţi-o spun eu. Uite, atinge-o, să-ţi dai seama cum dârdâie, uricioasa! De-ai zice că circulă într-un Parkinson decapotabil, nu?

– Mathias, îi spun amicului meu, cred că am observat, pe când îmi puneam valiza în portbagaj, o lopată cu coada scurtă printre alte unelte. Vrei s-o aduci?

Docil, îmi dă ascultare. Într-adevăr, e o lopată de camping, cu coada de optzeci de centimetri, terminată cu o verigă. Fierul e ascuţit, curbat.

– Hai să mergem! decid eu.

Cobor duna oblu, înfundându-mi tocurile în solul fluid. Parcă aş fi

părintele Foucauld[1] bătând Sahara în căutarea unui debit de tutun. Tânăra merge alături de mine, fiindcă o ţin de braţ cu o mână fermă.

Ajuns la piciorul acelui mamelon[2], mă opresc. Iată o tufă mare de plante vivace, care seamănă cu grozama.

– Cred că aici e bine, mă adresez Roşcovanului, poţi începe să sapi, când oboseşti, facem cu rândul. Şi mă aşez la câţiva metri mai departe pe un soi de buştean aruncat de valuri într-o seară când se săturase să mai care porcăria asta.

Secretara răposatului Hans Borgens rămâne în picioare, dârdâind din ce în ce mai tare. Se uită la Mathias, care, în genunchi, sapă de zor ca o cârtiţă ce a uitat să închidă gazul când a plecat de acasă. Gândurile care o macină sunt uşor de ghicit. E clar că urma să fie ucisă şi îngropată acolo. O groază monstruoasă urcă de-a lungul picioarelor ei, îi străbate curul pătrat pentru a-i escalada pieptul precum cutia unei pendule. Scena e cu atât mai intensă cu cât noi nu suflăm o vorbuliţă. Mathias sapă, sapă. Eu tac, tac. Briza suflă, suflă.

O ambianţă dementă! Dacă ai întâlni aşa ceva într-un film de groază, oamenii de vârsta a treia (la stânga când ieşi) şi-ar umple pantalonii.

Groapa se măreşte. Devine elocventă prin forma ei. Un conştiincios, laureatul premiului Cognacq. Ştie prea bine că n-am de gând s-o las rece pe duduie, şi că totul nu-i decât o punere în scenă, dar dă dovadă de atâta străduinţă când munceşte, de parcă ar fi un gropar profesionist!

La un moment dat se opreşte ca să-şi tragă sufletul.

– Vrei să te înlocuiesc?

– N-are rost.

– Dă-mi pistoletul acestei Venus să-l examinez.

Îmi întinde arma extraplată. Cunosc genul: fabricaţie poloneză. Anumiţi agenţi din ţările de Est le folosesc cu multă plăcere, fiindcă scuipă proiectile explozive, minuscule dar teribil de eficace şi nu ocupă loc mult, crosa pliindu-se.

---

[1] *Charles, viconte de Foucauld* (1858-1916) – Ofiţer convertit şi devenit preot, explorator şi misionar francez, stabilit în sudul Algeriei şi apoi la Tamanrasser. Multe congregaţii religioase i-au urmat apostolatul sahariam. (n. tr.)

[2] Dacă te aştepţi să mai adaug „de Cavaillon" te înşeli, s-a terminat cu vremea calamburilor. Am fost ales la Academie cu promisiunea fermă să renunţ la ele. San-A.

– Fermecător obiect; poate fi folosit şi ca prespapier; un revolver de femeie elegantă, rostesc eu.

În clipa asta, surioara îşi pierde cumpătul.

– Aveţi de gând să mă omorâţi? bolboroseşte ea.

– Pentru ce altceva ne-am afla aici ca trei idioţi, săpând la o groapă? obiectez eu pe un ton indiferent.

Femeia începe să geamă:

– Dar eu nu v-am făcut nimic!

– Da!

Cum nu ţineam să conversez mai departe, mă ridic pentru a face câţiva paşi. Atunci, individa se pune pe urlat. Iau un pumn de nisip şi i-l îndes în trapă. Magic! Se sufocă, scuipă, gâfâie, în vreme ce eu îmi continuu footing-ul în cerc în jurul mormântului care se adânceşte din ce în ce mai mult.

– Merge aşa? mă întreabă Mathias.

Sar înăuntru. Nivelul solului îmi ajunge în dreptul genunchilor.

– Încă puţin, băiete, primul carnivor în trecere ar putea s-o dezgroape aşa cum e acum.

Mathias reia energic săpatul. San-A se distrează cu pistoletul negru care seamănă cu un mic echer, atât e de plat. Miss Tauzensher plânge cu hohote scuipând grăuncioarele de cuarţ.

Am motivele mele să nu scot o vorbă. Pe femeile antipatice le supui mai uşor prin mutism decât prin pălăvrăgeală. Ai remarcat cum am plombat-o pe domnişoara Zouzou, amanta Bătrânului, făr să zic nici pâs! Ei bine, acum, cu Elsi, e acelaşi lucru. Partida mea de mutism o înnebuneşte. Oamenii tăcuţi sunt cei mai periculoşi.

Cade la genunchii mei, îmi strânge picioarele în braţe, mă mângâie cu obrazul.

– Nu v-am făcut nimic. Nu mă omorâţi!

Poate că ar fi oportun să încep depănarea sculului de lână, nu?

– Ceea ce i-aţi făcut voi ministrului meu nu merită iertare.

Începe să strige:

– Dar eu nu. N-am nici o vină.

– Toţi aveţi mâinile murdare, am să vă lichidez pe toţi! îi spun.

Armez revolverul şi mă adresez lui Mathias:

– Opreşte-te, atât e destul. După ce o întindem înăuntru îi zbor creierii, astfel n-o să rămână la suprafaţă nici o urmă.

Cu un brânci violent o răstorn pe spate; se prăbuşeşte în groapă. Groaza o paralizează.

Atingerea nisipului, umed în fundul gropii, o duce până în pragul leşinului. Biata femeie îşi pierde cunoştinţa din cauza teroarei.

Întind mâna.

Ea geme:

– Nu vreau! Nu vreau!

În olandeză. Dar Mathias îmi traduce.

Atunci dau drumul unui urlet monstruos sub cerul adânc al nopţii Domnului.

– Ei bine, dacă nu vrei, vorbeşte, ticăloaso!

Ce! Ce înseamnă asta? Abia poate înţelege. Să mai existe vreo luminiţă de speranţă pentru ea? S-ar mai putea agăţa de un fir de păr ca să nu moară imediat? O mint, asta-i situaţia, nu-i nimic de făcut. Ea nu poate lăsa să-i scape fărâma de speranţă. N-are curaj să sufle în flăcăruia slabă.

Începe să vorbească, foarte repede, aproape ca într-o intonare. Debitează cum ronţăie o insectă. Cric, cric, cric, crac!... Vorbeşte, se destăinuie. Nu lasă nimic în suspensie, nimic în umbră. Tot ce ştie ea, tot ce crede că ştie. Tot ce a bănuit, a ghicit, mirosit, dedus. Şi toarnă încă şi încă. Ştie că atâta vreme cât va da din gură eu n-am să trag. Îşi tricotează viaţa. Brodează, Penelopă disperată, o bucăţică de tapiserie a vieţii ei pe care o crede încheiată. Încă o clipită, domnule călău, cum zicea Du Barry[1] înainte de a fi decapitată.

O ascultăm, Mathias şi cu mine, ghemuiţi pe marginea gropii. Bizară scenă. N-ai filma-o dacă ai avea o cameră de luat vederi? Ce secvenţe, îţi dai seama, Alma? Femeia asta întinsă pe fundul unei gropi, noi în jurul ei. Şi pe urmă noaptea, şi mugetul mării.

O valuri, ce poveşti sinistre duceţi cu voi!

---

[1] Cred că ea-i; dar dacă nu-i ea, e soră-sa. (n.a.)

Confesiunea ei se înecă în lacrimi.

– Caută ceva de scris în torpedou, Mathias. Vezi că e un carnet de asigurări pentru declaraţii de accident, o să ne folosim de dosul foilor.

Mathias da fuga la maşină.

Eu continuu s-o fixez pe nefericiţă. Sunt un boa constrinctor hipnotizând un şoarece bolnav de groază. Cu ţeava pistoletului ciocăn în cadranul ceasului. Un zgomot agasant sporeşte întotdeauna tensiunea. În frumosul meu cap gânditor, construiesc un rezumat al celor declarate de femeie. N-are rost să-l lungesc prea mult. Concis, adunat, succint.

Îi întind carnetul şi un stilou. O luminăm cu o lanternă.

Dacă ai vedea-o, Poupette, încovrigată, gâfâită mai să-i plesnească foalele.

– Tot ce-ai spus a fost corect, miss Van Tauzensher?

– Yes, yes...

– Atunci scrie. Scrie nu te uita! Şi ai grijă să menţionezi tot. Foarte citeţ, te rog. Aşa, acum semnează şi pune data.

Iau carnetul înapoi. A scris în olandeză. Mathias verifică, aprobă. Corect!

Ne ridicăm.

– Dacă dai, ţi se dă, puicuţo: te las în viaţă. Numai că, după ce ai redactat documentul ăsta, dacă ţii să ţi-o păstrezi, ai tot interesul să te refugiezi într-o mănăstire sau o leprozerie. M-aş îndoi ca cei pe care îi implici ar avea de gând să-ţi asigure o pensie de bătrâneţe, după toate astea.

Îmi scutur pantalonul plin de nisip, şi bag revolverul în buzunar.

– De fapt, mă adresez Roşcovanului, ai construit un castel de nisip cu fundul în sus!

Urcăm duna, abandonându-ne victima în fundul gropii.

Nu tocmai proaspătă, dar în viaţă!

IX

Îl întâlnesc pe omul cu părul de aur.

– Iată o anchetă dură, domnule comisar, declară Mathias în vreme ce conduc cu viteză în direcţia Amsterdamului.

– E departe de a fi terminată, îi răspund; îmi mai lipsesc vreo şaizeci de pagini.

– Numai atât?

– Nu-mi place să fiu scurt.

Meditează, apoi:

– Vedeţi, domnule comisar, uneori, în patul meu, în timp ce soţia doarme, visez că sunt la fel ca dumneavoastră.

Ce frumos omagiu!

– Fiecare cu idealul lui, glumesc eu, mie mi-ar plăcea de exemplu să fiu şaua unei biciclete de damă.

Ruginitul izbucneşte în râs.

– Sexul e păcatul dumneavoastră cel mai drăguţ, domnule comisar.

– Ce tot vorbeşti acolo, idiot suprem! Sexul un păcat? Vrei să spui că-i calitatea mea dominantă, cea cu adevărat autentică. Ce laudă mai mare să aduci Creatorului, dacă eşti credincios, sau naturii, dacă eşti agnostic, decât aceea de a deveni complementul unei alte fiinţe.

Ne prezentăm pe aeroport. Nu mai e nici un avion pentru Paris decât mâine dimineaţă, dar rămâne un zbor pentru Bruxelles. Am hotărât ca Mathias să plece cu el, şi în capitala Belgiei să închirieze o maşină cu care să ajungă la Paris în aceeaşi noapte. Întreb un funcţionar unde aş putea face o fotocopie după un document. Mă îndrumă să merg la birouri, să văd dacă mai e cineva care să lucreze. Ne ducem într-acolo şi avem şansa să dăm peste o fată înaltă, puţin cabalină, pieptănată à la Ludovic al XIV-lea, cu un ruj de buze care ar fi putut servi de racord la o maşină

de pompieri. Mathias îi ciripeşte ce serviciu o implorăm să ne facă. Imediat, se arată foarte binevoitoare. Scoate de sub husa de plastic un aparat portocaliu precum casa Olandei. Un bâzâit şi documentul apare din maşinărie flancat de o copie perfectă. Întind originalul Roşcovanului.

– Îl prezinţi Bătrânului în cel mai scurt timp cu putinţă. Am să încerc să-l obţin la telefon pentru a-l pune în temă cu ceea ce se petrece.

Ne strângem cinci degete iar el galopează spre sala de îmbarcare.

Dama blondă îmbracă un mantou de stofă cu guler de iepure prelucrat.

Se uită la ceasul electric a cărui limbă roşie o face pe zeloasa.

– Să nu pierd autobuzul! îmi spune ea. E ultimul.

– Nu face nimic, sunt cu maşina; serviciu contra serviciu, e normal să vă conduc acasă.

Îmi zice că bine, foarte bine, mersi, drăguţ din partea dumneavoastră şi plecăm cu mijlocul meu de transport.

Pe drum, funcţionara de la aeroport îmi spune că-i măritată cu un pilot de linie. Bărbatul ei tocmai zboară pe deasupra Atlanticului, fiindcă asigură tronsonul Amsterdam-New York. Se va întoarce mâine seară.

Înregistrez aluzia, întrebându-mă dacă e cazul să fac lipitura sau s-o las baltă. Dama nu-i un premiu de frumuseţe cu bărbia ei ca un galoş, gura ca o intrare de metrou şi geografia nu tocmai feminină. Dacă îmi pun mintea cu ea aş avea impresia că respir un travesti. Dar ştii în ce măsură lupul stârneşte foamea unui şarpe boa? O măsor pe furiş şi mi-o imaginez cu părul strâns în coadă de cal, buzele şterse de acest lac fluorescent şi nesuferit, şi îmbrăcată într-un déshabillé vaporos... Balcoanele sunt bine agăţate, popoul posedă un volum frumos, dar gleznele sunt puţin cam prea solide pentru gustul meu, în schimb pulpele pot constitui doi pliaştri de calitate.

O lămuresc că am venit într-o călătorie de afaceri, singur într-un hotel. Ah! Melancolie... Suspin pornit dintr-o inimă care nu are (încă) tot ce-şi doreşte. Ea înregistrează cu siguranţă langoarea mea poetală şi sentimentică. Le ştii pe femei cum sunt!... Olandeze sau din Perigord, nu? Mă comport foarte corect: fără mâini plecate la plimbare, fără glume deplasate, fără ochiade prin stopuri. Impecabil, Antonio. Un domn bine

sub toate raporturile. Dotat corespunzător, poţi conta pe aşa ceva senzualo, ai văzut ce lat e degetul meu mare şi ce dimensiune are nasul? Dar în privinţa ţinutei, e ireproşabil, artistul.

Locuieşte într-o casă delicioasă dintr-un cartier mărginaş. Sunt o groază şi toate la fel, barăcile astea; nu trebuie să fii beat când te întorci *at home*, că altminteri rişti să te culci cu văduva pensionară de la poşte sau cu bunica vecinului.

Eu, precipitat, hop! Sar din maşină pentru a galopa să-i deschid portiera. E sensibilă la argument. Îmi aruncă o privire care ar provoca ruperea gheţurilor din banchizele Polului Sud. Îi iau mâna.

– A fost o plăcere, o foarte mare plăcere să vă conduc până acasă.

„Ei bine! Ce mai aşteptţi, proasto!" gândesc eu intensiv.

Şi se produce:

– N-aţi vrea să beţi o cafea, am Cona?

Totul ca să-mi facă plăcere!

– N-aş vrea să vă răpesc timpul...

– Doar un sfert de oră.

Intru.

A doua zi dimineaţă, mă trezeşte cafetiera ei şi radioul. Cucoana are o slăbiciune pentru cafea. Sunt o groază de femei care se dopează cu cofeină, ca să-şi pună fundul în priză. Dar, pentru a se înălţa în al nouălea cer, ei i-a reuşit de minune, campioanei! Deloc frigidă, Frida! Cu ea treaba merge întâia. În forţă. Fără mofturi! Pe aici, frumoasă răzătoare! Dă-i drumul, băiete, arată-mi şi mie cum se face dragoste în hexagon!

La sfârşitul performanţei mele, am adormit ca un mezelar, la ora închiderii, după ce şi-a fericit cârnăţăreasa.

Deci, radioul ei deşteptător începe să trăncănească în limba asta groaznică, pe nume neerlanderthal, atât de paleolitică a rămas.

Frida se întinde, gângureşte, se trezeşte, după care începe să-mi identifice emisferele cu podul palmei.

Brusc, îşi întrerupe mişcarea giratorie.

– Ce s-a întâmplat? mă informez eu într-un căscat organizat.

– Terorişti! îmi răspunde ea.

– Ce vorbeşti? Aici?

Ascultă şi clatină, ştii ce? Capul (dar nu pierd nimic dacă mai aştept puţin) scoţând nişte „tssit tssit tssit!" compătimitoare.

– Spune-mi şi mie ce se întâmplă, insist eu.

Frida mă invită printr-un gest al mâinii să am răbdare. Iar apoi, tot cu urechea ciulită la ceea ce ar trebui să fie comentariile informaţiilor, îmi povesteşte cum că doi terorişti au aruncat o bombă incendiară, în zorii zilei, în camera 606 din hotelul Zuiderze-Mejmezoinge. Un incendiu monstru a cuprins aproape imediat ultimele două etaje ale clădirii, care s-ar fi carbonizat fără intervenţia promptă a pompierilor. Se estimează că sinistrul ar fi făcut vreo doisprezece morţi.

Acum, începe să mă intereseze drăguţa mea amfitrioană, datorită faptului că şi eu am descins la hotelul Zuiderze-Mejmezoigne (sau mai exact am urcat, deoarece camera mea se află tocmai la etajul şase) şi am închiriat apartamentul 606!

O interoghez pe Frida pentru a mai ciuguli ce a auzit ea la cafetiera ei informatoare. Îmi spune că doi bărbaţi au venit să întrebe de un francez, al cărui nume l-a uitat; portarul le-a răspuns că individul în chestiune locuia la 606, dar că probabil, dormea. Tipii au răspuns că „Mulţumim frumos, vom reveni." Pe furiş, potrivit unui groom, au urcat pe scară. Un turist japonez i-a văzut spărgând uşa camerei 606 printr-o dublă lovitură de umăr, executată în duo şi aruncând un proiectil în interiorul încăperii, după care, au rupt-o la fugă ca nişte apucaţi, în vreme ce o deflagraţie fantastică deghiza camera în ruine.

Ceva mă intrigă, drept pentru care sar din patul aviatorului (unde femeia lui îşi face de cap) pentru a-mi pipăi buzunarele. Găsesc în ele cheia camerei de la hotel. Ieri, când Mathias mi-a telefonat chemându-mă, m-am grăbit în aşa hal încât am omis să depun cheia pe tejgheaua portarului şi tocmai această scăpare l-a făcut să creadă azi-dimineaţă că eram în hotel şi dormeam.

Mă cuprinde un elan de recunoştinţă pentru Providenţa care mi-a dat o mutră şi alte accesorii de seducător; fiindcă, dacă n-aş fi cucerit-o pe tanti Frida ieri seară, la ora când îţi povestesc toate astea, n-aş mai fi fost decât o grămăjoară de cenuşă amestecată cu lână carbonizată.

Frumoasa mea gazdă îmi serveşte cafeaua, fredonând. Am remarcat

întotdeauna că tipele bine regulate au inima la fel de în sărbătoare ca şi fundul.

Îi mângâi (nu inima, fundul) cu recunoştinţă, în vreme ce ea îmi pune zahărul. În profesiunea mea şi cu vocaţia de fustangiu, îmi fac o grămadă de metrese-Kleenex, înţelegând prin acest cuvânt compus femeile de o noapte de care te desparţi cu un sărut distrat. Şi pe asta am s-o părăsesc ca şi pe celelalte, rezervându-i totuşi un locuşor discret în memoria mea. Cabalină, puţin cam jandarm, dar ce bine mi-a cârpit destinul! Sper s-o mai cârpesc şi eu dacă s-o ivi ocazia! Ia stai aşa, dacă i-aş acorda o mică şedinţă de amor înaintea separării? Coitul matinal, care nu-l opreşte din drum pe mareşal? Liniştit, nealambicat, aproape amical. *Early morning*, o îmbrăţişare camaraderească, făcută pe îndelete, dacă-ţi dai seama ce vreau să spun. Nu se pune problema să interpretezi *Romeo şi Julieta, Paul şi Virginia, Tristan şi Isolda*, nu! O simplă împreunare, ca doi prieteni. Molcăluţă, molcăluţă. O revărsare primăvăratecă care îţi drogheză exigenţele morale. Un intermezzo cvasimatrimonial, menit s-o aducă pe drumul cel drept, s-o pregătească pentru întoarcerea pilotului ei migrator.

Totul se petrece cordial. Aproape că facem haz, pe când dragostea, fir-ar al naibii, eu o iau în serios. O îmbrăţişare amabilă, în chip de la revedere. După aşa ceva, se impune un duş. Ea îmi pregăteşte cârnăciori la grătar, ouă prăjite, suc de portocale. Reconfortant. Bun! Mersi, Frida. Să-ţi fie viaţa uşoară. Şi nu-i mai pune coarne pilotului ieşit de pe linie. Păstrează-te pentru el. Are şi el drept la un pic de fericire.

Plec vesel, după ce am lăsat-o în staţia ei de autobuz.

O femeie cumsecade, puţin complicată.

În prezent, situaţia devine delicată. Am cam încurcat-o, băieţi. Pentru a manevra, va trebui să-mi aţintesc ochii pe instrumentele de bord.

Escală la oficiul poştal. Îl obţin rapid pe Boss.

– Mathias mi-a înmânat confesiunea acelei femei, domnule comisar. Pe baza ei vom încerca să negociem, dar ştii cum e: nu-i vorba decât de o declaraţie scrisă. Dacă martorul nu ne stă la dispoziţie pentru a confirma sau dacă retractează, rămânem în aceeaşi încurcătură ca şi mai înainte.

– Nu tocmai, documentul conţine informaţii capitale precum şi nume importante.

Bombăne, nemulţumit.

– Mda, dar nu-i cine ştie ce, îţi dai seama prea bine. Ceea ce complică lucrurile e că butoiul ăla de vin a evadat de la spital.

Sar în sus.

– Vorbiţi serios, şefu'?

– Cum adică, vorbesc serios! M-ai mai auzit glumind când e vorba de muncă, San-Antonio?

– Povestiţi-mi şi mie!

– A fost operat de urgenţă. I s-a extras glonţul care rămăsese înfipt sub omoplat. Patru ore după intervenţie, în miezul nopţii, animalul îşi revine, o neutralizează pe infirmieră ca şi pe poliţistul însărcinat cu supravegherea pe coridor şi dispare.

Bătrânu oftează şi adaugă cu o umbră de admiraţie în dispreţul lui:

– Le-a făcut-o, nu?

Strălucirea unei bucurii interioare mă transformă pe dată într-un ostensoriu luminat de un reflector.

– Da, le-a făcut-o! reiau eu. Interveniţi pentru el, domnule director, pentru a obţine de la confraţii noştri olandezi favoarea să nu-l împuşte ca pe un iepure dacă dau de el.

– Ştii că eşti bine, băiete! Să intervin, să intervin, o să înceapă să creadă că-i ducem cu preşul, săracii oameni! O facem pe zuavii la ei acasă şi pe urmă îi rugăm să nu se formalizeze!

Pentru a-l face să uite de nemulţumirile lui, îi povestesc despre atentatul de care tocmai am scăpat la hotel.

– Nu prea şi-au pierdut timpul ca să te identifice şi să te găsească.

– Sbirii răposatului Hans Borgens m-au recunoscut când le-am pulverizat soporificul.

– Fii atent, prietene, va trebui să te întorci pe cale rutieră, pentru a trece neobservat. Profită de faptul că te cred mort ca s-o poţi şterge!

– Nu-i asta intenţia mea, şefu'. Încă nu mi-am îndeplinit misiunea. Mi-aţi cerut să vin aici pentru a descoperi ce aşteptau ei de la Bérurier, or, asta încă n-am aflat.

– Ceea ce ai aflat până acum e destul de important, declară Bătrânu.

– Dar nu răspunde întrebării dumneavoastră iniţiale, domnule director. Eu nu m-am întors niciodată cu buzele umflate din vânătorile unde m-aţi trimis.

Boss-ul oftează.

– Las-o baltă. Anulez misiunea: n-o mai consider de actualitate.

– Atunci o consider eu pentru dumneavoastră, şefu'.

– Ai un plan de acţiune?

– Perfect.

– Să aud şi eu.

– Tânăra de la care am obţinut confesiunea implică un înalt personaj al statului olandez; am de gând să-i fac o vizită acestei personalităţi.

– Asta înseamnă să te bagi în gura lupului, San-Antonio! strigă Boss-ul.

– Uneori ea constituie un refugiu, şefu'. Mai înainte, am să-mi iau nişte măsuri de precauţie.

– De pildă?

– Această întrevedere o veţi solicita chiar dumneavoastră pentru mine.

Tipului îi piere graiul.

– Până una alta, ai început să-mi dai ordine? rezumă el.

– Nu, domnule director, am nevoie de garanţia dumneavoastră morală.

Directorul meu face din nou linişte.

– Eşti formidabil, San-Antonio; domnişoara Zouzou a făcut această remarcă ieri seară şi e o fată cu multă judecată, să ştii! Pe ea n-o poţi înşela cu una cu două!

„Nu, bineînţeles, îmi zic eu: ea nu s-a înşelat, i-a înşelat pe alţii."

– Atunci, ne-am înţeles, veţi face cele necesare imediat, nu-i aşa? Mă prezint la personaj peste o oră. Până atunci, am să încerc să-l găsesc pe Bérurier.

Şi închid.

Înainte de a părăsi cabina, încep să fluier *Rose de Picardie*. Întotdeauna am aceeaşi arie în cap ani de-a rândul. Mi-am petrecut toată

adolescenţa cu *O sole mio*. Apoi, cu mult mai târziu, mi-a intrat în cap un succes al lui Sinatra, al cărui titlu l-am uitat, dar face cam aşa „Ti lali lala lala laler", îţi dai seama despre ce e vorba? Dar de câteva luni m-a apucat *Rose de Picardie*. Nu-mi mai aduc aminte de unde m-am molipsit. Am impresia că de la genericul filmului *„O vară criminală"*. Sau de pe o casetă a lui Montand... Dar mereu îmi sună în cap: „Adu-ţi aminte de Picardia, de rozele-nflorite în ea."

Nostim, nu? La Amsterdam, până la gât în cazanul cu ulei clocotit al unei afaceri periculoase şi eu fluier *Rose de Picardie*. Fără să ies din cabină, deşi o băbuţă olandeză, pudrată ca o livadă primăvara; cu buclişoare şi o privire furioasă aşteaptă să eliberez locul pentru a-i telefona prietenei ei de demult, Margret.

Béru a fugit! Excelenţa sa ciopârţită făcând-o pe haiducul într-un oraş în care, cu câteva zile mai înainte, şeful protocolului îl întâmpina la scara avionului! Viaţa e bizară, ţi-o spun eu. Plină de neprevăzut până la refuz.

De data asta nu avea să se mai întoarcă la prostituata franţuzoaică de unde fusese ridicat. Atunci? Ambasada Franţei? Nu-i genul lui să ceară azil. Ţăran, deci mândru.

Aşteaptă, trebuie să mă gândesc... Alexandre-Benoît, unde eşti? Îmi prind tâmplele în mâini, închid ochii. Nu am suficiente date privind fuga lui. Fusese operat, deci trebuia să fie în ţinută de spital, iar hainele civile nu le avea la îndemână. Atunci...

Bătrâna doamnă cu buclişoare îmi bate în uşă şi face „Grrohoum gringggzzz", cu faţa ei de pierot lipită de geam. O adevărată fantomă, Milady! Protestatară, văduva. Îmi duc mâna la şliţ şi subliniez cu amândouă mâinile umflătura bunătăţilor divine de care beneficiez. Ofuscată, îşi cască gura într-un strigăt mut. Are limba încărcată ca nişte refugiaţi pe o navă.

Iau cartea de telefon pentru a găsi numărul consulatului francez. Să le ia naiba de varice, cum zicea un specialist în sistemul circulator; cer să vorbesc chiar cu domnul consul în persoană. Calitatea şi gradul meu îl determină să mă „ia" imediat. Un tip foarte bine, dinamic, cu voce tânără. Îi expun problema. Rămâneţi la aparat, domnule comisar.

Aştept. Afară, bătrânica a răsculat lumea disponibilă şi mă desemnează oprobriului public. S-ar putea ca la ieşire să fiu linşat, nu?

Consulul mă anunţă că „asasinul" armatorului Borgens se afla la spitalul Schodpiz, corpul „C", etajul doi, sala de îngrijiri intensive „YL".

Mulţumesc pentru informaţii.

Mai am treizeci de minute mai înainte de a mă duce la individul demascat de Elsi Van Tauzensher. Regret dacă am să fiu în întârziere. Béru mai întâi!

Deschid uşa vopsită într-un verde spanac frumos. Întotdeauna trebuie să ai un aer hotărât când te introduci într-un loc supravegheat. Pornesc cu un pas grăbit spre ascensor, şi îmi ofer un bilet pentru etajul doi. Cât despre culoar, el e de un verde cadavru, ceva mai catifelat decât cel de la intrare, foarte lat, cu un personal aferat. Sunt împinse epave pe cărucioare. Infirmiere drăgălaşe, îmbrăcate doar cu halatul (nu întotdeauna încheiat în întregime) se deplasează silenţios. Doctori afectaţi păşesc urmaţi de asistenţi agitaţi. Îmi fixez bine locurile. Rezervele, biroul infirmierelor, farmacia, ceainăria... Iată şi încăperea destinată îngrijirilor intensive „YL". De aici a plecat Mamutul.

Parcă-l văd, cu torsul bandajat, curul gol, cu blana lui naturală ca unică îmbrăcăminte. A trebuit să-şi smulgă acele din vene, afurisitul! Imposibil de răpus, mai ceva ca Rasputin, amice! Creatura dragului doctor Frankestein, născută din materie inertă şi care o ia la sănătoasa. A „neutralizat-o" pe infirmieră mai întâi. Cum adică a „neutralizat-o"? Apoi s-a ocupat de poliţistul de gardă pe culoar. Deci, nimeni n-a mai trecut pe acolo în acel moment? Şi pe urmă, ce-a făcut, Grasul meu? În pielea goală, pansat, clătinându-se pe picioare sub efectul durerii şi al medicamentelor, hoinărind printre ţevuşti. Ţi-l imaginezi măsurând tot culoarul, coborând două etaje, traversând holul de la intrare şi trecând pe dinaintea punctului de gardă? Imposibil! Atunci, aici se ascunde altceva. Iar eu ghicesc dintr-o singură dată, dintr-una singură, adevărul. „Béru a fost răpit." Putea să fi fost stâncă, zimbru şi i-ar fi fost imposibil, la patru ore după o intervenţie serioasă, să îndeplinească tot acest circ.

Drogat, abia ieşit de sub anestezice, slăbit de o hemoragie puternică

n-ar fi putut să se măsoare cu poliţistul însărcinat să-l supravegheze. King Kong, foarte bine, dar toate au o limită. Şi pe urmă, concepi că ar fi putut să dispară cu degetele în cur în lipsa buzunarelor?

Ceea ce regret e că nu pot interoga personalul! Deşi n-aş avansa mare lucru, cel de zi neavând nimic de a face cu cel de noapte. O maşinaţie! S-a profitat de efectivele reduse pentru a-l răpi pe Jumbo al meu. Probabil că a fost evacuat cu ajutorul unui cărucior prin subsol. Era suficientă mărturia unei infirmiere şi a unui poliţist. Falsă infirmieră? Fals poliţist? Probabil.

Furios, plec.

Sunt neputincios. Bucata e prea tare pentru dinţii mei de lapte. Aici, mă simt paralizat.

Grăbesc spre şirul de maşini staţionate în faţa spitalului. Dau adresa personajului compromis prin mărturia demoazelei Elsi Van Tauzensher. E scurtă: „Sediul Poliţiei!" Automobilul îşi croieşte drum prin fluviul de ciclişti. Ce mai locomoţionează pe două roţi ăştia din Ţările de Jos! Ştiu prea bine că pământul lor e nivelat ca un platou cu ofrande, dar asta nu înseamnă că trebuie să irosească uleiul genunchilor, blondişorii, dând din picioare ca la galere pentru a le merge velocipedele mari şi negre pe pavaj. Ghidon lângă ghidon, roată lângă roată, constituie un pluton imens şi întunecat care aminteşte într-o oarecare măsură de plecarea în Turul Franţei, dis-de-dimineaţă, a etapelor liniştite.

Oriunde te-ai duce, în marile oraşe, găseşti aceeaşi împotmolire. Cu cât viaţa merge mai repede, cu atât deplasările devin mai dificile. Îţi mănânci tinereţea şi bătrâneţea ca să te duci dintr-un loc în altul. Noroc că informatica permite din ce în ce mai mult să rămâi la tine acasă. În curând nimeni nu va mai ieşi de sub acoperişul lui. O să ajungem să ne ascundem în alveolele noastre de unde să lansăm mesaje, date, coduri de tot felul. O să ne câştigăm pâinea cu ordinatorul, o să ne reproducem graţie lui, o să trăim după urma lui şi prin el, ai să vezi. Existenţa se va reduce la o memorizare a vieţii. Nici n-o să mai avem chef să ne masturbăm: vom ajunge asexuaţi.

Taxi driver-ul meu se opreşte, triplând rândurile de maşini, pe o

stradă agitată pe care mişună vehiculele poliţiei. Îmi arată o clădire mare din beton şi sticlă fumurie, nouă, dar chiar de pe acum patinată de poluare.

Plonjez. Puţin terorizat la ideea de a lua cu asalt (cum zice Marcel) această fortăreaţă; dar temerile mele sunt nejustificate pentru că totul e aranjat în sediul poliţiei din Amsterdam. Holul vast, amintind de cel din spital, pe centru cu o bulă de sticlă seamănătoare cupolei de observaţii de pe muntele Palomar (al cărei telescop are o deschidere de 5 metri, precum mă informa acum câtva timp cel mai în vârstă dintre fraţii Lissac). Această cupolă comportă o serie de ghişee în spatele cărora se află funcţionare în uniforme albastre şi pistrui. Toate aceste dame dispun de o claviatură şi de un ecran receptor amintind de cele ale companiilor aeriene (sectorul de înregistrare).

Mă îndrept spre o lucamă liberă. Mi se oferă o figură deloc atractivă, cu dinţi de-o şchioapă, în măsură să-mi excludă visele de amor cele mai impetuoase. Domnişoara a depăşit treizeci de ani în fuga mare, fără să-i pese de stopuri, şi îşi îndreaptă cu atât mai uşor privirea spre mine cu cât ea e afectată de strabismul cel mai convergent cu putinţă.

Încerc s-o dezamorsez cu ochiada 28 bis, cea care figurează în manualul meu de seducător perfect, la rubrica „Agăţarea celor mai rebarbative năroade"; dar rămâne inoperantă. Mai risc un 29, apoi un 30, nici un rezultat, de unde trag concluzia: fie că individa e oarbă, fie că e de sex contrar.

Îi întind legitimaţia prin ferăstruică.

– Sunt un colaborator al şefului poliţiei pariziene, care trebuie că a fixat o întâlnire pentru mine la directorul Hieronymus Krül într-o problemă de cea mai mare importanţă.

Dragonul întinde nişte gheare interminabile spre legitimaţia mea, o ia, şi-o pune în faţă şi începe să bată foarte repede în claviatura ei.

Apoi, pândeşte rezultatul ca un crupier gândindu-se la hemoroizii lui până ce se imobilizează ruleta pe care o propulsase. Aştept, riscând de data aceasta surâsul 56, cel rezervat exclusiv alienaţilor cu reputaţia de a fi periculoşi.

Nici nu-l bagă în seamă.

Se produce un zgomot catifelat şi gorgona îşi concentrează atenţia asupra cadranului. În cele din urmă îmi vorbeşte:

– Etajul patru, culoarul A, uşa 17.

Îi adresez o plecăciune.

– Mii de mulţumiri, drăguţă domnişoară. Ştiţi, n-are rost să vă consumaţi, cum se zice pe la noi: o femeie n-are decât vârsta jartierelor.

Printr-un furnicar de poliţişti, ajung la biroul indicat. E modern, dar mai curând modest, nimic din ce ţi-ai închipui pentru big boss-ul poliţiei.

Un ofiţer în cămaşă fumează un trabuc dezgustător, al cărui fum îl goneşte cu mâna pentru a putea să ia cunoştinţă de dosarul etalat dinaintea burţii lui *full of beer*.

Când intru, se ridică în picioare cu o înclinare a capului. Un îmbufnat, tipul, ai putea să-l gâdili pe sub testicole cu o pană de struţ, asigurându-l că el e cea de-a opta minune a lumii, şi tot îşi va păstra mereu aceeaşi expresie de closet înfundat.

– Căpitan Van Dhäl, se prezintă el, încântat să vă cunosc, domnule comisar.

Vorbeşte o franceză corectă, puţin cam guturală. Accent gestapovist. Expresia lui e la fel de binevoitoare ca cea a individului care îl punea la macerat pe amicul meu Samuel într-o cadă plină de apă şi de volţi.

Căpitanul îmi indică un fotoliu din tubulatură cromată căruia îi încredinţez conţinutul pantalonului meu.

El aşteaptă, aştept şi eu, astfel încât aşteptăm amândoi. În cele din urmă, cum eu nu mă decid să branşez sonorul, mi se adresează destul de colţos:

– Ei bine, vă ascult, domnule comisar!

Surâs angelic al subsemnatului.

– Presupun că s-a comis o eroare în transmitere, fac eu, trebuie să vorbesc cu directorul dumneavoastră, domnul Hieronymus Krül.

Vizaviul meu mătură cu mâna cenuşa trabucului căzut pe cămaşă.

– M-a însărcinat să-l înlocuiesc, pentru că actualmente prezidează o conferinţă.

Încuviinţez.

– Atunci, voi aştepta sfârşitul şedinţei, fiindcă trebuie să-i vorbesc direct.

Electrocutorul meu trage de un colţ al gurii şi mucul trabucului începe să atârne ca socoteala unui vietnamez bătrân (faloid).

– Riscaţi să aşteptaţi multă vreme: abia a început.

Afişez acelaşi surâs dezarmant de prinţ consort, ochid în curul soţiei domnitoare.

– Răbdarea face parte din profesiunea noastră, domnule căpitan, n-am să vă învăţ eu pe dumneavoastră. Fără ea un poliţist n-ar putea reuşi. Cum n-am de gând să vă inoportunez, am să aştept pe coridor, unde am remarcat nişte scaune cu aspect confortabil.

Mă ridic şi mă îndrept spre uşă. Zdrahonul începe să năduşească. Îşi smulge din gura contursionată cinci centimetri de rahat brun, plin de bale şi mugeşte:

– Hei! Un moment, domnule comisar!

Mă întorc.

– Da, domnule căpitan?

– Aţi face mai bine să treceţi pe aici după-amiază.

Îl fixez cu o privire intensă de doi metri şi zece între vasistasurile de broscoi.

– În după-amiaza asta am o întâlnire cu presa şi e de maximă importanţă, repet: de maximă importanţă să discut mai înainte cu domnul Krül.

Individul rătăceşte într-un soi de *no man's land* al spiritului, în acelaşi timp plictisit şi perplex, dar şi furios, însă în surdină.

Cu un gest de acupunctor îşi aruncă restul de trabuc într-o scrumieră mare de metal.

– Luaţi loc! bombăne ursul prost lins (dacă ar fi fost mai bine, ar fi avut o fire mai bună).

– Aşteptaţi-mă aici, merg să văd ce pot face, declară căpitanul Van Dhäl, ridicând vestonul uniformei de pe portmantoul unde odihnea.

Din cauza corpolenţei, operaţiunea îi pune tot atâtea probleme ca o

ţinută de scafandru. Reuşeşte în final să-şi îmbrace de bine de rău harnaşamentul, fără să omită nici măcar un singur nasture şi iese trântind uşa.

Fiul unic şi preferat al Féliciei îşi ia o poză destinsă în faţa ochişorului din sistemul video cu care e prevăzută încăperea. Degetul mic de la picior îmi suflă că sunt observat şi ţin să dau despre mine o idee care să-mi fie avantajoasă. O fac pe relaxatul. Tipul sigur pe el şi dominator, cum zicea Marele Colombin. Îmi împing decontractarea până la a-mi scoate briceguţul Piaget cu pilă de unghii pentru a-mi scurta ghearele, cât timp sunt singurel.

După un moment, căpitanul revine cu privirea posomorâtă şi fruntea cutată, nasul lui gros fiind agitat de tresăriri nervoase.

– De îndată ce se va lua o pauză, directorul o să vă întâlnească între două uşi.

– Foarte drăguţ din partea lui, domnule căpitan. Îi voi spune preşedintelui Republicii Franceze de ce spririt de cooperare daţi dovadă faţă de poliţia franceză.

Se uită la mine în bie.

– Aveţi contacte directe cu preşedintele?

– Eu, da. Să zicem că mă bucur de un statut special. Într-un fel, sunt ataşat palatului Elysée. Preşedintele e un om care are simpatiile lui. Ţine la un anumit stil şi la anumite obişnuinţe, mi se pare uman, aproape igienic.

După douăzeci de minute, Van Dhäl, mă conduce chiar el până la sfânta sfintelor.

Biroul lui Hieronymus Krül ar putea fi cel al unui mare preşedinte-director general de societate aeronautică. Un design teribil cum se zice pe la noi. Vast, luminos, de un lux foarte modern. Se văd chiar câteva sculpturi abscons pe cuburi de oţel şi tablouri pictate cu lampa de sudat.

– Luaţi loc, îmi ordonă căpitanul, domnul director vine imediat.

Abia termină de vorbit că uşa din fund se deschide asupra unui individ puţin banal. Ceea ce-ţi scurtcircuitează retina înainte de toate, e

culoarea părului său, cum se zice în Alegeria[1]. E un blond de aur în fuziune, atât de viu, de aprins, încât luminează încăperea. Nu mai ai ochi decât pentru el. Coama lui te orbeşte ca un spot îndreptat în plină figură. Blondul acesta luminos pare cu atât mai intens cu cât chipul omului e de o paloare extremă. Ochelarii fără montură îi sporesc culoarea făinoasă a feţei. Ca şi ochii lui de un albastru spălăcit, împungând din spatele lentilelor. Un nas mic, foarte ascuţit, o guriţă cât anusul unei adolescente, trăsături rectilinii. Urechile rozalii te duc cu gândul la un clown alb.

Ce să-ţi zic despre personaj? Păi, atât e destul, nu? N-o să-l trecem acum prin teledetector pe tipul ăsta mălăieţ. Ah! da, numai două lucruri: vârsta, între patruzeci şi cincizeci, ţinuta, în negru, strictă.

În ce-l priveşte, îmi ia şi el măsurile cu ajutorul bodygrafului mental, situându-mă printre scandalagii temerari. Mă salută printr-o scurtă înclinare a capului şi mă invită să iau loc într-un fotoliu capitonat cu piele albă aflat în faţa altuia asemănător. Luăm loc în tăcere ca doi antagonişti înaintea unei prestări televizate.

Cu un gest al mâinii îl concediază pe căpitanul Haddock.

Îşi ţine genunchii strânşi ca cei ai unei marchize într-un salon de ceai, iar coatele în echer, cu mâinile palide încrucişate orizontal în dreptul pieptului.

– Vorbiţi germana? articulează el cu o voce unsuroasă.

– Prost, domnule director, şi numai când nu dispun de altă modalitate.

– Atunci engleza?

– Cu plăcere.

Mă aprobă, şi apoi articulează în limba lui William Churchill[2]:

– În acest caz, vă ascult.

Achtung! Gefahr!

Un om ca ăsta e mai de temut ca S.I.D.A. Nu-i nevoie să-l sodomizezi pentru a răvăşi nişte existenţe. Îmi spun dintr-un foc, dintr-unul

---

[1] Aluzie la oraşul Setif, bănuim. Bietul San-Antonio!
Editorii asociaţi.

[2] Sau a lui Winston Shakespeare. (n.a.)

singur, că tanti Elsi nu m-a înşelat când, cuprinsă de teroare, mi-a dat numele scânteietorului ăsta. E o reptilă teribil de veninoasă, musiu Hieronymus, o cobra de prima calitate. O privire tăioasă ca a lui, prietene, rareori am suportat. Mai multe ca astea şi treci pe digitalină în doze serioase; înghiţi flacoane întregi.

– Presupun că aţi primit un telefon de la omologul dumneavoastră francez, domnule director? încep eu.

Nisipuri mişcătoare. Baston alb! Cât de prost mă simt!

Tipul dă din cap.

– Secretarul meu mi-a pomenit ceva, într-adevăr; la drept vorbind, nu ştiu care-i problema. Domnul director al poliţiei pariziene ne-a informat doar în legătură cu vizita dumneavoastră. Cu ce v-aş putea fi util?

Impenetrabil mai ceva decât virtuoasa satului! Atunci n-o să începem să împletim coşuri din trestie sau să confecţionăm o prăjitură din orez, nu?

– E vorba de afacerea Hans Borgens, declar eu, susţinându-i privirea (care s-ar putea să nu-mi raporteze mare lucru, după felul cum se angajează discuţia).

– Ce legătură aveţi cu ea?

– Asasinatul îl implică pe fostul ministru de interne, domnul Alexandre-Benoît Bérurier, care a fost rănit de un poliţist pe aeroport, aşa cum aţi aflat cu siguranţă.

– Într-adevăr, acela a avut reflexul de a trage într-un criminal care scăpa cu fuga; presupun că acest gen de întâmplări se produc şi în Franţa, nu?

– Domnul Bérurier nu-i un criminal, ci o victimă. A servit drept ţap ispăşitor într-o reglare de conturi dintre magnaţii olandezi ai crimei.

Bărbatul cu părul luminos articulează cu calm, fără a înceta să mă străpungă până în sliţul slipului.

– Punctul dumneavoastră de vedere diferă total de al nostru. Şi cum poliţia olandeză conduce ancheta...

– Sunt în posesia unui document care probează adevărul spuselor mele, domnule director.

– Ce numiţi dumneavoastră un document?

– Mărturia olografă a secretarei decedatului Hans Borgens. Iată aici o fotocopie. Vă atrag atenţia că originalul se află în posesia autorităţilor franceze.

Îi prezint confesiunea nocturnă a lui miss Van Tauzensher. O apucă cu un gest măsurat, cu vârful degetelor, cum ridici tu o bucată de hârtie igienică întrebuinţată, căzută în afara scaunului.

O citeşte cu atenţie, apoi o netezeşte, înainte de a mi-o înapoia.

– Pentru a-mi arăta aşa ceva m-aţi scos din conferinţă, domnule?

Te veştejeşte, tipul. Te seacă la inimă! Când îl vezi cum se comportă îţi vine să verşi în primul canal ieşit în cale.

– Nu ştiu dacă aţi remarcat, domnule director, dar Elsi Van Tauzensher vă implică. Vă acuză de colaborare cu Hans Borgens în traficul internaţional de droguri şi pretinde că dumneavoastră aţi fost acela care aţi zdrobit capul armatorului după plecarea lui Bérurier. Ea precizează chiar că a surprins o convorbire telefonică între dumneavoastră şi armator, în ajunul asasinării lui, convorbire în decursul căreia îl incitaţi să-l cheme de urgenţă pe Bérurier. Ceea ce indică o crimă cu premeditare. Moartea lui Borgens fusese hotărâtă şi a fost găsit prostul ăsta de francez să poarte vina, dacă pot s-o spun, şi pot.

Vizaviului meu nu-i clinteşte nici un muşchi, nici un fir de păr, nici o geană.

– Ar trebui să vă pun în stare de arest, domnule comisar, declară liniştit directorul, pentru a da socoteală de acuzaţiile foarte grave aduse împotriva mea, utilizând o depoziţie smulsă prin violenţă de la o nenorocită de femeie.

Se ridică, deschide un sertar al biroului şi ia o foaie de hârtie pe care mi-o aduce.

– Iată aici plângerea domnişoarei Elsi Van Tauzensher, care a venit în noaptea asta la sediul poliţiei însoţită de doi colegi de birou, şi ei victime ale tratamentului dumneavoastră barbar.

Acum, prietene, sunt la fel de strâmtorat ca un semn de carte pus într-o biblie. Mi se dă urât peste nas. Văd cum se proiectează o catastrofă. Avea dreptate Achille: fără confirmarea verbală a martorului, pseudocon-

fesiunea lui nu atârnă greu. N-am făcut bine că i-am pus coarne Venerabilului: e mult mai inteligent ca mine! Niciodată nu trebuie să te culci cu femeile celor care te domină!

– Iertaţi-mă, nu ştiu încă să citesc în olandeză, mai găsesc eu forţă să răspund, dar îmi propun s-o învăţ cât de curând, precum şi alfabetul brail, plus sanscrita, dar deocamdată ea rămâne pentru mine literă moartă.

Un om de fier, Hieronymus Krül; prin comparaţie, tanti Thatcher e ramolită ca un tampax vechi care şi-a satisfăcut stagiul militar. Big boss-ul bagă în cofă oameni şi situaţii cu un brio halucinant. Ca să-l tragi pe sfoară ar trebui să ieşi de pe băncile facultăţii şmecherilor. Dar ce s-o fi întâmplat după ce tanti Elsi mi-a semnat confesiunea? Şi-a dat seama că, de acum înainte, după o lovitură atât de perfidă dată amicilor ei, lumea devenea prea mică pentru a-i garanta sănătatea? Atunci, o fi încercat să facă faţă mergând la ei şi plângându-se că am martirizat-o pentru a-i smulge confidenţele. Cei doi indivizi, pe care i-am adormit în maşină, au decis oare s-o aducă pentru a depune o plângere? O dată prevenit, Krül a luat toate măsurile. Să fim obiectivi: poate să mă joace cum îi place.

Îmi ia hârtia şi mi-o traduce succint. Incontestabil, am încurcat-o. Pus la punct minuţios, documentul. Cu o declaraţie ca asta la mână, nu pricep cum de nu mă încarcerează urgent ticălosul cu părul de aur. Dacă renunţă, o face numai pentru ca hârtia deţinută de mine să nu ajungă la marele public; fiindcă îţi e cunoscut vechiul adagiu (a nu se confunda cu Adige, drag amanţilor din Verona)? Când eşti târât prin rahat chiar dacă te disculpi, întotdeauna mai rămâne ceva, fie şi numai mirosul!

Hieronymus mă lasă să sondez groapa septică cu un aer sceptic.

– Ţinând cont de bunele relaţii pe care le-am întreţinut întotdeauna cu poliţia franceză, reia el, mă voi mulţumi prin a vă expluza imediat.

Ridică telefonul şi olandiseşte două trei chestii.

Căpitanul Fracasse revine, cu butoiul lui de bere în pantaloni şi capul de slugarnic care nu-şi spală niciodată gura.

Un nou schimb de cuvinte în dialectul ăsta bun pentru ţările situate sub nivelul mării. Căpitanul încuviinţează, burtosul servil!

– Veniţi cu mine, îmi porunceşte el.

Îl urmez cu devotament, fără a-l mai saluta pe oribilul blond.

În cutia mea cu vise, gândurile fermentează atât de tare că îmi iese fum pe nări şi poate că şi prin urechi, fără a mai pomeni de anusul pe care-l controlez mai puţin din poziţia mea.

Expulzat ca un netrebnic! Şi Béru? Şi misterul? Să las totul baltă?

Căpitanul Van Dhäl îşi mişca greoi compasul în direcţia ieşirii. Ne îndreptăm spre parkingul poliţiei unde sunt aliniate maşini strălucitoare, bine lustruite de către sticleţii fără treabă.

Ofiţerul îl interpelează pe un şofer inactiv. Omul intră în viteză.

– Urcaţi! îmi ordonă burtosul.

Iau loc într-un Saab (de abordaj) bleumarin. Burduful se aşează lângă mine şi nefericitul vehicul se înclină mult într-o parte.

Demarăm scurt.

Străzile Amsterdamului îşi încep defilarea. Vitrine luxoase, cheiuri romantice, faţade din secolul şaptesprezece... Şi pe urmă: biciclete, şi iar biciclete, mai să faci indigestie.

Mă uit la roţile negre în acţiune.

Şi mă gândes:

„Mă expulzează! Am încurcat-o. S-a terminat cu Grasu, s-a terminat de-a binelea! Eşec total, Antonio! Făcut să fii măscărici! Cartof în ulei rânced! Imbecil greţos! Olanda te ouă ca un porumbel. Eşti demn de milă, depăşit de evenimente, furuncul incizat! Aparţii rasei infecţilor! Finito, frumosule Antonio! Ai pus-o de mămăligă, langurosule!

Strănut. Îmi bag o mână în buzunar pentru a căuta batista. Descopăr acolo vechea mea tabacheră în care duc mereu piper măcinat. Poate nu crezi, dar nu-i deloc plăcut să pulverizezi un nor de piper în ochii vecinului de alături. Dacă nu stăpâneşti bine manevra, încasezi şi tu în aceeaşi măsură ca victima ta. Din fericire eu am tocit exerciţiul cu capul odihnit, cum zicea Ludovic al XVI-lea.

Totul se produce foarte repede. Deschid capacul tabacherei în buzunar şi scot cutiuţa din profunzimi. În acelaşi timp, pun mâna dreaptă pe mânerul portierei. Ajungem într-o interdicţie aglomerată. Şoferul încetineşte. Eu: puf! Piperul umple ochii de culoarea rubinului ai

mentorului meu şi portiera brusc deschisă rămâne cu gura căscată. Mă arunc în exterior, fără s-o mai închid. Un ciclist se împleticeşte şi cade. Îl dezmoştenesc de bicicletă cu un pumn, încalec pe iapa lui şi încerc să bat recordul deţinut până atunci de Moser, aşa mi se pare?

În două minute, nu mai pot fi ajuns din urmă. Maşina poliţiei creează un ambuteiaj spontan. Prea puţin îmi pasă.

Ba chiar deloc.

Cu capul înainte, umerii acoperindu-mi pieptul, acţionez pedalele ca un turbat.

X

Fac ciclism, rodeo şi o serie întreagă de descoperiri.

Croindu-mi drum prin circulaţie, mă boscorodesc. „Frumos te-ai mai descurcat, artistule! De data asta, ai ajuns şi tu să fii hăituit. După Béru, dispărut din spital, e rândul tău s-o faci pe haiducul."

Atac corporal asupra unui căpitan de poliţie, furt de bicicletă... Plus, bineînţeles, „dosarul" exploziv ajuns în mâna lui Hieronymus Krül; acest Machiavel cu păr aurîu dacă pune mâna pe mine, am să prind mucegai în temniţele olandeze.

Încotro alerg aşa, ridicat pe pedale ca dragul de Roger Peyrefitte când face turul tribunelor?

Fug.

Omul care fuge trăieşte cel mai intens prezentul, fiindcă îşi conjugă toate forţele vitale ale fiinţei lui pentru îndeplinirea acelui simplu act important de acum înainte pentru el, cel de a „se duce" undeva departe.

Deci, eu mă duc undeva departe, cât mai rapid posibil, ţinând cont de modul meu de locomoţie.

Dar iată că velocitatea mea velocipedică e stopată de un obsacol cu atât mai de temut cu cât şi el e mobil şi contondent: o maşină. Nu mai am timp să pricep nimic, am ajuns pe jos, izbindu-mă cu faţa de pavajul Amsterdamului. Năucit!

Percepţia mea e alterată de impact ca un beţiv de un hering prost desărat. Dau din mâini şi din picioare ca un crab cu burta în sus. Cineva mă apucă de mână şi mă trage. Pufnesc, mă uit în jur. Şi zăresc mai multe lucruri simultan: un Volkswagen decapotabil alb, a cărui aripă dreaptă am înfundat-o eu. O femeie blondă, îmbrăcată într-un pantalon

gri şi un bluzon din piele de căprioară negru. Ea e cea care mă trage de mână.

– Mă doare! gem eu.

– Sunteţi francez? mă întreabă ea în franceză.

Are un accent delicios. Fermecătoare femeiuşcă: nefardată, cu maniere bruşte, privirea hotărâtă, aproape insolentă şi glasul autoritar.

– Ceva fracturat?

Mă uit la bicicleta care seamănă cu un „8" majuscul, înlăturată de pe carosabil.

– Bicicleta cred că da.

Mă ridic şi încerc să fac câteva mişcări.

– Cât despre rest, cred că-i vorba doar de nişte contuzii.

– Aveţi faţa plină de sânge. Am să chem un poliţist să facă o constatare.

– Nu, lăsaţi, nu merită osteneala, mă reped eu.

– Ce tot vorbiţi dumneavoastră! Faţa vă e o rană; trebuie să vă duc la un spital.

S-a îngrămădit lume şi se uită la noi, schimbând păreri. Realizez că dacă nu-mi iau valea în secunda imediat următoare am să dau de atâtea belele că aş mai putea oferi şi altora, păstrând însă suficient pentru mine, ca să-mi ajungă până la sfârşitul zilelor.

Atunci, joc o carte tare.

Scot legitimaţia de poliţist şi o bag sub nasul gentilei tomobiliste.

– Vă conjur: fără proces-verbal de constatare, fără spital, sunt în misiune. Nu m-aţi putea lua cu maşina dumneavoastră? Am să vă despăgubesc pentru caroserie.

Îşi încruntă sprâncenele şi mă scrutează. Îmi place la nebunie să fiu scrutat de o fată tânără şi frumoasă.

– Urcaţi, se hotărăşte ea. Dar ce faceţi cu bicicleta?

– O las cadou gunoierilor, o asigur eu, cărându-mi epava până la marginea trotuarului, unde o părăsesc.

Tânăra conduce şi trage cu ochiul spre mine. După ce m-a scrutat se impun şi nişte ochiade. Deschizându-şi poşeta, aşezată între noi, ia dinăuntru o batistă.

– Încercaţi să vă tamponaţi sângele. Pometele drept e lovit rău.

Îmi şterg rănile. Sper că o să intenţioneze să mă tragă de limbă. Faţa îmi arde cumplit. Parcă s-ar plimba pe fizicul meu de artist o lampă de sudură oxhidrică.

Cobor apărătoarea de soare din dreptul meu şi mă examinez în oglinda fixată pe spatele ei. Nu arată deloc bine, Antonio! Va trebui să mă fardez cu mercurocrom o bună bucată de vreme.

– Trebuie neapărat să vă vadă măcar un medic, e de părere tânăra femeie.

– Nu! îi răspund categoric, n-am timp să mă răsfăţ, nici să mă îngrijesc, şi nici măcar să mor.

– Deci, dumneavoastră sunteţi comisarul San-Antonio, rosteşte şoferiţa cu o voce plăcută.

– Mă cunoaşteţi?

– Tocmai vă citesc o carte.

– Vreau să zic: după reputaţie?

– Bineînţeles.

– Sunteţi din Ţările de Jos?

Îşi bagă mâna pentru a doua oară în poşeta deschisă.

– O confidenţă atrage după sine încă una, nu?

Îmi prezintă şi ea o legitimaţie care mi se pare că este de presă, deşi redactată în olandeză (cu litere germanice peste tot).

– Sunteţi ziaristă? mă mir eu.

– Precum vedeţi.

– Şi vă cheamă Gerda pe numele mic?

– Da.

– Fotografia asta nu seamănă cu dumneavoastră.

– Aţi mai văzut până acum un Photomaton care să vă redea conform originalului?

Îşi pune legitimaţia de presă la loc.

– Acum, o să-mi povestiţi tot, nu-i aşa? Când eşti ziarist, iar un reportaj senzaţional îţi turteşte maşina, trebuie să profiţi.

– Logic, admit eu.

Îl binecuvântez pe Domnul care mi-a scos în cale această drăguţă

femeie. Eram singur, secătuit, hăituit. Şi iată-mă acum în doi, asistat de o tânără care nu pare să fie lipsită de curaj.

– Îl cunoaşteţi pe şeful poliţiei, cel cu părul din aur masiv?

– Hieronymus Krül?

– *Ia, Fraülein,* ce părere vă face?

– Nu dintre cele mai bune. Trece ca fiind o persoană foarte puternică, şi care întreţine anumite relaţii cu lumea interlopă. S-a încercat de multe ori să fie adus pe banca acuzaţilor, dar e foarte protejat şi acest gen de tentative s-au soldat printr-un eşec.

– Dacă mi-aş aduce şi eu micul aport la zvonurile nefavorabile al căror obiect îl face?

– Aţi proceda probabil foarte bine, domnule comisar, dar nu mă hrănesc cu prea multe iluzii în privinţa vulnerabilităţii lui; Krül e un colos, dar care n-are picioarele din argilă. În fine, hai să mergem totuşi la mine să vă îngrijiţi rănile, şi pe urmă îmi veţi relata povestea dumneavoastră, în mână cu un pahar de băutură pentru facilitarea confesiunilor.

Ieşim din oraş, cel puţin din centru şi pătrundem în cartierul rezidenţial: proprietăţi de vis în mijlocul unor peluze acoperite cu gazon care ar îmbolnăvi de diaree verde o masă de biliard concurentă.

În sinea mea îmi spun că o luminiţă de noroc străluceşte în nefericirea mea. Ce şansă că am percutat maşina fetişoarei ăsteia! Providenţa are grijă de mine.

Gerda opreşte în faţa unui grilaj din fier forjat. Claxonează de câteva ori pentru a-şi semnala sosirea şi un crab, îmbrăcat în sclav, apare şchiopătând pentru a ne deschide. Dincolo de grilaj se întinde un parc cu cedri seculari,[1] alei largi şi frumoase, bine desenate care descriu curbe plăcute prin preerie, iar apoi, departe în fund se ridică o casă mare şi nobilă din cărămidă roz, masivă, cu acoperişul plonjând abrupt şi cu grinzi dedesubt.

– Aici locuiţi? o întreb eu uimit.

– Locuiesc la părinţii mei.

---

[1] Toţi cedrii despre care am citit erau seculari. Părerea mea e că ei cresc şi se dezvoltă ca simpli brazi şi pe urmă, când au împlinit un secol: bum! Ajung să fie transmutaţi în cedri. (n.a.)

– Şi cu ce se ocupă tăticul dumneavoastră? m-aş îndoi să repare scaune cu o casă ca asta.

– Comerţ.

Cuvânt sobru şi percutant. Care vrea să spună tot. Comerţ. „Este comerciant orice persoană care cumpără cu intenţia de a revinde realizând astfel un profit."

Înconjurăm frumoasa proprietate, mândră, luxoasă. În spatele ei parcul se continuă şi mai bogat. Aleile se răresc iar arborii îşi schimbă esenţa. Se văd mesteceni (cu trunchiul argintiu), brazi comuni, stejari scorţoşi.

– Pentru a-mi păstra independenţa, mi-am amenajat o locuinţă în fostele case ale servitorilor, îmi explică Gerda.

Nu sunt împotrivă. Tu mă cunoşti? Mă gândesc de pe acum că, în vreme ce ea îmi va şterge rănile, eu voi avea mâinile libere. Mi s-a întâmplat adesea: drăgălaşa infirmieră, în picioare între genunchii mei reparându-mi cucuiele şi alte echimoze cu delicateţe, în vreme ce mandea, nu mai puţin delicat, îi strecuram degeţelul unde trebuie.

Simt că va fi promiţător. Latura lipsită de ipocrizie a tinerei femei îmi dă speranţe de viitor.

Dependinţele de care vorbeşte ea nu arată deloc a dependinţe. Imaginează-ţi o construcţie cu un singur nivel, acoperiş de paie acoperite cu mortar. O colibă şi o inimă, cum se zice. Ăştia au întotdeauna aspiraţii modeste, atât doar că o asemenea colibă pentru a-ţi da satisfacţie trebuie să fie ca pentru coperţile revistei *Case şi Grădini*.

Drăguţa mea gazdă trage maşina într-o parte şi mă invită s-o urmez.

Se aud păsărelele în frunziş făcându-mi o primire triumfală cu ciripeala lor olandeză.

Atmosfera e bucolică. Mă cuprinde un sentiment de tihnă, în ciuda feţei mele răvăşite şi a posturii inconfortabile de om hăituit.

Gerda apasă pe clanţa uşii şi pătrundem într-o încăpere fermecătoare, exact aşa cum îmi place mie, cu grinzi aparente, gresie ca pâinea coaptă şi mobile vechi ceruite.

– Un cuib al dragostei! exclam.

Am impresia că-i dă o bună utilizare aici în fundul parcului, pentru a se bucura de plăcerile vieţii şi a se lustrui energic.

Închide uşa în urma noastră cu o mişcare pe care eu, deştept cum mă ştii, o socotesc a fi promiţătoare.

Întrevăd de pe acum delicii fără egal, seducţia simturilor, voluptatea luminând lumea.

Ne privim în străfundul ochilor. Treaba va avea loc imediat sau ceva mai târziu?

Îşi întinde mâna spre chipul meu tumefiat. Mângâiere însângerată. Oh! Că perversă mai e olandeza! Vampir, într-o oarecare măsură. Se mai întâmplă. Sunt oameni care se simt fericiţi când văd sânge. Îmi amintesc de un teribil accident, într-o noaptea, pe Coasta de Azur. Sângele curgea gârlă; un motociclist zăcea pe asfalt cu capul spart. Un individ înalt îşi afunda mâinile în magma clocotindă cu autoritate, făcând-o pe doctorul. Dar eu vedeam bine că se delecta, oribilul. Felul în care îşi bălăcea degetele. Sadic. Oameni impresionaţi îl priveau, crezând că are anume competenţe şi că încerca imposibilul.

Stătea în genunchi pe mijlocul drumului. M-am aplecat la urechea lui şi i-am şoptit:

– Du-te să te satisfaci în altă parte, sadic blestemat, că altminteri îţi trag un şut drept în gură!

S-a ridicat cu mâinile lui draculiene.

Unul înalt, parcă-l văd, cu părul cărunt, tuns scurt, gen ofiţer în rezervă. N-am nimic împotriva ofiţerilor, chiar absolut nimic. Dacă aş avea, ar fi obligaţi să facă războaiele singuri şi ar risca să le câştige.

Deci, ziarista îşi întinde mâna frumoasă spre rănile mele. Şi brusc, îşi înfige unghiile în carnea mea şi-mi zgârie faţa şi aşa martirizată. Hârrr! Oh! Ce durere atroce! Scot un muget de suferinţă în interiorul căruia, dacă ciuleşti bine urechea, ai putea percepe un ţipăt de surpriză. Mă arunc spre spate. Atât de tare că-s gata să cad. Nu! Două ţevi de revolver mă opresc. Din fericire, pentru că altminteri aş fi putut să-mi lovesc capul de colţul peretelui.

Cele două ţevi de oţel mă împing înainte. Mă incomodează în spate, dar îmi redau echilibrul.

Ceea ce se operează atunci, nu există cuvinte în nici o limbă alta decât surdo-muta pentru a povesti. De ce surdo-muta? Simplu, pentru

că limba surdo-mută nu utilizează decât gesturi iar prin gesturi se scrie urmarea. Să-ţi explic. Faptul nu te va împiedica să mori prost, dar am şi eu o conştiinţă.

Subul meu realizează ce are să se întâmple înainte, gândului, totuşi la fel de rapid ca lumina (deţin o dovadă, s-a făcut o experienţă la observatorul din Saint-Alban-de-Roche şi profesorul Banzob mi-a înmânat un certificat pe care-l ţin la dispoziţia ta).

Două revolvere în coaste. Tu ce-ai face? Ai ridica mâinile. E atât de clasic de-ţi vine să-ţi bagi mine de pix în fund în locul supozitoarelor cu vitamine. Deci, ridic mâinile. Nu pentru multă vreme, fiindcă înainte de a termina această mişcare de supunere, le abat pe umerii Gerdei, rămasă în faţa mea şi, dintr-un avânt irezistibil, o fac să pirueteze astfel încât ea îmi ocupă locul, iar eu pe al ei. Totul a durat mai puţin decât ai clipi din ochi. În această răsucire le recunosc pe cele două gorile ale răposatului armator, soporificate în noaptea precedentă. Cel mai slut trage, dar prea târziu şi Gerda primeşte gloanţele în şold. Începe să urle. Se creează un moment de confuzie. Mă fac că ţintesc o armă între sânii superbi ai individei.

– Aruncaţi pistoalele, altminteri o lichidez şi pe ea şi pe voi: am câştigat premiul întâi la Conservator, clasa Parabellum! Hai, repede! urlu eu.

Cei doi body-guarzi îşi lasă armele jos. Atunci o propulsez din toate puterile între ei pe ticăloasa perfidă. Indivizii se clatină, cad împreună cu ea. Antonio cel frumos ridică cele două revolvere care zac pe pardoseală. Asta se cheamă să stăpâneşti bine situaţia, nu?

– Acum, să vă ţineţi şi respiraţia, băieţi! îi avertizez eu, fiindcă, la cea mai mică mişcare, apăs pe amândouă trăgacele deodată şi locuinţa asta frumoasă are să semene cu garajul unde s-a perpetrat cumplitul masacru al sfântului Valentin.

Rămân muţi de stupoare ca nişte găini (de lux) pe care vulpile le-ar fi luat pe la spate. Trebuie s-o recunoaştem că le-am făcut-o întâia celor doi netrebnici şi cu o îndrăzneală că nici măcar la cinema, în superproducţiile americane de acţiune, unde-l vezi pe Rambo ucigând o jumătate din Asie, cu torsul gol, doar cu nişte boaşe mari uite atât şi o bucată de cârpă legată în jurul capului, nu găseşti ceva asemănător. Te-ai prins

puţin, nepoate, de eficacitatea sanantoniană? Cu două revolvere în spate şi, într-un timp şi trei mişcări: braţe ridicate, braţe lăsate în jos, piruetă, reia avantajul. Ai impresia că-i un vis? Da, bun, atunci dormi pe salteaua ta multisuspin în vreme ce eu îmi văd de treabă.

Ştii ce? Îmi pun unul dintre revolvere după curea, pentru a-mi elibera o mână şi rapid scot încă o capsulă de gaz soporific din buzunarul pentru ceas.

„Fâşşş!"

Trioul adoarme imediat. Eu îmi ţin respiraţia şi, când îi consider k.o., mă duc în fundul încăperii să deschid o fereastră pentru a respira un aer de bună calitate. Vederea dă spre un boschet graţios plin de păsărele în chip de fructe.[1] Fermecător tablou care incită la meditaţie. Deci meditez (în contul autorului). Şi ceea ce reuşesc să extrag din meningele mele solicitate ar fi suficient pentru reinventarea sciziunii atomului în cazul în care vreun prost ar fi rătăcit formula. Conduita mea se desfăşoară armonios, ca o potecă înflorită dintr-un tablou de Monet. Examinez, proiectez, structurez, eşafodez, elaborez, etalez, dezvolt, rectific.

Primo: să-i neutralizez pe cei trei bandiţi, ca să n-am a mă teme de ei când îşi vor veni în fire. Secundo: să-i forţez să-mi spună ce s-a întâmplat cu ex-Excelenţa sa Bérurier. Terţio: să ajung în locuri ceva mai ospitaliere, mai înainte ca omul cu părul de aur să desfăşoare forţe serioase pentru a mă scoate din circulaţie.

Hai, gata! Să trecem la acţiune!

Dacă cei care trăgeau la galere erau priponiţi în felul ăsta: gleznele unite printr-un lanţ, mâinile legate la spate cu un alt lanţ care se prindea apoi de cel de la glezne, înseamnă că metoda era verificată. La ce bun să-mi storc creierii pentru a testa noi modalităţi? Uzez de reţeta galerelor de altădată pentru ticăloşii mei. Ambalez acest mic univers ca pentru o lungă călătorie şi când mă ridic, satisfăcut de opera mea mai ceva ca Bernard Palissy[2] atunci când a descoperit emailul Diamant, mă dor şalele de cât am stat ghemuit.

---

[1] Poezia lui San-Antonio e incontestabilă, nobilă, laxativă şi la fel de ameţitoare ca apa de Volvic. *Hervé Bazin.*

[2] *Bernard Palissy* (1510-1589) – ceramist, savant şi scriitor francez. (n. tr.)

În această clipă de răgaz, un uşor claxon mă face să tresar (sau să mă cutremur, dacă nu-ţi plac verbele de conjugarea a patra). Mă uit pe fereastră şi dau cu ochii de furgoneta unui florar, oprită dinaintea uşii. Un ins în halat albastru de furnizor sare din maşină şi se apropie: un roşcovan care ar fi putut figura ca o floarea-soarelui drept fond într-o pânză de Van Gogh. E slăbănog, cu un nas de nevăstuică tuberculoasă. Obrajii prost raşi, din cauza pistruilor congenitali, fruntea asemeni unei gălbenele pe cale de a se deschide. E o nebunie câţi roşcovani mai poţi întâlni în Ţările de Jos. Pe un teritoriu situat sub nivelul mării, e normal ca băştinaşii să aibă o pigmentaţie de morcov, trebuie să înţelegi.

Insul întinde mâna pentru a bate în uşă, dar eu deschid de cum a schiţat el gestul, îl înşfac de reverele halatului, îl trag în interior şi-i aplic fruntea mea olimpiană în gingii.

Durerea ce mi-o cauzează acest impact îmi dă posibilitatea să măsor intensitatea durerii lui.

Cade în genunchi pentru o rugăciune promptă. Un pumn superb în ceafă. Bum! E terminat. Bravo, Santonio, de data asta eşti într-adevăr invincibilul superman menţionat pe bonul de livrare. Nici dacă aş fi mâncat o pizza cu cocaină n-aş fi fost mai puternic. Aerian, dacă îţi dai seama. Plutesc.

Îl târâi pe ins până la un fotoliu şi-l leg. În fundul încăperii se află amenajată o mică bucătărioară. O cratiţă de apă! Fleoşc! În mutra domnului! Îşi revine în simţiri. Ridică storurile pentru o verificare. Dar lanternele lui sunt surde. Îi administrez o nouă porţie de apă, în măsură să-l trezească de-a binelea. Îşi extirpă limba tumefiată de lovitura mea cu capul şi în pofida stării ei proaste, se serveşte de ea pentru reperarea breşelor produse în dantură. Trei incisivi şi un canin, care nu făceau multe parale, lipsesc la apel.

– *Do you speak english?* îl întreb.

Neagă.

– *Deutsch?*

Dă din cap aprobator.

S-o luăm pe idiomul ăsta. Băiatul continuă să-şi lingă dinţii. După cei de sus, îi numără pe cei de jos.

Aici nu lipseşte nici unul dar se clatină rău.

– Ai să-ţi faci o proteză completă, îl sfătuiesc eu. În felul ăsta ai să ai şi tu dinţii curaţi câteva zile. Ce căutai aici, băiete?

Se uită la mine îngrozit fără să-mi răspundă. I-a văzut pe cei trei gisanţi şi îşi dă seama că a pătruns apă în cală. N-are aerul unui intelectual surmenat, cu toate astea ştie să interpreteze semnele şi el când descoperă trei persoane k.o., legate fedeleş şi atunci trage concluzia că ceva nu merge bine în cea mai dezgustătoare dintre lumi.

I-i arăt cu degetul:

– N-au vrut să fie de părerea mea, înţelegi?

Scot un pistol de la curea şi o fac pe cow-boy-ul învârtindu-l în vârful degetului arătător.

– De ce ziceai că ai venit?

Capătul ţevii i s-a proptit în urechea stângă.

– Auzi paşii morţii, fiule? ca cei ai mării într-o cochilie!

Îi plasez, ca să-l dau gata, cupletul meu filozofic:

– Ţi-e frică de moarte? Ei, ce zici? Mie deloc. Singurul lucru care mă supără e grămada de carne scârboasă pe care o laşi altora la plecare, iar ei sunt obligaţi să se descurce într-un fel. S-o ferchezuiască, s-o dichisească, s-o tămâieze, deşi ea e grea şi rău mirositoare şi toată lumea abia aşteaptă s-o arunce în fundul unei gropi adânci. Eşti însurat, Vincent? Da? Şi ai urmaşi? Săracii de ei! Bun, gândeşte-te la ei şi spune-mi ce căutai aici.

Atunci, începe să vorbească. Glasul lui e căţărat pe cea mai înaltă ramură a laringelui; individul, când scoate un sunet, e capabil probabil să urce până la do diez de sus.

– Am venit după corp.

– Ce corp? mă cutremur eu, gândind la Bérurier, acest gigant al prostiei universale.

– Cel de jos.

Sar în sus mai ceva ca un cangur, deşi eu nu mă sprijin în coadă.

– Jos!

Caut o scară care să coboare (fiindcă există două feluri foarte distincte de scări: cele care urcă şi cele care coboară). Cum nu văd nimic în vasta garsonieră, mă întorc spre insul-nevăstuică.

– Unde?

Îmi arată covorul mare întins pe centrul încăperii. Mă grăbesc să-l rulez şi apare o trapă acoperită cu gresie ca şi restul camerei.

Cum nu văd nici un mâner, îl întreb pe cioclul florar cum se deschide ea. Acesta îmi arată două butoane, unul roşu şi altul negru, plasate lângă şemineu.

Apăs pe cel roşu şi trapa se deschide, urnită printr-un sistem acţionat electric. Faimoasa scară coborâtoare mi se prezintă şi, pe 17 trepte, mă conduce spre o despărţitură pe care aş numi-o morgă-temniţă, pentru că ea închide un cadavru şi un prizonier. Cadavrul e cel al Elsiei Van Tauzensher, oribil mutilat, fiind cumplit torturată înainte să-şi dea duhul; prizonierul e un anume Alexandre-Benoît Bérurier. Nu arată deloc strălucit, tras la faţă cu tenul plumbuit ca un furgon poştal, şi privirea galbenă.

– Ţi-a trebuit cam multă vreme, oftează Umflatul. Până acum mă obişnuiseşi altfel.

Fiindcă, pentru această creatură bizară, recunoştinţa nu-i o virtute cardinală.

XI

O călătorie extravagantă. O sosire demenţială.
O rebeliune demoniacă.

„Furnizorul" apasă de câteva ori pe claxon şi bătrânul crab care i-a deschis Gerdei ceva mai înainte pentru a-i permite să intre, deschide şi „florarului" dar acum pentru a-i permite să iasă.

– Apropo, îl întreb pe acesta din urmă, o dată ieşiţi pe poartă, cui îi aparţine maghernița asta?

– Şefului poliţiei.

– Trebuie că-i bine plătit, apreciez eu. Şi pe urmă, ce confort! Rareori se întâmplă ca un poliţist să posede propria lui temniţă şi propria morgă.

– Încotro o luăm? mi-o retează individul.

– Autostrada sudului, amice. Şi ai grijă să conduci impecabil, fără să comiţi nici o infracţiune. O cât de mică abatere şi-ţi promit o criză de colice pe cinste.

Pentru a-l face să simtă realitatea, îi îndes ţeava revolverului în şold. E clasic, dar ţine întotdeauna. Orice om se teme de atingerea unei maşinării aducătoare de moarte. Cu atât mai mult cu cât nu-i genul de cavaler neînfricat. E cantonat în zona banilor mărunţi, tipul. Manutanţă macabră la o adică, dar nu s-ar prezenta voluntar să escaladeze baricade.

– Cum te cheamă?

– Ernst.

– Pentru cine lucrezi?

Cum răspunsul se lasă aşteptat, îl zgâlţâi în ficat cu arma.

– Repetă că n-am auzit.

– Pentru Consorţium.

Locuitorii Amsterdamului numai de Consorţium vorbesc. Un cuvânt care s-ar părea că-i impresionează. Cuvânt englezesc din latinescul asociere, reprezentând „un grup de întreprinderi". Trebuie că-s cam suspecte întreprinderile acestor întreprinderi, fiule!

– Şi în ce constă munca ta?

– Livrări.

– În cazul de faţă, nu veneai să livrezi ci să cauţi.

– Da, aşa-i.

– Şi unde trebuia să duci cadavrul damei?

– Într-o uzină pentru a fi incinerat.

– Simpatic.

– Practic.

– Şi ţi se întâmplă des?

– Destul.

Ieşim din oraş. Conduce liniştit. Nu-i un temerar, cum ţi-am mai spus. Grijuliu să scape pe verticală din beleaua asta.

– E departe uzina de incinerări?

– Cincizeci de kilometri.

– Şi o dată treaba terminată, care mai e programul tău, cumetre?

– Mă întorc acasă.

– Cu camioneta asta?

– Da, fiindcă locuiesc aproape de uzină.

Buun. Stăpânii nevăstuicii n-o să intre la idei decât mâine, deci avem o noapte înaintea noastră. Neica întrevede o ameliorare a situaţiei cât palatul Chaillot.

Am ieşit la câmp deschis. Răzoarele de lalele se întind cât vezi cu ochii, pătrate, în culori variate, alcătuind cel mai *wonderful* dintre ansamblurile eterogene. Şi gândurile mele circulă cu o viteză corespunzătoare. Pentru a le realiza trebuie să aştept căderea întunericului.

– Ia zi, Boaşescofâlcite, lalelele o ţin aşa până la frontiera cu Belgia?

– Da, de ce?

Surâd.

– Am să-ţi explic mai târziu, dragă.

Trag geamul care mă desparte de interiorul vehiculului unde sunt

aliniaţi cei patru pasageri ai mei. Numai Béru, care călătoreşte cu întâia, are drept la o cuvertură şi perne.

– Cum merge, Grasule?

– Mi-e sete! Aş rade o bere. Ăştia de pe aici sunt proşti cu carul dar fac berea bună.

– Eşti în stare să-l ţii sub ameninţarea armei pe taximetristul nostru până ce mă duc eu la un bar?

– Aş fi în stare chiar şi să trag în el.

– Atunci îţi rezolv setea la prima cârciumioară.

Emite un suspind de prejuisare.

– Admit că ai fi un bun infirmier, îmi spune el.

La căderea nopţii, la ordinul meu presant, Nevăstuica poliţistă părăseşte autostrada ca s-o apuce pe drumurile rectilinii de pământ care separă plantaţiile de lalele.

– Mergi încet, păcătosule.

Îmi dă ascultare şi înaintăm cu o viteză de funeralii naţionale.

Brusc, strig: „Stop!"

– Ce s-a întâmplat? mă întreabă el cu nodul în gât de frică.

– Vezi cărarea aia? Manevrează în aşa fel ca să intri pe ea cu spatele.

– Dar...

– Nu, fiule: nici un dar! Niciodată un dar între noi doi. Executarea!

Tremură de groază, gândind că am de gând să-l lichidez pe stratul de lalele. Cu mandea nu prea ştie pe ce coridor să danseze. Manevra lui, judecată de un monitor al şcolii de şoferi, nu i-ar aduce laude. De cum a intrat pe cărare îi poruncesc să coboare.

– Acum, Zeamă-lungă, mergi şi deschide portierele furgonetei. Şi pe urmă treci să culegi lalele, băiete. Vreau să aduni destul pentru a le acoperi pe cele patru persoane. Un maldăr înalt, uite aşa, pricepi?

Nu, nu pricepe, dar se apucă de cules. Cântaţi, cântaţi, culegătoare, căci culesului îi place cântul! *Arlésiene* opus 106. Omul cară şi cară braţe întregi de lalele, pe care îl pun să le aşeze deasupra clienţilor noştri.

– În ce constă asta? se informează Béru.

– Nu-ţi bate capul, Grasule.

Se resemnează. După o oră, încărcătura e terminată. Amenajez nişte deschideri în colina florală astfel ca pasagerii mei să poată respira şi pornim iar la drum.

– Întoarce-te pe autostradă, Boşorogule!

Parcă aş avea de a face cu un căţeluş. Un om mai docil ca el poate fi doar un sclav eunuc.

Mergem aşa până la frontieră. Abia atunci îi explic şoferului ce am de gând:

– Dacă trecem fără probleme, ai scăpat cu viaţă, dacă o să avem neplăceri, te întorci acasă în furgon mortuar; atunci, încearcă să te porţi cât mai firesc, Nătărăule. Livrăm un transport de lalele la Bruxelles, ai priceput?

– Da, da.

Mai să adauge şi: „Şefu'".

Vameşii sunt puţini şi somnoroşi. N-au treabă cu transportul nostru. Abia dacă au întredeschis una dintre uşile din spate ca să se uite la recolta noastră.

Trecem.

Uf! Adio, Olandă.

Pe teritoriul belgian mă simt eliberat. Aici, omul cu părul de aur nu mai poate nimic împotriva noastră. Îi ofer o cină eroicului meu şofer într-un refugiu de pe autostradă. Înseninat, hăpăie cu poftă şi nu-mi face greutăţi ca să-mi răspundă la întrebările pe care i le pun.

Vama franco-belgiană e şi mai uşor de trecut. Merge ca untul.

Şi acum, între noi doi, Paris[1].

Nu-s prea proaspeţi pasagerii mei, o dată scoşi de sub lalele. În imposibilitate de a se mişca, iar natura cerându-şi drepturile, au făcut pe ei. Să-ţi fie învăţătură de minte, părinte, dacă îmbarci nişte indivizi legaţi fedeleş, nu uita să le pui Pampers-uri.

[1] Cuvintele lui Priam către fiul lui care l-a băgat în bucluc. (n.a.)

Contrar celor ce ţi-ai putea imagina, la patru dimineaţa sun acasă la Bătrânu, după ce i-am pus cătuşe şoferului meu, prinse de volan şi i-am încredinţat un revolver lui Béru cu recomandarea de a căsca ochii bine.

Valetul englez al lui Achille vine să-mi deschidă într-un halat pluşat, în culorile britanice, cumpărat, presupun, de pe Carnaby Street. Cu părul blond-cenuşiu lipit pe fruntea lui plată de sudorile nocturne şi privirea bleagă şi la fel de elocventă ca a unui guvid defunct, mă întâmpină cu imposibilitatea lui proverbială. La fel de rigid şi de grav ca atunci când îl poartă pe Bătrânu în Rolls-ul Phantom de prin anii '30.

Figura mea sinistrată, pe care doar mi-am spălat-o la o chiuvetă de pe autostradă nu-l mişcă mai mult ca ţinuta mea obosită şi barba în creştere. Îi aduc la cunoştinţă că trebuie să vorbesc cu Bătrânu de urgenţă, iar el mă roagă să-mi obstruez gaura cu satinul perle a unei canapele ce se vrea chinezească.

Salonul e foarte luxos. Se simte că Achille nu se trage dintr-un pădurar. Că doamna, mama lui, n-a făcut niciodată menajul, chiar şi la ea acasă. O pendulă încadrată de motive decorative bate orele pe un şemineu Ludovic al XV-lea. Tablouri în rame aurite reprezintă paraziţii unei epoci idioate, pe cale să lege funde unor oi stupide sau împingând un leagăn. O mireasmă de bogăţie veche, ereditară pluteşte în încăperea tapetată cu mătase îngălbenită. Cărţi necitite, legate în piele maronie, adaugă un tuşeu de cultură în mijlocul acestui vapor luxos de un burghez incorigibil.

Epuizarea pune stăpânire pe mine din cauza liniştii şi a nemişcării. Şi adorm buştean.

Tusea forţată, seacă şi peremtorie a Bătrânului mă trezeşte într-o tresărire. E aici, sublim: pijama de mătase albastră, halat de catifea bleumarin cu brandemburguri de parcă ar fi intenţionat să interpreteze *Concertul brandemburgic* (atât de drag locuitorilor din Calais). A găsit timp să se miruiască şi miroase a flori de lămâi, acel parfum discret al firmei Guerlain (Pinpin) folosit de aristocraţi, de ofiţerii superiori în retragere, de bătrânii urologi îndrăgostiţi, precum şi de servitorul tău, fiind singurul pe care-l suport fără a mă apuca strănutul de şaisprezece ori la rând când destup flaconul.

– Vizita dumitale e cam matinală, dragul meu, mi se adresează pe un ton suficient de apăsat pentru a fi remarcat.

Achille ăsta e un tiran, trebuie să îndrăznim a admite. Şef de gulag prin vocaţie. Uneori, ochii lui aruncă săgeţi ucigătoare. Intonaţii pentru un pluton de execuţie, a altora. Se uită la mine cu acel dezgust uşor, manifestat împotriva unui chelner căruia îi miros rău subsuorile.

Nu-i face plăcere să-şi vadă colaboratorii plini de sânge în salonul lui, cu noaptea-n cap. Ei trebuie să fie mereu puşi la punct, luminoşi ca pozele care-l reprezintă pe Bayard la podul Garigliano.

– Vin de departe, îi spun eu.

– Amsterdamul nu-i decât la periferia Parisului, observă el sarcastic.

– Dar Infernul, e teritoriul nostru de peste mări cel mai îndepărtat, domnule director.

Achille clatină din cap.

– Ce cuvinte mari. Vedem noi imediat.

Îl sună pe bătrânul rosbif şi-i cere să aducă o cafea.

– Ai vrea şi dumneata? mă întreabă de parcă mi-ar da un bacşiş.

Şi atunci mă supăr:

– Cred mai curând, că dumneavoastră ar trebui să mă ascultaţi, şefu'!

Defrişatul încasează fără să clintească. Doar privirea lui fermentează puţin. Se aşează în faţa mea şi îşi pune picior peste picior. Labele lui de aristocrat au vene albastre. Papucul de lac, pe care l-a încălţat, se balansează în vârful degetelor pedicurate.[1]

– A fost chiar aşa de dur? mă compătimeşte totuşi el frapat de cât de rău arăt.

– Destul, mulţumesc.

Şi încep să narez conştiincios, fără a omite nimic.

Mă ascultă, examinându-şi unghiile, apoi bându-şi ceaşca de cafea pur arabica, cu gust de mama-mare şi aromă de gringo.[2]

---

[1] Pedicuristul are să ajungă mare dacă Dumnezeu îi va da zile. (n.a.)

[2] Străin venit în special din Statele Unite în ţările Americii Latine. (n.tr.)

Şi asta ştie să facă: să asculte. Să asculte fără a se manifesta. Rămânând pe piedestalul lui până la sfârşit, ca apoi să cuvânteze cuviincios după o perioadă de meditare impresionantă.

– Potrivit afirmaţiilor dumitale s-ar părea[1] că şeful poliţiei din Amsterdam ar fi un gangster, un şef de bandă, un...

– Da, domnule.

– Să fie oare cu putinţă?

– Este, îi răspund.

Bătrânu îşi masează tâmplele, apoi îşi îndeasă degetul mic în colivia cu miere care-l mănâncă şi scutură energic pentru a-şi auzi mai bine glasul conştiinţei.

– Pare absurd! declară el.

– Aşa şi este, dar asta-i situaţia!

– Să admitem.

– Oh, da, milă: admiteţi şefu'! Admiteţi de sus până jos!

– Dacă ar fi să dau crezare rezultatelor anchetei dumitale, acest şef felon (doar el mai foloseşte acest cuvânt căzut în desuetudine) era în cârdăşie cu armatorul Hans Borgens pentru conducerea unui imperiu al drogului cu ramificaţii în Europa şi America de Nord?

– Exact, şefu'. Dar, ca întotdeauna pe vasele comandate de doi căpitani, se bagă de seamă că unul este în plus. Începe atunci o luptă surdă între cei doi pentru eliminarea unuia dintre ei.

Mă servesc, fără a fi invitat, cu încă o ceaşcă de cafea.

– În cazul de faţă, domnule director, lupta a fost unilaterală. Hieronymus Krül a decis lichidarea partenerului său pentru excelenta raţiune că acesta din urmă îşi pierduse raţiunea. Era destul să vizitezi biroul de unde îşi conducea afacerile pentru a te convinge: un staul! Într-un zgârie-nori! La etajul douăzeci şi cinci!

Achille zâmbeşte.

– Efectiv, recunoaşte el, e deconcertant.

– Dumneavoastră aţi spus-o.

---

[1] Formă impersonală a verbului a părea, pe care ţi-o recomand călduros pentru că prea a stat multă vreme pe tuşă, sărăca. (n.a.)

Beau câteva înghiţituri din lichidul reconfortant, despre ale cărui virtuţi m-a informat Honoré de Balzac, fiindcă mă aprecia, presimţind foarte repede că într-o bună zi am să ajung succesorul lui.

– Cert, potrivit celor din preajma lui, Borgens a fost întotdeauna „un original", dar pe încetul, fantezia lui a dat în demenţă; capriciile lui excesive îi surprindeau anturajul. Krül aştepta o ocazie pentru a se debarasa de el; dar, cum cei doi aveau destui asociaţi minori, a ţinut ca lucrurile să se împlinească fără a fi suspectat.

– Plan genial, mă devansează Marmoreanul, scărpinându-se sub testicole, cu distincţie. Folosirea lui Bérurier ca ţap ispăşitor denotă un spirit de pertinenţă machiavelic. După difuzarea acelui film odios, a cărui vedetă este madam Bérurier în călduri, călărită de un întreg echipaj, nu i-a fost dificil să-l transforme în asasin pe soţul avid de răzbunare. Krül a pus să fie chemată de urgenţă la Borgens bruta asta de prieten al dumitale. Grăsanul infect a dat cu cornul în bară. S-a dus să urle în biroul lui Borgens unde se aflau cei doi bărbaţi. Sacul ăsta de măruntaie pretinde că a fost luat în derâdere şi i s-a spus că demna lui consoartă (demnă de el se înţelege) insistase să facă dragoste cu toţi bărbaţii de pe vas. Nebun de furie, Bérurier a plecat vociferând. De îndată ce a trântit uşa, Krül i-a zdrobit capul asociatului său şi s-a evaporat printr-o ieşire secretă, cunoscută doar de cei doi fârtaţi. E corect ce-am spus, nu-i aşa?

Poanta e că Achille, după fiecare raport pe care i-l faci, ţi-l povesteşte şi el la rândul lui ca pentru a se simţi pe deplin stăpân pe situaţie; şi vorbeşte cu atâta convingere că ajungi până la urmă să te întrebi dacă tu ai fost cel care a reunit toate elementele sau el. Arta de a-şi însuşi castanele cu care tu ţi-ai fript degetele ca să le scoţi din jăratec.

– Înţelegi, San-Antonio, nu mai rămânea decât să se facă publică afacerea Bérurier şi să se dea instrucţiuni ca asasinul faimosului armator să fie împuşcat. Bine ticluit, nu? Dar eu m-am prins imediat care-i şiretlicul. Mă cunoşti bine, băiete, nu-i aşa?

– Am avut onoarea, recunosc eu.

– Borgens ucis de un fost ministru francez căruia nevasta i-a pus coarne! Asta înseamnă să ai stil! Omologul meu olandez e într-adevăr demonic. Şi acum, iată-l singurul conducător la bord.

– Singurul conducător la bord, dar stingherit considerabil pe la cusături, domnule director, pentru că noi ne-am putut strecura prin ochiurile plasei, Bérurier şi cu mine. Şi dispunem de acum înainte de patru martori.

Achille reflectează, îşi aranjează gulerul pijamalei, cel al halatului. Şi iată-l că se ridică, statuie a Comandorului, drept, înalt, impresionant.

– Afacerea dumitale e ratată, băiete! mi se adresează el pe un ton aproape duşmănos. Degeaba te împăunezi. Degeaba te crezi un superman. Astea toate nu-s decât efecte de voce, de stil, de bărbie. Ce se află în spatele tuturor acestor maimuţăreli? Să-ţi spun, sau să nu-ţi spun? Treacă de la mine, am să-ţi spun: rahat! Ai impresia că ai raportat adevărul, dar el a rămas în Olanda, băieţaş. Eşti foarte mândru că ai adus aici cu forţa şi în mod arbitrar nişte oameni care nici în ruptul capului nu vor vorbi, decât sub tortură. Ce-ai vrea să fac eu cu martorii dumitale răpiţi? Să-i arestez? Pe ce motiv? Ei vor fi cei care vor depune plângere şi vor avea câştig de cauză. Pentru că dumneata i-ai molestat şi i-ai expatriat cu forţa. Dacă se află aşa ceva, o să-mi ridic toată lumea în cap. Liga Drepturilor Omului, Ministerele Afacerilor Externe, Interne, al cărui nou ministru nu-i un fitecine analfabet! Tot ce veţi putea afirma, dumneata şi excrementţialul de Bérurier, va fi dezminţit şi va face obiectul unui monstruos incident diplomatic. Se va reclama extrădarea pachidermului dumitale şi Franţa n-ar putea refuza. Ai dat cu bâta în baltă. Ştii ce ai de făcut, isteţule? Calea întoarsă şi să te descurci cum ai să ştii pentru a-i conduce pe aceşti oameni în ţara lor. Nu vreau să ieşi din furgon! Bérurier da, la o adică, el e rănit şi resortisant francez; dar pe ceilalţi: du-i înapoi la morile lor de vânt. Şi imediat!

Tace. Ce ţinută sumbră şi ce piele albă! Seamănă cu un condor din Anzi cu ţeasta lui jumulită de pene şi privirea rapace.

– Domnule director, cum puteţi să-mi pretindeţi una ca asta? îl întreb eu sceptic.

– Pentru că e unica modalitate de a evita o catastrofă sau, cel puţin, de a o atenua. Pleacă, San-Antonio. Lasă-l pe obez în pragul unei farmacii de gardă şi apuc-o pe autostrada de nord. Şi acum, altceva: ai scormonit afaceri ciudate fără a executa misiunea pe care ţi-am încredinţat-o, tinere.

– Ah! Într-adevăr! articulez eu, producând zgomotul vâscos al unei linguri de lemn învârtite într-o cratiţă cu melasă.

– De ce te-am trimis eu în Olanda, domnule comisar? Probabil că nici nu-ţi mai aduci aminte după toate aceste tribulaţii, bune pentru benzi desenate. Ei bine! Am să-ţi reîmprospătez memoria! Te rugasem să te întorci la acei vânzători de brânzeturi pentru a descoperi două lucruri precise. Motivul raptului cucoanei Bérurier şi al violului ei colectiv comis de către un întreg echipaj. Şi ce se sconta a se obţine de la ministrul de interne. După câte ştiu, n-ai adus un răspuns la nici una dintre aceste două întrebări.

Îl sună pe bătrânul valet.

– Condu-l pe domnul comisar! îi ordonă. Eu mă duc să mă culc, deşi... Nu, mai bine scoate maşina, am de gând să-mi termin noaptea la domnişoara Zouzou; intenţionez să-i fac o surpriză plăcută.

– Salutaţi-o din partea mea, domnule director, îi spun din pragul uşii. Şi aveţi grijă: cât de promiţătoare ar fi ea, erecţia matinală nu-i întotdeauna operaţională!

Avantajul prezentat de persoanele placide, constă în faptul că ele sunt mai puţin plictisitoare decât altele, fiindcă vorbesc cu precauţie. Un prost guraliv şi agitat e tot ce poate fi mai rău, fiindcă tâmpenia lui îţi produce efectul unui stup în plină activitate. Falsa doamnă Bérurier e o persoană calmă care aşteaptă desfăşurarea evenimentelor ca o bătrânică pişăcioasă aşezată dinaintea vetrei şi tricotând. Ea salută vezica plină care soseşte, mulţumeşte vezicii goale care se duce fără a-şi ieşi din impasibilitatea ei de pişoar.

E într-o cămaşă de noapte frufru, scoasă de prin dulapurile Berthei, fără îndoială, pentru că nici o târfă veritabilă n-ar fi în stare să aibă aşa ceva.

Pleoapele ei umflate atestă faptul că dormea profund. Demna persoană nu se miră de apariţia mea hipermatinală. După ce a bătut kilometri de bitum, după ce a satisfăcut cincisprezece mădulare variate (respectiv avariate) pe zi, după ce a ascultat confesiunile exprese ale unei cohorte de fantome umane venite în ea pentru o mică sărbătoare a simţurilor, a

ajuns să dobândească un fatalism vecin cu seninătatea. Unica ei filozofie e cea a pilaştrilor. Dacă reuşeşte să câştige cât să ducă o existenţă decentă, după ce-şi recuperează fundul pentru uzul propriu, Carmen nu mai are nici o pretenţie.

– Scuzaţi deranjul, îi spun. Va trebui să mă ajutaţi. Béru e grav rănit şi trebuie să-ţi încredinţez câteva persoane.

– Bine! Alexandre-Benoît e grav?

După interesul ce-l arată, înţeleg că Umflatul îi place şi că, aşa blazată cum e, n-a rămas insensibilă la scula lui monumentală. Se întâmplă ca prostituate, saturate de meseria lor, să găsească la o cotitură a existenţei o bruscă satisfacţie senzorială cu un partener solid echipat. Toate astea îmi amintesc că, într-o seară ceţoasă la Londra, am avut de a face cu o amazoană care, fără nici un avertisment, dar strigând „mama", a atins un orgasm monstru, ca prin inadvertenţă. La început am crezut că se preface şi că-mi interpretează, fără un supliment de plată, marea arie din *Lakmé*. Da de unde, era adevărat, cu manifestări doveditoare; un elan teribil, cufundarea în delicii şi orgă. Îmi spuneam că, după un orgasm de o asemenea amploare, o să-mi înapoieze banii. Nu fiindcă aş fi un zgârcit, tu mă cunoşti; dar ar fi stat bine pe cartea mea de vizită „Rambursaţi de o târfă ca urmare a prestaţiei lui". Cu alte cuvinte, mult mai sforăitor decât „Membru al Academiei Franceze" sau „Comandor de Arte şi Litere", aşa consider eu. Tu nu? Oamenii se înşeală pe seama gloriei şi dau mereu în bară. Se îndreaptă spre ceea ce se obţine mai repede, la buticul de cadouri, când ar trebui să caute subtilul.

Coana Carmen îşi trage pe ea o rochie, care o face să semene cu un cartof în halat, şi vine să mă ajute.

Ca să-l urci pe Bérurier până în apartamentul lui, e o adevărată corvoadă, cred că-ţi dai seama! Îl dor toate cele, bietul de el.

Ar fi trebuit să-l duc la un spital în starea lui, dar a refuzat cu vehemenţă, cum că e destul de mare ca să se vindece şi singur în patul lui, cu ajutorul vinişorului nou de Beaujolais, cât despre caşetele care calmează durerile, mulţumesc mult, ţi le fac cadou; lui Sandu i-ar ajunge puţină dragoste acolo. O femeie vitează care te înghite fără grabă, cu tragere de inimă, îţi asigură odihna şi o trezire cu capul teribil de *clean*.

După ce l-am instalat, mă apuc să-i transfer pe prizonierii mei. Şoferul, mereu la fel de docil în ciuda oboselii, mă ajută să-i car pe ceilalţi trei şi-i depunem, la rând ca ceapa pe funie, în sufrageria soţilor Bérurier. Put îngrozitor, bieţii olandezi, altminteri atât de curaţi cum sunt de obicei şi elveţienii. Reţine că duhorile lor, la alde Bérurier, şochează mai puţin decât altundeva.

Transbordarea o dată terminată, îi telefonez lui Pinaud. Glasul lui subţiratic nu întârzie să-mi răspundă.

– Oh! Ce bine că eşti tu. Îmi făceam inimă rea din cauza voastră. Aveam nişte presimţiri urâte şi nu reuşeam să mai închid un ochi.

– Vino de urgenţă la Béru, în prealabil, înarmează-te cu nişte cătuşe, eu duc lipsă. Şi pe urmă, dă-i un telefon brigadierului Poilala, şi spune-i să vină şi el la Grasu acasă. Să motiveze că-i bolnav, pentru că am să am nevoie de voi doi mai multe zile de-a rândul. Ai înţeles?

– Am şi sosit!

Las receptorul, extenuat. De ce l-am cerut pe Poilala, care este uşier şef în minister, în loc de un inspector? Pentru că, refuzând să mă supun ordinelor categorice ale superiorului meu, nu vreau să amestec în această lovitură de forţă decât prieteni cum e César sau un neisprăvit de talia corsicanului.

Tânăra rănită, frumoasa Gerda, geme pe sub legături. Ar fi timpul să-i examinez rana, nu crezi?

Târfa de schimb, care ocupă patul matrimonial al cumetrei Bérurier nu se numeşte Carmen, ci Bérénice, fapt destul de rar în mediul prostituţiei, unde prenume ca Solange, Irma, respectiv Léa, sunt mult mai în vigoare.

Se face exact ora opt dimineaţa când, Bérurier, smuls dintr-un somn agitat, cere o omletă cu slănină. Foarte provizoria lui soţie, docilă, se duce la bucătărie ca să dea curs cererii marelui rănit. Trezit din moţăiala mea perfidă, mă duc şi eu la bucătărie. Mirosul de slănină prăjită, dimineaţa, când eşti frânt de osteneală, e întotdeauna stimulator.

O privesc pe dama cu fundul mare, trebăluind dinaintea plitei cu gaz.

– Ai primit vreo vizită sau vreun telefon în timpul absenţei gloriosului dumitale soţ, Bérénice? mă informez eu, încântat să pot utiliza acest prenume, destăinuit mie ca o confidenţă.

– Da, îmi răspunde ea, ieri a venit un bărbat.

– Cum arăta?

– Mai curând ca un chinez decât ca altceva.

– Şi mai cum?

– Un tip bine, înalt, cu nişte ochelari frumoşi în rame de aur. Ducea în mână o valiză mică din piele de crocodil.

– Ce vroia?

– M-a întrebat dacă eu eram doamna Bérurier, soţia fostului ministru. I-am răspuns că da. Mi-a spus că am să fiu invitată azi la inaugurarea unei noi staţii de televiziune în turnul Eiffel şi că va trebui să merg, să nu care cumva să lipsesc, fiindcă va fi lume bună, începând cu preşedintele Republicii, primul ministru, primarul Parisului şi alţii o groază. De altfel, mi-a şi înmânat invitaţia.

– Arată-mi-o! o implor.

Se duce să scotocească într-un sertar, fiindcă s-a instalat de-a binelea la familia Béru, Bérénice, alias Carmen, şi-mi aduce un cartonaş frumos, gravat într-o engleză strălucitoare.

Societatea Canalului Şase „îi roagă pe Domnul şi Doamna Alexandre-Benoît Bérurier să asiste la inaugurarea noului emiţător. Această inaugurare plasată sub înalta (turnul Eiffel, ce părere ai!) preşedinţie a Domnului... et caetera, et caetera, etc...."

– Interesant. Şi ce i-ai răspuns elegantului asiatic?

– Că soţul meu era în voiaj şi că nu puteam merge singură.

– Şi atunci?

– Mi-a obiectat că tocmai din cauză că Bérurier era absent eu trebuia să merg, ca să-l reprezint.

– Şi ce-ai hotărât?

– Am acceptat. M-aţi pus doar să jur că am să mă comport ca şi cum aş fi adevărata doamnă Bérurier, nu?

– Exact.

Răstoarnă omleta grasă şi aurie, din care răsar bucăţile prăjite de slănină, într-o farfurie mare.

– Vreţi să anulez? E un telefon scris mărunt în josul invitaţiei, dacă cumva ar apărea ceva neprevăzut.

– Nu, nu. Fă-te frumoasă, Bérénice, şi du-te.

– Sunteţi sigur? Eu, ştiţi, n-am învăţat manierele elegante pe strada Saint-Martin, făcând dragoste cu emigranţi.

– Liniştează-te, draga mea, în cazul unor asemenea recepţii, ochii sunt aţintiţi doar asupra vedetelor; invitaţii sunt simpli figuranţi care trebuie să se rezume la un zâmbet, curbându-şi şira spinării. Să fii prezentă şi să nu scoţi nici o vorbă şi totul are să meargă bine.

Trec în sufragerie unde prizonierii mei zac direct pe mocheta roasă. Cei doi bărbaţi, legaţi cu lanţul de ţeava încălzirii centrale, fac nişte mutre sinistre. Gerda e foarte palidă şi geme, deşi rana ei dintr-o parte nu mi se pare gravă. Glonţul a ieşit după ce a provocat o plagă adâncă în carne. Am dezinfectat locul cât am putut mai bine şi i-am aplicat un pansament demn de un profesionist.

Bineînţeles, Pinaud doarme într-un fotoliu Voltaire. Cât despre Poilala, incitat de acest rol de paznic peste condamnaţi, se fâţâie de la un prizonier la altul, trăgându-le câte un picior în fund fără nici un motiv, doar pentru a stabili, pentru a menţine, o autoritate pe care nimeni nu i-o contestă.

– O s-o rugăm pe Bérénice să ne pregătească câte o cafea, îi anunţ pe coechipierii mei. Pinaud du-te şi caută nişte cornuri. De câte ai nevoie, Poilala?

– De şase, domnule comisar, dar aş prefera nişte brioşe.

Îl scot pe Pinuche din somnolenţa lui endemică şi-i întind cheile furgonetei.

– Să iei camioneta floristului, înmatriculată în Olanda, staţionată la câţiva metri de aici şi las-o pe undeva departe, César. Pe urmă să cumperi un munte de brioşe şi cornuri proaspete şi repatriază-te cu un taxi. Ai să poţi îndeplini această misiune delicată?

– Îi dau eu de rost! promite el, bătând din călcâie pentru a-şi manifesta hotărârea sălbatică.

Pleacă.

Locuinţa lui Béru e plină de duhori grele şi de o ambianţă care marchează ajunul unor evenimente grave. Atmosferă terifiantă. Îţi propun imaginea unui butoi cu pulbere pe care te-ai aşezat, în timp ce un fir lung, care arde la fel de tare ca mine, aduce, imobil, mica flacără fatală.

La Amsterdam s-o fi declanşat un tărăboi serios. Duşmanii mei sunt puternici. Eu, dezavuat de şeful meu, mă ascund în compania unor ticăloşi pe care i-am neutralizat, dar care au legea de partea lor. Unde o să ajungem?

Şi pe urmă, mai e şi invitaţia adusă doamnei Bérurier. Ce ascunde ea? Cineva îşi propune s-o lichideze pe deasupra pazei ce înconjoară turnul Eiffel? La ce bun? Era mai simplu să i se facă felul la ea acasă.

Mă uit la ceas. Mathias nu va întârzia să se arate. I-am cerut să vină aici, pentru că am nevoie de talentele lui de interpret. Intenţionez să-i iau la întrebări pe indivizii ăştia vicleni, pe fiecare în parte, şi pe limba lor. Părerea mea e că după toate aceste tribulaţii ar trebui să fie numai bine pregătiţi.

Altminteri, nu vor mai fi niciodată!

XII

Şi dacă turnul Eiffel ne joacă o festă?

Întotdeauna m-a incomodat să aud vorbindu-se o limbă pe care n-o înţeleg. O noţiune de neputinţă. Cea mai rea pentru un om de acţiune. Observ cu aviditate expresiile interlocutorilor, ciulind urechea la inflexiunile glasului lor şi încercând cu disperare să sesizez nuanţe, clipiri din pleoape, priviri furişe. Dar silabele care-mi traversează timpanele fără a le impresiona, îmi dau rapid dureri de inimă.

Numai de ar ceda cei trei! Numai dacă ar putea să ne lămurească ce se pune la cale! Simt foarte bine că ceva se coagulează, ceva grav, ceva hotărâtor; ceva care să fi meritat montarea acestei intrigi.

Îl ascult pe Mathias, doctul, înţeleptul, eruditul, inepuizabilul. Mathias – savantul! A învăţat de toate, Roşcovanul ăsta! A asimilat tot, indiferent de materie. Cunoştinţele lui sunt mai vaste decât imperiul lui Carol Cvintul. Domneşte asupra Ştiinţei ca Gorba-le-Chef[1] asupra Uniunii Sovietice; panaceu roşu şi universalizat.

– Ei?

E pe cale s-o ia la întrebări pe tânără, fără să fi obţinut nimic pozitiv de la cele două gorile.

– Nici ea nu ştie mai mult decât confraţii ei, domnule comisar, oftează el repede.

– N-au nici o idee ce ar fi putut motiva raptul cumetrei Bérurier, violul colectiv filmat cu atâta sârg? N-au nici cea mai mică idee ce urmăreau Hans Borgens şi complicele lui să-i pretindă ministrului?

Ruginitul ridică braţe jalnice, ca moara din Verhaeren, învârtindu-se în adâncul serii.

---

[1] Gorbacev – calambur tipic sanantonian. (n. tr.)

– Nu li se acorda atâta încredere. Ei sunt doar nişte executanţi, domnule comisar, nişte slugi. Fata era ataşată serviciilor clandestine ale lui Krül. Ea v-a urmărit de la sediul poliţiei, având ca misiune să vă neutralizeze în clipa urcării la bord. Trebuia ca mai în unte de a fi strigat să vă înţepe discret cu un ac conţinând o substanţă paralizantă. Chiar acesta... (Îmi arată un minuscul tub de metal ca cel pentru minele de creion). Vă înţepa în mulţime şi n-aţi mai fi văzut Parisul niciodată. Vă daţi seama că dacă a consimţit să facă asemenea mărturisiri, ar fi răspuns şi la celelalte întrebări ale dumneavoastră dacă ar fi putut.

– Atunci, să-i spunem pe nume: n-am reuşit?

– Din păcate.

Îl strig pe Poilala.

– Aveţi nevoie de mine pentru o ciomăgeală? se informează el, plin de tragere de inimă. Când am început eu serviciul, asta era singura metodă folosită în interogatorii şi dădea rezultate. De atunci, nimănui nu i-a reuşit mai bine, întrebaţi-l pe Béru. De voie de nevoie, au sucit şi capul poliţiei cu drepturile arestatului, ba cu una, ba cu alta!

– Deocamdată, brigadier, pune-i din nou în lanţuri pe doamna şi pe domnii, tot acolo în sufragerie.

– Chiar nu vreţi să mă credeţi că un picior tras în testicole le-ar reda bărbaţilor cheful de vorbă şi că o coadă de mătură bine plasată pentru domnişoara i-ar fi salutară?

Ridic din umeri.

– Mă tem că indivizii ăştia nu ştiu ce dorim noi să aflăm.

– Vă temeţi, dar nu sunteţi sigur!

– Aproximativ.

Cu un zâmbet de regret, moş biciuşcă îi preia în grija lui pe prizonieri, şi ne regăsim în tête à tête, Mathias şi cu mine, în bucătărie.

– Ce aveţi de gând să faceţi cu ei? se nelinişteşte el.

– N-am nici cea mai vagă idee, recunosc eu.

– Nu-i puteţi sechestra ad vitam aeternam!

– Ştiu prea bine.

– Cum directorul nici nu vrea să audă vorbind de o arestare, nu rămâne altă soluţie decât să le daţi drumul.

– Iar ei îi vor cere lui Hieronymus Krül să fie răzbunaţi; şi acesta, de pe poziţiile lui de forţă, va declanşa un scandal internaţional împotriva noastră!

– Şi atunci?

– Atunci, nimic. Îi mai păstrez deocamdată aici.

Apare Pinouche, încărcat de cornuri şi brioşe aromate.

– Am abandonat maşina la Péreire, ne informează el. Şi n-am găsit picior de taxi ca să mă întorc.

Bérénice face o oală de cafea. Ziua e cenusie, deloc atrăgătoare. O toropeală care prevesteşte sfârşitul lumii pune stăpânire pe noi.

– Trebuie să găsim răspuns la aceste întrebări, declar eu deodată. Trebuie neapărat. Creierul nostru, faptul e cunoscut, nu funcţionează decât cu cinci la sută din posibilităţile lui. N-am putea să-l stimulăm pentru a sări peste barieră? Mathias, tu care eşti un superdotat, insuflă-mi fluidul magic care să-mi permită descifrarea celor rămase încă invizibile!

Roşcovanul surâde palid.

– Prea îmi cereţi multe, domnule comisar.

Pentru a nu ştiu câta oară (aproximativ), reiau cu voce tare datele fundamentale ale problemei.

– Bérurier, ministru, participă la o conferinţă a Interpolului. Consoarta lui hotărăşte să-l însoţească, pentru a vizita cartierele fierbinţi ale Amsterdamului. Biletele de avion, hotelul fuseseră reţinute cu câteva zile înainte, deci „Oamenii noştri din Amsterdam" erau la curent cu această vizită de importanţă secundară. O filează pe Balenă de la coborârea ei din avion, o abordează când ajunge pe cheiul prostituatelor şi îi propun să facă amor în grup, ceea ce ea acceptă cu dragă inimă. În timpul reprizei care urmează e fotografiată şi apoi răpită. Fotografiile sunt adresate soţului împreună cu un avertisment: dacă vrea să-şi recupereze comoara, va trebui să se supună condiţiilor ce-i vor fi dictate. Sfârşitul primei părţi.

Îmi ofer un corn şi două înghiţituri de cafea. Mathias şi Pinuche mă contemplă în ceaţa dimineţii pe sfârşite. Din camera lui, Béru o solicită pe Carmen-Bérénice care-i trage un perdaf pe cinste. Îi obiectează

că în starea lui ar fi imprudent. Grasu se supără. Dacă ea refuză, să-i fie adusă imediat nevasta adevărată! Berthy nu-i o târfă de profesie, dar niciodată n-ar respinge o propunere de asemenea natură. E o femeie care-i împărtăşeşte dorinţele; tu strigi „sesam" şi ea se deschide. Tu o întrebi dacă a mai văzut aşa ceva şi ea sare imediat pe tine ca să facă o declaraţie gonadelor masculine!

Până la urmă, Bérénice cedează. Pe răspunderea lui Alexandre-Benoît. Ea îşi declină consecinţele. Ea asigură doar un interim conjugal! Dar pe urmă, să nu vină nimeni să-i scoată ochii cu nu ştiu ce responsabilităţi puse în cârca ei, dacă Grasu o mierleşte. Of! Dar bine-înţeles! Ea e de acord cu tot ce i se cere: să se transforme în stăpâna casei, să ardă gazul într-un apartament care pute a grădină zoologică suprapopulată, să coexiste cu sticleţi şi banditi legaţi cu lanţuri de calorifere, să facă dragoste la comandă, să facă menajul, dar să i se garanteze că nu va fi învinuită în cazul unei căderi fatale a bolnavului. E o nimica toată, nu?

Bérurier începe să se impacineteze. Bombăne cum că, ia zi cumătră, dacă tot faci gură măcar să fie plină. Atunci, treacă de la ea, are să-l liniştească pe fostul ministru. După un moment, un clipocit legănător, amintind zgomotul ramelor seara pe Loara, ne avertizează că Maiestatea sa a avut câştig de cauză.

Îl auzi chiar cum spune cu glasul plăcut voalat:

– Poilala, băiete, dacă ai vrea să profiţi de faptul că tanti stă în genunchi pe pat ca să-i practici camaraderește o călărire pe la spate, nu te jena: unde-i pentru unu se găseşte şi pentru doi!

– Credeţi că aş putea îndrăzni, dom'le ministru?

Noi ceilalţi trei, în bucătărie, ne străduim ca festivităţile din Parcul Cerbilor să nu ne distragă atenţia.

Aşadar, îmi continuu recapitularea:

– Îl sfătuiesc pe Béru să dezamorseze bomba, demisionând de urgenţă. Şi el o face. Între timp, Borgens a îmbarcat vaca pe unul dintre numeroasele lui vase şi a oferit-o drept primă echipajului. Performanţele ei sunt filmate. Copiile sunt expediate principalelor ziare din Franţa. De ce?

– Răzbunare! ne asigură Pinaud. Alexandre-Benoît le-a tăiat macaroana părăsindu-şi postul şi deci, devenind incapabil să subscrie exigenţelor lor şi de aia îl pun să plătească.

Afişez o mimică de îndoială.

– Asta-i şi părerea ta, Ruginitule?

– Ipoteza e valabilă, domnule comisar, admite Incendiatul.

– Până una alta, nu tocmai părerea ta o să facă lucrurile să avanseze, mârâi eu supărat, fiindcă devii nedrept când eşti neputincios.

Nu se roşeşte, fiindu-i cu neputinţă mai mult, dar nările i se lipesc sub efectul ofensei.

Eu, monstruos de indiferent, îmi văd mai departe de relatare:

– Krül manevrează să fie readus Béru la Amsterdam şi-l foloseşte ca ţap ispăşitor în lichidarea asociatului său; dar faimosul comisar Sânge şi Tunete îşi face apariţia şi le pune beţe-n roate. Le strică jocul, răpeşte mai multe personaje din bandă şi izbuteşte să le aducă la Paris. Şeful lui dezaprobă furios această acţiune şi sărmanul valoros San-Antonio, pe care Domnul nu-l va apăra niciodată destul, e obligat să-i sechestreze pe ticăloşi în locuinţa lui Béru, câştigându-şi complicitatea câtorva fideli. Iar acum, se întreabă ce-i mai rămâne de făcut. Sfârşitul istoriei.

Mathias e cel care reacţionează:

– A mai rămas să se consume un episod care, fără îndoială, va aduce o explicaţie întrebărilor rămase fără răspuns, domnule comisar.

– Te referi la inaugurarea din după-amiaza asta la care e invitată Carmen-Bérénice?

Mathia clătină din cap.

– Nu Bérénice e cea invitată ci doamna Alexandre-Benoît Bérurier, să nu uităm asta!

– Ce s-ar mai putea schimba?

– Totul! răspunde Superdotatul.

– Termin! strigă brigadierul Poilala din alcov.

Bravo lui!

*
* *

Bérénice, în mare ţinută de inaugurare, e inefabilă. Cum inefabil se traduce prin „imposibil de exprimat prin cuvinte" sau cam aşa ceva, renunţ. Află doar că a scotocit serios în garderoba Berthei (renovată de când pieptenele ei gros a fost promovat ministru). A descoperit o rochie imprimată foarte discret, reprezentând nuferi albi cu frunzele lor verzi pe un fond albastru închis. Un bolero, care nu-i cel al lui Ravel ci de Revelion, format din două vulpi nefericite, exterminate pentru că au avut nefericirea de a fi argintii, îi completează ţinuta. Poşetă Hermes, plize! Frizura executată de Alfred, coaforul preferat al Berthei. Străluceşte prin eleganţa ei, târfa de pe strada Saint-Martin (rugaţi-vă pentru ea). Luxoasa prostituată se prezintă în faţa incintei formate din palisade intercalate de panglici tricolore. Plasatoare cu jabouri îi întâmpină pe notabilii cu obrajii căzuţi. Garda republicană. Presa, televiziunea, radioul. E aşteptat monarhul. Dar invitaţii sunt rugaţi să urce la etajul doi unde va fi servită o gustare şi un vin divin. Ascensorul nu şomează.

Mathias îmi adresează un mic semn şi dispare în mulţime după ce şi-a prezentat tichetul de liberă trecere pe care i l-am obţinut graţie perfectei mele colaborări cu Elysée-ul. Comandoul nostru se scindează în trei elemente: Mathias care urcă împreună cu oficialii, pentru a o acoperi pe falsa madam Bérurier, Pinuche care aşteaptă la volanul unei maşini staţionate la marginea Câmpului lui Marte şi eu la picioarele turnului, observând şi centralizând. Isteţul roşcovan ne-a dotat pe toţi trei cu un sistem de legătură radio perfect camuflat în nodul cravatei. Fiecare poate să şuşotească în receptorul fixat pe urechea ochelarilor. Am ezitat înainte de a renunţa să urc şi eu. Ceea ce mi-a determinat alegerea e faptul că am ajuns să fiu prea cunoscut de banda lui Hieronymus Krül şi dacă anumiţi membri ai ei pun la cale o lovitură acolo sus, există riscul să mă descopere din capul locului.

Dar ce nervos mă simt! Alerg dintr-o parte în alta, mă depărtez de polul atracţiei, pentru a reveni după un moment; cu inima la ralanti, privirea peste tot, nervii ascuţiţi ca bricele unor justiţiari arabi, îmi spun că are să se întâmple ceva. Prevăd, simt, şi, cine ştie, chiar vreau!

Maşinile oficiale abundă. Gardieni în mănuşi albe le dirijează să se alinieze pe un parching improvizat la picioarele grămezii de fierotanii

celei mai celebre din lume. Dar iată că apar motocicliştii care preced caleaşca prezidenţială. Augustul vehicul opreşte în faţa intrării. Napoleon V coboară din el, cu capul gol, sidefiu, elegant în mantoul din păr de cămilă şi fularul tricotat de mama-mare din Landes. Are zâmbetul coagulat, rictusul bine stors, ochiul de sticlă, antebraţul drept la 45 de grade pentru efuziunile sosirii. Şeful lui de protocol îi prezintă pe responsabilii canalului şase: domnul Césario Tuticanti, domnul Paolo Torticoli, etc. Împăratul strânge mâini, nu mănâncă din palmă. Îşi conservă un colţ al buzelor deblocat pentru a lăsa să se filtreze scurte complimente de neuitat care le dau fericiţilor beneficiari dorinţa de a fugi să se masturbeze prin closete după o asemenea distincţie.

Monarhul se îndreaptă spre ascensor în mijlocul unui grup de gorile. Se ridică spre încântarea generală, precum dragii fraţi Montgolfiers,[1] iar printre grinzile care se încrucişează, vopsite şi răzvopsite, se poate desluşi pata palidă a frumosului său chip. Feeric! Artă curată!

„Ar fi trebuit să mă duc şi eu, îmi spun din ce în ce mai îngrozit. Acum e prea târziu. Ar trebui să răscol toată gaşca pentru a mă lăsa să urc şi eu."

Jos, lumea începe să se împrăştie, nemaiavând nimic de văzut. Din instinct, oamenii se trag înapoi pentru a încerca să zărească sosirea preşedintelui acolo sus pe cea de-a doua platformă, de unde, acest adevărat şoim se va căţăra să binecuvânteze noile antene care propagă dulcegării şi alte cataplasme pentru prostie.

Moment solemn. Foarte repede esplanada se goleşte. În jurul barierei pavoazate n-au mai rămas decât serviciile de ordine şi şoferii maşinilor oficiale. Nimic mai absurd ca o inaugurare; nimic mai zadarnic, nimic mai trist: un cortegiu de oameni „bine" şi de escroci având coloana vertebrală suplă ca o cravaşă şi care se străduiesc să fie cât mai aproape de măriri.

Pace lor, imbecililor înfometati după glorii mărunte. N-au decât să facă pe ei toţi flămânzii ăştia! Să ne rugăm pentru ei? Destul. Ne tocim

---

[1] *Fraţii Joseph şi Etienne Montgolfier* (1740-1810) şi respectiv (1745-1799) – industriaşi şi inventatori francezi (printre alte invenţii, cea a balonului cu aer cald.) (n. tr.)

de pomană sufletul şi ce a mai subzistat din credinţă. Aşa că, halt, s-a terminat, Louisette! Vreau să păstrez pentru mine ceea ce mi-a mai rămas, s-ar putea să am nevoie cât de curând. Ce poate fi mai sinistru ca îndoiala? Şi iată că ne încrâncenăm implorând o îndoială. Asta este credinţa, prietene: rugăciunea adresată unei îndoieli ca să te apere de realităţi.

Tot sucindu-mi capul, a început să mă doară ceafa, normal. Îmi masez bulbul şi tija.

Esplanada s-a limpezit. Şi atunci, domnule dragă, îmi cade un cadou din cer. Îl zăresc ascuns în spatele unui copac. Hazardul? Nu. Să fie cel pe care-l bănuiesc? Convingerea mea e formală. Instinctul, tu ştii cum e, Firmin?

Deci, ascuns după un platan sau un castan (de unde să ştiu, n-am timp să-l deschei la prohab pentru a-i determina esenţa) se află un asiatic înalt, bine pus la punct, cu ochelari în rame de aur. Ţine în mână o servietă din piele de crocodil.

Să fie vorba de personajul care a vizitat-o pe Bérénice pentru a-i înmâna cartonul invitaţiei?

Aş fi în stare să-mi bag mâna în chiloţii tăi, dragă, dacă ar fi suficient loc s-o găzduieşti. Omul concordă total cu descrierea făcută de falsa madam Bérurier. Se uită spre înălţimi. Pare să aştepte.

Îmi pun în funcţiune sistemul fonic:

– Alo, Mathias?

Nişte uşoare pârâituri, după care se aude glasul Roşcovanului:

– Vă ascult.

– Cum merg treburile acolo sus?

– S-a ajuns la strângerea mâinilor.

– Şi cumătra Bérénice?

– Intimidată, cască ochii ca un copil la o paiaţă.

– Pare să se ocupe cineva de ea?

– Nu.

– Uită-te mai bine...

Trece un timp... Decelez o rumoare de salon în receptorul meu, peste care se suprapune respiraţia lui Mathias:

– Nu, domnule comisar, nimeni nu-i dă atenţie.
– O.K.! Cască bine ochii!

Acolo jos, asiaticul se desprinde de trunchiul copacului.

Se îndepărtează în direcţia Senei. Are un mers suplu, fără să-şi balanseze valijoara. Mă iau după el de la distanţă. Simt că pune la cale ceva. Dar ce? Şi mai întâi de toate, ce-ar putea pune la cale? Oficialii se maimuţăresc la două sute de metri înălţime. Iar el, se află pe Câmpul lui Marte, pieton inofensiv. Singur. Se opreşte în dreptul semaforului, aşteaptă culoarea verde şi traversează cuminte drumul lat printre poliţişti, ca să iasă pe chei. Ajuns aici, trece de pod şi îşi continuă drumul în lungul parapetului. Din când în când se întoarce pentru a privi turnul, de parcă ar evalua ceva. Încă un pas, doi. O nouă privire spre imensul prespapie de fier. Decide să se oprească şi-şi depune valiza pe parapet! O deschide şi se apleacă asupra ei.

Grăbesc pasul. Auzindu-mă venind, asiaticul se ridică şi închide urgent capacul valijoarei. Trec pe lângă el fără să-l privesc, şi apoi, ce diavol m-o fi împingând, descriu o fulgerătoare întoarcere şi-l iau la pumni pe individ. Surprins de atacul meu, cade. Deschid capacul servietei şi ceea ce văd mă face să mă cutremur.

Cadrane, butoane sofisticate, becuri luminoase. Valijoara asta e un post mobil pentru declanşarea unei explozii. *Individul avea de gând să arunce în aer turnul Eiffel?*

Nu-mi rămâne timp de meditaţie pentru că tipul reacţionează brusc. Fără să se ridice, chinezul verde! Face un salt de crap şi mă loveşte cu amândouă călcâiele în boaşe!

Pooccc! O durere formidabilă însoţită de nevoia incoercibilă de a voma mă devastează pe loc. Tipul s-a şi ridicat în picioare după un nou salt. Îmi trage un pumn în mărul lui Adam! Da ştiu că dă, vietnamezul faloid! Mă asfixiez, pur şi simplu. Pieptul mi se ridică umflat de flăcări arzătoare. Mă doare tot corpul, sunt terminat, *out*, bun de nimic. Aş vrea să mă întorc acasă, s-o regăsesc pe mama, Dubonnet-ul meu, să învăţ broderia şi de asemeni să confecţionez dulceaţă de castane, după care mă dau în vânt. Sunt anesteziat total. Incapabil să mă mai mişc din

loc; întreaga mea fiinţă caută cu disperare o gură de oxigen. Testicolele în flăcări! O să ajungă vinete ca nişte smochine coapte, săracele! Şi ce-o să se mai umfle, sunt sigur. Ca să le transport o să-mi trebuiască o roabă.

Cât despre asiatic, el e doar calm şi precizie. Ştie că pentru moment sunt scos din circuit. Liniştit, desfăşoară o antenă telescopică, aflată în capacul valijoarei şi-i îndreaptă vârful în direcţia turnului.

Vreau să strig, nu, să nu faci aşa ceva! horcăie în mine un foc de forjă. Dar nici un sunet articulat: Cel mult un proiect de scuipat.

Pe chei, circulaţia continuă indiferentă. E plin de maşini grăbite gonind în trombă care mai de care. Puţini trecători, dar pe cealaltă parte a drumului, prin dreptul ghirlandei de automobile.

Îl privesc pe chinez cum manevrează şi nu mă pot împiedica să nu-i admir perfecta stăpânire de sine. Un chirurg în timpul unei operaţii delicate. Procedează de parcă ar fi singur într-un laborator. Verifică tot felul de chestii, sau mai exact de socoteli (căutam cuvântul, îmi cer iertare). Pare sigur de el. Iar eu, un adevărat imbecil! Am rămas năucit, stâlcit ca un gândac! Ca o zdreanţă! Ca un homosexual!

Individul procedează la un ultim reglaj. Apoi îşi apropie degetul de o tastă roşie care străluceşte în mijlocul acestei tehnici cenuşii de oţel sofisticat.

Nu! Trebuie împiedicat cu orice preţ acest gest fatal. Oh! Da, fatal, o resimt cu toată intensitatea. Gata, îşi ţine arătătorul deasupra. Tasta e apăsată. Bărbatul priveşte în direcţia turnului Eiffel. Şi el, mai ales el, se aşteaptă la o explozie monstruoasă. Dar nu se produce nimic. Îl văd prin ceaţa durerii cum se crispează. Ha, ha! Ceva nu-i merge bine! E pe undeva o strâmbă? Acum el e cel care începe să aibă frisoane. *Bye-bye* cu impasibilitatea lui, cu răceala lui. Mister Gălbeneaţă îşi apasă butoanele pentru o nouă reglare, se asigură că antena e bine conectată; apasă din nou tasta! Rămâne mască! Terminat!

– Ai încurcat-o, Tchang? încerc eu să-l ironizez.

Ceea ce subzistă din intenţia mea de frază seamănă cu o gargară scuipată. Chinezul închide rapid capacul valijoarei şi o întinde.

Fac un efort supraomenesc pentru a-mi conecta aparatul radio.

– Pinaud? horcăi eu.

– Prezent! Ce-ai păţit, Antoine, vorbeşti bizar?

– Priveşte spre pod, un chinez fuge în direcţia Trocadero, prinde-l, neutralizează-l prin orice mijloc! Repede! Îţi zic: prin orice mijloc!

Restul nu-l mai ştiu. Am ajuns pe buza prăpastiei. Mintea mi se clatină. Cad în genunchi şi încep să vărs. Ochii îmi sunt roşii, pieptul în erupţie.

– Sunteţi bolnav, domnule? mă întreabă o voce.

Desluşesc o bătrânică extravagantă (parcă ar avea scolioză, această mimoză) care plimbă o javră fericită.

În chip de răspuns, expulzez un nou jet pe bază de cornuri prost asimilate.

– Vreţi să previn poliţia?

– Ocupaţi-vă de potaia dumneavoastră, madam Michu! ripostez eu între două spasme.

Se îndepărtează bodogănind blesteme.

PARTEA A DOUA

CE-AR MAI PUTEA ADUCE ARIPILE VÂNTULUI

XIII

Atentatul secolului

Prostituata e îmbrăcată într-o tunică croită dintr-o plasă de pescuit cu ochiuri mari. Pe dedesubt doar un slip negru, ceva mai mare ca o felicitare. Aerul acid de pe strada Saint-Martin îi muşcă pulpele, învineţindu-i-le urât.

Se uită la mine cum mă apropii, intrigată de mersul meu crăcănat, din cauza testicolelor îndurerate. Mă ia drept un client şi, judecând după costumul meu, bine croit, îşi pune în gând să mă jumulească la maximum.

– Salut, drăguţo, îi spun, n-ai zărit-o pe grăsana care o înlocuieşte pe Carmen?

– E la treabă, dondăne amabila persoană. Nu ştiu ce tot face, ce tot drege, dar la uşa ei e coadă întotdeauna.

Îmi arată doi pelerini de o falsă inocenţă care privesc vitrina unei băcănii orientale.

– Ăia doi tot pe ea o aşteaptă, iar acum se întinde cu un văduv de cel puţin şaptezeci de ani!

– Am s-o aştept, oftez eu.

– Să ştii că împreună cu mine, voinicule, n-ai să pierzi nimic; pot să-ţi practic tot catalogul, te-aş lăsa chiar şi pe la spate, dacă aşa îţi place; eu ţin să se simtă bine clientul!

Mă gândesc că Berthy o să le ducă la faliment pe femeile astea care fac trotuarul; probabil că au de gând să coboare preţurile pentru a putea lupta împotriva concurenţei, să consimtă la tot felul de inovaţii, să stabilească tarife reduse, să introducă tichete cu prime.

– Eşti foarte amabilă, draga mea, dar nu pentru aşa ceva o caut eu pe grăsană; avem nişte afaceri împreună.

– Şi n-ai vrea să te bucuri de viaţă cât o aştepţi?

– Mă tem să n-o pierd, şi pe urmă, deocamdată, nu sunt operaţional fiindcă am încasat o lovitură de copită la boaşe.

Resemnată, renunţă. Începem să pălăvrăgim ba de una, ba de alta: politică, nesiguranţă, viaţă scumpă, proştii de la primărie care vor să le mute pe târfe din cartier. Până la urmă, iată că Berthe iese din imobil, mereu la fel de vicioasă în fustiţa ei de piele neagră, sutienul frufru, cizmele înalte, biciul de paştalion şi pieptenul ei imens strălucind în păr, ca farul Guénolé în timpul nopţii. O câţi marinari...

– Antoine! exclamă noua regină a străzii Saint-Martin, când mă zăreşte. Cum îţi mai merge?

Văduviorul, ieşit afară, o rupe la fugă, ferindu-se pe lângă ziduri, cu totul gratuit.

– Penitenţa ta a luat sfârşit, dragă Berthe, te poţi întoarce în sânul familiei, o anunţ vesel.

Se bozumflă rău de tot.

– Păcat, mă simţeam bine aici. Eu sunt o persoană care are nevoie de contacte, mă înţelegi, Antoine? Văd fără încetare figuri noi, e interesant.

– Figuri de amor? surâd eu.

Începe să râdă cu gura până la urechi.

– Întotdeauna ai o glumă la îndemână, Antoine!

– Hai să mergem, dragă prietenă, o invit eu arătându-i maşina mea Maserati, oprită ceva mai departe.

Curtezana mea şovăie.

– N-ai vrea să-i termin în viteză şi pe cei doi domni care aşteaptă în faţa băcăniei, înainte de a pleca? Vin în fiecare zi pentru mine, nişte gentlemani foarte bine, foarte manieraţi.

– Ia-le adresa, şi ai să le scrii, acum suntem grăbiţi.

Balena suspină printre fanoane, adresează o mimică de profund regret celor doi clienţi potenţiali şi mă urmează.

O dată în maşină, iat-o că mi ţi se destinde.

– Asta-i răpire curată, gângureşte ea. Unde mă duci, Antoine, acasă?

– Mai înainte, mergem să facem o vizită unui ginecolog, prieten cu mine, pentru un control, draga mea. După aceste câteva zile e bine să luăm anumite precauţiuni.

– Crezi, Antoine? Întotdeauna am avut de a face cu oameni foarte bine, să ştii; pe care-i puneam să-şi ia nişte măsuri. Treburile astea când se petrec între oameni de lume, nu creează niciodată probleme.

*
* *

Sun.

Tare!

Dacă în locul meu ar fi fost Beethoven, n-ar fi zbârnâit cu mai multă vigoare. Am depus atâta vehemenţă apăsând butonul soneriei! O nerăbdare turbată, o furie ascunsă.

Poilala vine să deschidă. Mă aştept la un bună-ziua, la ceva politicos, respectiv binevoitor, da de unde: tăcere!

Mă pregătesc să merg după informaţii în vestibul, dar vin ele spre mine.

Ştii ce? Ştii cine?

Insişti? Chiar trebuie să-ţi spun tot?

Bătrânu! În persoană! Elegant şi sumbru! Cu privirea mai transparentă decât cristalul de rocă.

Şi nu-i singur. Îl escortează un tip suspect, în care-l recunosc pe căpitanul Van Dhäl, colaboratorul şi probabil complicele lui Hieronymus Krül; cel la a cărui companie am renunţat pe când mă „expulsa" din Olanda.

Da, se apropie masivi, teribili. Mai ales Bătrânu. Iată-i că intră în camera unde zac înlănţuiţi cei patru răufăcători olandezi. Privesc. Se privesc. Mă privesc. Şeful e foarte palid, precum marmura dintr-o piaţă de peşte.

– Eram sigur! sfârşeşte el prin a articula. O simţeam! Eram convins.

Şi ăsta nu-i decât preambulul, introducerea adevăratului discurs care va urma.

Acesta e:

– Nu eşti decât un mizerabil, San-Antonio! Un renegat. Să-mi faci una ca asta! Mie! Să-mi încalci ordinele în aşa hal! Să-ţi baţi joc de ele făţiş! Să le interpretezi pe dos! Totul s-a consumat între noi. De două minute nu mai faci parte din poliţie! Radiat pe viaţă. Puşcăria te mănâncă! Am să depun mărturie la curtea cu juri împotriva dumitale! Am să caut un avocat bun, ca să mă constitui în parte civilă în numele guvernului francez pe care l-ai ridiculizat inadmisibil. Asociaţie de răufăcători. Unde e telefonul? Sunteţi în stare de arest, toţi. Douăzeci de ani pentru Pinaud care e la sfârşitul carierei şi pe viaţă voi ceilalţi, am să am eu grijă, am braţul lung. Şi dacă pe viaţă nu va fi suficient, o mai prelungim!

„Nici o clemenţă, nimic, niciodată! Ce mai vream să spun? A! Da: vă blestem! Nu ştiai că am să te blestem, domnule comisar? Ei bine, află, te blestem! Eşti radiat din viaţa mea. Te bifez din trecutul meu. Am să te uit de îndată ce verdictul va fi pronunţat. Am să pun să ţi se dezinfecteze biroul. Mai curând am să-l distrug. Am să-l rad de pe faţa pământului! În locul lui am să fac o sală de proiecţie. Sau altceva, am să văd eu. Poate o capelă, fiindcă, ce-i drept, nu avem o capelă la sediu. Dacă un poliţist vrea să se reculeagă, să se roage puţin, trebuie să se ducă până la Notre-Dame, care e în permanenţă plină de japonezi aiuriţi sau de miniştri olandezi. Vă rog să mă iertaţi, domnule căpitan Van Dhäl. Poţi să te reculegi într-o catedrală unde pârâie numai flash-uri! Îi urăsc pe turişti, îi asimilez prădătorilor; toţi turiştii cu excepţia celor olandezi, domnule căpitan Van Dhäl, vă vorbesc aşa cum gândesc.

Cum? Ce spuneţi, dacă vrem să le dezlegăm pe aceste persoane? Dar bineînţeles! Ce mai aşteptaţi, voi ăştia, torţionari înspăimântători, gestapovişti, pentru a le elibera pe aceste fermecătoare persoane? Priviţi în ce postură se află, nefericiţii! Franţa le va acorda despăgubiri, am eu grijă de asta, iar dacă Franţa va manifesta anumite tendinţe de a se sustrage de la aceste obligaţii, voi plăti eu din buzunarul meu! Dar fiţi liniştit, domnule căpitan Van Dhäl, nu vom reîncepe un nou Greenpeace."

Căpitanul se umflă în pene, încearcă o satisfacţie monumentală. E în civil, bineînţeles, fiind în străinătate, gen ofiţer în rezervă, îmbrăcat într-un costum în tonuri de spanac. Îi lipseste un nasture de la cămaşă şi i se vede burta rozalie şi grasă de purceluş pe care se drotează câteva firicele de păr blond.

Mă priveşte cu ironie. Grozav! O să pleznească de mulţumire, indivizii! Să vină să-şi recupereze complicii în mod oficial, oferindu-şi luxul de a depune plângere împotriva noastră!

Şi atunci, mă cuprinde valul din adâncuri. Porneşte de la degetele picioarelor şi urcă inexorabil până la capiteliul meu, după ce mi-a traversat bursele tumefiate. Mă încordez, ca un tigru de Bengal după toate câte am ascultat. Şi mă arunc! Îmi primeşte lovitura de cap drept în nas. Zgomotul ăsta de uşă spartă crezi că e produs de cartilajele lui care se declară forfait, ce zici? Da, probabil. Faţa îi e instantaneu inundată de sânge. Dar nu mă opresc aici. Urmează un croşeu în bărbie. Apoi, un upercut în pomete. Mă trag înapoi pentru a-i ajusta în fine un penalti turbat sub burtă. Căpitanul nu caută să facă uz de luciditate pentru că îşi pierde cunoştinţa. Când se prăbuşeşte pe parchetul familiei Bérurier se aude un „zdroonnggg!".

– Oh! Dumnezeule mare, articulează cu greu bătrânul, petrificat, abia repus în funcţii, iată-mă din nou pe liber!

Sfârşit, de parcă ar fi făcut o criză cumplită de hepatită virală, se aşează pe un scaun aflat în apropiere. E la fel de năucit ca şi Van Dhäl. Bombăne printre dinţi frânturi de fraze. Cum că timpurile au ajuns din ce în ce mai grele. Şi viaţa, dacă ar fi ştiut, s-ar fi apucat de cultivarea andivelor, sau de creşterea câinilor din rasa basset; dacă nu cumva ar fi putut să fie un pescar grec în insulele Ciclade. Se va retrage la o mănăstire cu Zouzou. Vor fi îmbrăcaţi în haine de dimie şi vor înălţa rugi înainte şi după coit. Ochii i se umplu de lacrimi. Ridică spre mine un cap de sfânt Sébastien martirizat.

– O, San-Antonio, dumneata, pe care te iubeam ca un părinte, pe care te-am format, te-am modelat din argila experienţei mele, dumneata care-mi datorezi totul şi ceva pe deasupra, de ce-mi faci una ca asta?

Trag un scaun de sub masă, iau loc în faţa Bătrânului, îi strâng

mâinile fără ca el să opună rezistenţă şi-mi cufund privirea arzătoare în ochii lui de câine bătut.

– V-am făcut toate astea, şefu', pentru a evita să vă prăbuşiţi în dezonoare. Dacă nu v-aş fi „făcut asta" la ora la care stăm noi doi de vorbă, Franţa ar fi rămas fără preşedinte, Parisul fără primar şi televiziunile franceze fără antene pentru a mai putea anunţa lumii întregi cumplitele evenimente. Fiindcă dacă nu v-aş fi „făcut asta", rechinilor aici de faţă, în solda nu ştiu cărei puteri malefice, le-ar fi reuşit atentatul cel mai cumplit după cel suferit de Kennedy, şi care l-a costat viaţa.

Mă duc să iau o cutiuţă de carton de pe bufetul familiei Bérurier. O deschid. În interior se află un obiect negru, strălucitor, cu volumul a două monede de cinci franci puse una peste alta.

– Ce-i asta, şopteşte Achille.

– După Mathias, care a aruncat o privire, e vorba de o încărcătură de cibrinium solidificat. Explozivul cel mai puternic, înainte de bomba atomică. Dacă comedia asta exploda n-ar fi rămas dintr-un imobil decât beciurile sau poate colivia cu canari ai coanei Glansale, portăreasa, agăţată de uşa gheretei ei, dar mai bine să vă povestesc cum stau lucrurile... Când Berthe a fost regulată de acel echipaj temperamental, a fost supusă apoi unui control medical. În timpul respectivului control, medicul care-l efectua a plasat această bombă miniaturizată în corpul madamei Bérurier. Bandiţilor nu le rămânea decât să aştepte ivirea unei ocazii pentru a o face să explodeze. Pentru asta, trebuia ca Berthe să se afle în anturajul preşedintelui, fapt deloc imposibil, fiind soţia ministrului de interne. În acel moment, un tehnician competent, aflat la o distanţă convenabilă, ar fi provocat explozia. Toate astea erau gata-gata să se producă mai adineaori la etajul doi al turnului Eiffel. Dacă n-aş fi înlocuit-o pe adevărata doamnă Bérurier printr-una falsă, s-ar fi produs apocalipsul. Realizaţi, domnule director? Berthe plecase să caute dragoste la Amsterdam şi a adus moartea în pântecul ei.

Bătrânului nu-i vine a crede.

– Tot ce am spus, pot proba. Datorită lui Pinaud care l-a telescopat pe asiaticul însărcinat cu manevra (aflat în prezent la spital într-o stare jalnică) dispunem de valijoara cu dispozitivele de declanşare. Un

genicolog de renume poate depune mărturie că a prelevat această bombă din profunzimile dragei noastre Berthe, după ce o descoperise la o radioscopie. Dar acum e şi mai bine, şefu'. Am să mă fac forte pentru a obţine declaraţia osânzosului ăsta de căpitan Van Dhäl.

„Dacă-l plasez în câmp deschis cu maşinăria asta în buzunar, iar Mathias gata să acţioneze detonatorul din valijoară, o să ne povestească tot, vă garantez. Aşa că nu mai faceţi în pantaloni de teama unor consecinţe diplomatice. Oamenii ăştia sunt nişte demoni, pentru a folosi limbajul dumneavoastră figurat; e timpul ca cei vinovaţi să plătească. Iar dumneavoastră veţi fi acela care îi va lua pielea lui Hieronymus Krül!"

EPILOG

Restul, adică sfârşitul, trebuie că l-ai citit prin ziare. A făcut destul zgomot! Sinuciderea lui Krül. Demisia în lanţ a înalţilor funcţionari olandezi aflaţi în subordinea lui. Confesiunea căpitanului Van Dhäl. Extrădarea lui. Condamnarea la curtea cu juri din Amsterdam. Scoaterea la lumina zilei a unei Mafii internaţionale de traficanţi de toate felurile: drog, prostituţie, vânzări de arme, ajutor retribuit cu largheţe bandelor de terorişti, şi mai ştiu eu ce încă! De aici a plecat Cruciada pentru o lume asanată, în capul căreia s-a aflat dragul nostru preşedinte, ceea ce-i va aduce un Nobel pentru Pace la viitoarele distribuiri de premii.

Şi toate astea, mulţumită cui?

Nu te teme să o spui, Furdui. Da, mulţumită lui San-Antonio al tău, băiat frumos, pe care nimic nu-l poate opri, mereu aruncând flăcări din priviri.

Pentru că, dacă nu i-aş fi cerut lui Béru să demisioneze, dacă n-aş fi inventat o falsă madam Bérurier, dacă...

În fine, ducă-se la naiba, n-am să iau acum cartea de la capăt, e destul de lungă şi aşa, nu?

După vreo opt zile de la dramaticele evenimente relatate în această capodoperă imperisabilă, s-a primit o invitaţie:

Domnul Alexandre-Benoît Bérurier, fost ministru, şi Doamna Alexandre-Benoît Bérurier, femeia şi soţia lui, au plăcerea de a vă invita la proiecţia filmului în care Berthe Bérurier e vedeta, film realizat la bordul pachebotului Shöen Zobar, cu participarea întregului echipaj.

Având în vedere caracterul îndrăzneţ al filmului, sunteţi rugaţi să vă lăsaţi copiii acasă.

Proiecţia filmului va avea loc pe 28 mai la 20 h 30' în sala de spectacole din Saint-Locdu-le-Vieux, în prezenţa afectivă a primarului, Auguste Mangetoux.

Ţinută de oraş obligatorie.

Va avea loc o mică ceremonie în timpul căreia Madam Alexandre-Benoît Bérurier va împărţi fotografii cu dedicaţie.

SFÂRŞIT

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI
TOATE VIN... PE ARIPILE VÂNTULUI

I. Ciudata păţanie survenită soţiei unui ministru, cu urmări grave, doar atât îţi spun 5

II. Calvarul unui ministru şi groaza regimului pe care-l serveşte cu devotament. Apel patetic către prea ilustrul şi prea seducătorul comisar San-Antonio 15

III. Debutul anchetei întreprinse asupra dispariţiei doamnei Alexandre-Benoît Bérurier. Primele dispoziţii. Primele deducţii. Primele manevre 29

IV. Îmi continuu seria vizitelor interesante. Aviz armatorilor! 44

V. Torturile aşteptării. O câţi marinari, câţi căpitani... afurisenia lui Achille 55

VI. Nobleţea mass-mediei. Troc standard. Bătrânu va fi întotdeauna Bătrânu. Iar eu, mereu acelaşi seducător 71

VII. În plină tragedie. God save Béru 90

VIII. Nimic nu-i ca acţiunea, tăcerea şi frica 102

IX. Îl întâlnesc pe omul cu părul de aur 114

X. Fac ciclism, rodeo şi o serie întreagă de descoperiri 134

XI. O călătorie extravagantă. O sosire demenţială. O rebeliune demoniacă 145

XII. Şi dacă turnul Eiffel ne joacă o festă? 160

PARTEA A DOUA
CE-AR MAI PUTEA ADUCE ARIPILE VÂNTULUI

XIII. Atentatul secolului 171

EPILOG 178

FORUM

SAN-ANTONIO

San-Antonio

Chauds, les lapins!

125

FLEUVE NOIR

ISBN 973-584-111-8